

CĂRȚI ROMANTICE

ÎN TRE DECENTĂ
ȘI DORINȚĂ
MARY
BALOGH

MARY BALOGH
ÎNTRE DECENȚĂ ȘI DORINȚĂ

The Trysting Place by Mary Balogh

Copyright © 1986 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc., și P&R Permissions & Rights Ltd.

Publicată pentru prima oară în SUA de Signet, o filială a Penguin Random House LLC.

Traducere din limba engleză.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera

Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Maria Popa

Copertă: Flori Zahiu

Traducere din limba engleză Iulia Bodnari

capitolul 1

De două săptămâni întregi, toate întâmplările din casa familiei Maynard se concentraseră în jurul unui singur fapt: Felicity venea acasă. Pentru această ocazie, gemenele aveau rochii noi de muselină, făcute de cusătoreasa din sat; din păcate, se temeau că nu erau după ultima modă, fiindcă văzuseră că exemplarul din *Belle Assemblée*¹, de unde fuseseră luate modelele, era mai vechi de un an. Dar totuși rochiile erau noi, una galbenă și cealaltă roz, pentru că nimeni, nici măcar tăticul dacă era mai distrat, nu reușea să le deosebească dacă aveau haine identice. Felicity urma să le vadă în cea mai bună lumină și să se convingă că înaintaseră în vârstă și deveniseră sofisticate.

În timpul acestor două săptămâni, domnul Maynard petrecu mai puțin timp decât de obicei în biroul său, absorbit de registrele contabile ale domeniului, și mai mult timp afară, la grajduri, ca să se asigure că toți caii erau bine îngrijiți, și pe câmpuri, ca să vadă dacă erau semănate toate, și dacă vacile și oile pășteau în siguranță pe pășunile unde trebuiau să fie. Era important ca Felicity să vadă un domeniu prosper, la această întoarcere acasă. Nu voia să simtă că sacrificiul ei fusese zadarnic. Când se gândea la asta, domnul Maynard se simțea încă vinovat. Prin urmare, evita să se gândească.

Doamna Maynard solicită serviciile menajerei și pe cele ale grădinarului. Menajera o ajută să facă inventarul tuturor albiturilor din casă. Nu voia cearșafuri și fețe de perne de categoria a doua, nici măcar în camerele în care Felicity nu avea să intre. Toate paturile trebuiau făcute cu cele mai bune lenjerii. Și toate fețele de masă trebuiau schimbate. Nu accepta decât dantelă, prin urmare trebuiau scoase fețele de masă pe care le făcuse cu mama ei, înainte de propria sa nuntă. Grădinarul fu instruit să cosească frumos peluzele, să tundă bine tufele și să aibă

¹ La Belle Assemblée, revistă britanică pentru femei, fondată de John Bell în 1806 și publicată sub acest nume până în 1837 (n.tr.)

grijă ca narcisele și lalelele să fie în floare. Bietul om se scărpină în cap și păru îngrijorat când auzi ultima instrucțiune, fiindcă din experiența lui știa că florile înfloreau atunci când erau pregătite și mureau când le venea vremea. Dar dacă venea domnișoara Felicity, atunci avea să facă tot ce-i stătea în puteri.

Băieții Maynard erau plecați de acasă. Cedric era noul ajutor de paroh din St.Jude, la o depărtare de cincizeci de kilometri, și proaspătul soț al fostei domnișoare Bertha Mannering, fiica unui proprietar vecin. Probabil că nu aveau să vină acasă doar pentru a o vedea pe Felicity, dar Laura, cea mai silitoare dintre gemene, se așezase la birou și le scrisese o scrisoare lungă, în care îi informa de vizita surorii ei. Îi scrisese și lui Adrian. Nu din cauză că el nu ar fi vrut să vină. Bietul băiat, probabil că murea de dorința de a veni. Dar școala de băieți din Eton nu le permitea elevilor să tragă o fugă până acasă oricând le dorea sufletul. Dacă le-ar fi permis-o, probabil că Adrian nici nu ar fi fost intern, ci un elev de zi foarte sporadic, se gândi Laura zâmbind, în timp ce semna cu o înfloritură în josul foi acoperite de un scris înghesuit.

Felicity venea acasă după cinci ani. Era o perioadă lungă. Când plecase ea, domnul Maynard de abia începea să-și revină. Grajdurile erau încă aproape goale, pământul înțelenit, gardurile aveau mare nevoie de reparații, iar căsuțele arendașilor erau ruinate. Pericolul dezastrului trecuse, dar îmbunătățirile fuseseră lente. De fapt, domeniul începuse din nou să arate ca o proprietate cumsecade de-abia în ultimii doi sau trei ani.

Cu cinci ani în urmă, doamna Maynard de-abia începuse să își recapete calmul obișnuit, care o ajutase să treacă nevătămată printr-o mulțime de crize. Calmul acesta lipsise câțiva ani, anii în care fusese convinsă că erau condamnați să ajungă la azilul de săraci. În zilele acelea, ocupația ei favorită fusese să evalueze toate mobilele din casă, toate tablourile, albiturile, porțelanurile, paharele și cratițele, toate hainele și bijuteriile pe care le poseda, și să le treacă pe listă în ordinea în care urmau să fie amanetate

sau vândute.

Cu cinci ani în urmă, Cedric de-abia plecase la Oxford, și doamna Maynard vărsase multe lacrimi în timpul vizitei lui Felicity, spunând că era o minune că putuse să meargă acolo, în loc să caute de lucru ca muncitor la o fermă, sau în una din noile fabrici dintr-un oraș. Adrian avea doar zece ani și beneficia deja de instruirea oferită de un tutore sever. Nu că Adrian ar fi considerat-o un beneficiu, bineînțeles. Fusesse, și era încă, atât de diferit de fratele său, ca ziua de noapte. În timp ce băiatul mai mare nu era fericit decât atunci când stătea cu nasul într-o carte, Adrian considera că cititul și studiul erau o invenție oribilă, născocită ca să-i tulbure viața. Dacă și-ar fi putut petrece tot timpul cățărându-se în copaci, pescuind în râu, călărindu-și calul sau amestecându-se cu lucrătorii de la ferma tatălui său, oferindu-și ajutorul și dovedind o forță uimitoare pentru un băiat atât de tânăr și de familie atât de bună, s-ar fi gândit că nu avea nevoie să moară ca să ajungă în rai.

Gemelele aveau doar treisprezece ani și erau înalte, subțiri și stângace, cu cozi împletite care le ajungeau până în talie, cu rochiile agățate mereu în câteva locuri, zgomotoase și nestăpânite. Își făceau lecțiile cu Adrian, exersau câte jumătate de oră la pian în fiecare zi și stăteau cu mama în fiecare după-amiază ca să învețe toate stilurile de brodat care fuseseră inventate. Desenau și pictau acuarele și erau la fel de îndemânatică în această artă ca mii de alte fete din Anglia. Se cățărau încă în copaci cu Adrian atunci când nu aveau altceva de făcut și călăreau bărbătește atunci când nu era nimeni să le vadă și să le mustre. Și începeau să se înghiontească una pe alta și să chicotească oricând vedeau un băiat cât de cât prezentabil, de obicei duminica la biserică. Multe fuseseră ocaziile în care nefericita geamănă care avea ghinionul de sta alături de mama era pedepsită cu o lovitură puternică de cot în coaste.

Prin urmare, toți cei patru membri ai familiei care mai rămăseseră acasă așteptau cu înflăcărare să îi arate lui Felicity cum se schimbaseră lucrurile. Nimeni nu se îndoia

de faptul că domnul Maynard avea acum o situație confortabilă și îmbelșugată. Fermierii din jur îi invidiau proprietatea ordonată și prosperă. Doamna Maynard, fără a fi deloc vanitoasă, era acum cea mai onorată lady din zonă. Duminica, ea și familia ei ocupau singura strană căptușită cu perne din biserică, și opinia ei era întotdeauna respectată, în toate deciziile comunității. Numele ei era întotdeauna primul de pe lista invitaților, la orice distracție care avea loc în împrejurimi. Toate acestea erau lucruri foarte satisfăcătoare, mai ales atunci când aștepti vizita unei fiice bogate.

Gemelele, bineînțeles, clocoteau de emoție, fiindcă aveau ocazia de a-i arăta surorii lor cât de mature erau la optsprezece ani, și că judecata lor și experiența lor de viață erau infinite. Făcuseră chiar și un plan, despre care nu mai știa nimeni altcineva. Chicoteau și vorbeau adesea în șoaptă despre el, dar își promisese să nu-i sufle o vorbă lui Felicity – sau oricui altcuiva – până nu se asigurau că avea să fie primit favorabil.

În după-amiaza zilei în care era așteptată musafira, emoția atinsese cotele cele mai înalte. Domnul Maynard făcuse trei drumuri la grajduri, ca să se asigure că rândașii țeșălaseră toți caii, făcându-i să strălucească. Mama și fetele erau îmbrăcate, gemenele cu noile rochii de muselină, doamna Maynard cu a doua rochie bună, rochia pe care o purta duminica la biserică. Bucătăreasa era în mare fierbere, după ce făcuse patru feluri de prăjituri, fiindcă își amintise pe rând de câte o prăjitură favorită a domnișoarei Felicity, și pregătise o cină care ar fi fost mai mult decât adecvată pentru un banchet la scară mare.

Lady Felicity Wren încerca să se relaxeze în trăsura foarte comodă în care călătorea singură. Dacă ridica geamul, interiorul devenea în curând fierbinte și înăbușitor. Dacă îl cobora, praful de pe drum îi intra în ochi și îi usca gâtul. Bancheta pe care stătea, deși îmbrăcată în catifea plușată și prevăzută cu arcuri, era fierbinte și incomodă după atâtea ore de drum, întrerupte de o singură oprire la prânz. Își scosese de mult boneta și mănușile din piele de

căprioară. Dar și-ar fi dorit să bată în panoul din față și să-i poruncească lacheului să o lase jos, ca să poată merge pe lângă drum, simțind pe lângă glezne iarba răcoroasă, ascultând pițigoii din copaci și culegând ciuboțica-cucului din tufișuri. Bineînțeles că nu putea face asta. Era Lady Wren. Dar era uimitor cum putea anula apropierea de casă toți cei opt ani petrecuți departe, făcând-o să își dorească să se poarte cum se purtase când era fată. Oftă.

Cinci ani! Nu mai fusese acasă de cinci ani. Nu își putea explica de ce lipsise atât de mult. Presupunea că fusese în Anglia în cea mai mare parte a timpului, deși călătorise adesea cu Wilfred pe continent. Într-adevăr, trăiseră în nord, prea departe de Sussex pentru o vizită ocazională, dar asta nu era o scuză. Mergeau la Londra pentru sezon în fiecare an. Își promisese în fiecare primăvară că avea să-și ia o săptămână liberă de la viața socială aglomerată din oraș și să vină acasă. Dar nu o făcuse niciodată, după primii trei ani. Se bucurase să afle că părinții ei își reveniseră și că erau fericiți știind că poziția și căminul le erau asigurate; fusese recunoscătoare văzând că tatăl ei se străduia să își pună în valoare domeniul, ca să nu mai depindă de nimeni pe viitor. Fusese încântată să îi vadă pe copii și să știe că viitorul le era asigurat.

Chiar și așa, acele prime vizite fuseseră dureroase. Fericirea și siguranța lor fuseseră cumpărate cu un preț mare. Nu că viața ei cu Wilfred ar fi fost insuportabilă. De fapt, în viața ei era mai multă strălucire și diversitate decât visase vreodată. Dar când era acasă, își amintea prea mult de viața de dinainte: simplă, ordonată, fericită. Și trebuia să fie mereu entuziasmată în timpul acestor vizite, să îi încante cu povestiri despre petrecerile din lumea bună, despre prezentarea ei în fața bătrânei regine la St. James, despre vizitele ei la Viena, Roma și Paris. Trebuia să se îmbrace cu cele mai elegante rochii și podoabe. Și toate ca să-i convingă că era fericită, că, de fapt, nu făcuseră niciun sacrificiu.

Toate acestea erau suportabile. Dacă ar fi fost numai atât, și-ar fi putut continua vizitele. Dar mai erau și altele.

Nu știa niciodată când putea da peste Tom și nu ar fi putut suporta asta. Și totuși, de fiecare dată se înapoia dezamăgită la Londra, fiindcă nu dăduse peste el. Bineînțeles, în timpul primelor două vizite știuse că el nu era acolo. În primul an era încă la universitate. În al doilea era în Europa, făcându-și marele tur. Dar în al treilea an știuse că era acasă și se străduise foarte mult să evite toate locurile în care ar fi putut fi și el, simulând chiar o durere de cap ca să nu fie silită să își însoțească familia duminica la biserică.

Dar toate rămăseseră acum în urmă, toate. Pentru prima dată în opt ani se simțea liberă, total liberă, și avea să tragă toate foloasele pe care i le aducea această libertate. Intenționa să înceapă din nou viața din plin, lăsând trecutul în urmă și recuperând timpul pierdut, în urmă cu opt ani se căsătorise cu Wilfred. Făcuse sacrificiul aproape bătând din picioare și țipând, dar îl făcuse. Își amintea acum groaza pe care o simțise atunci când bărbatul vârstnic, pe care îl privise cu atâta repulsie la un bal aniversar care avusese loc la cincisprezece kilometri distanță de casă, îl vizitase a doua zi pe tatăl ei și o ceruse în căsătorie. Știa că era o fată excepțional de frumoasă, cu o siluetă bine dezvoltată, cu părul blond și bogat și un ten de culoare ivorie. Și în seara aceea se îmbrăcase ca să ia ochii, cu o rochie albă din dantelă de Bruxelles peste o căptușeală roz, capodopera cusătoresei din sat. Dar în ziua următoare își blestemase frumusețea și rochia. Sir Wilfred Wren voia să se căsătorească cu ea.

Ideea ar fi trebuit să fie ridicolă. Propunerea ar fi trebuit să devină marea glumă a familiei. Sir Wilfred avea peste șaiszeci de ani; nu fusese căsătorit niciodată, și era clar că nu fusese niciodată un bărbat chipeș. Avea maniere prea încrezătoare și obraznice, dar Felicity aflase după aceea că încrederea ascundea o profundă nesiguranță. Deși era acceptat în toate cercurile sociale înalte, locul lui nu era acolo. Era de fapt un negustor, un bărbat care își făcuse averea din comerț. Însuși faptul de a fi acceptat se datora în întregime enormei sale bogății.

Acest ultim fapt pecetluise soarta lui Felicity. Pe vremea aceea, tatăl ei era în pragul ruinei. Părea că nu mai exista niciun mod prin care să-și mai amâne creditorii. Familia lui destul de numeroasă înfrunta un viitor cu adevărat întunecat. Sir Wilfred Wren păruse un dar trimis din cer. Pentru un oarecare motiv, se hotărâse că o dorea foarte mult pe Felicity. Era dispus să plătească un preț foarte mare. Oricum banii nu erau prea importanți pentru el la data aceea, fiindcă avea atât de mulți. Domnul Maynard, și apoi soția lui, o imploraseră și pledaseră înaintea ei. Era adevărat că era foarte tânără, era adevărat că era posibil ca Tom Russell să o ceară în căsătorie de îndată ce își termina studiile, era adevărat că Wren era un om în vârstă. Dar cum putea suporta să își vadă familia ruinată, să împărtășească și ea această ruină, când stătea în puterea ei să îi salveze pe toți, să își pună tatăl din nou pe picioare?

Felicity plânsese și agonizase gândindu-se la această decizie, suspinase și se jeluise din cauza lui Tom, care era oricum la universitate, dar știuse că de fapt nu avea de luat nicio decizie. Trebuia doar să se împace cu inevitabilul. Și o făcuse. La optsprezece ani se căsătorise cu un bărbat de șaizeci și doi de ani și plecase cu el. Nu se putea plânge. O iubise nebunește, o copleșise cu daruri, o îmbrăcase cu cele mai bune haine, o împodobise cu bijuterii și o plimbase prin toată Anglia și Europa, fălindu-se cu ea în fața celei mai alese societăți, pe oriunde treceau. Fusesse bun. Dar în intimitatea propriei ei trăsură, Felicity trebuia să admită că era bine să fii liberă. Wilfred murise cu un an în urmă, de un atac de cord. Erau la Roma. Valetul său îl găsisse mort lângă pat într-o dimineață, când intrase cu apa de bărbierit. Felicity adusese trupul acasă pentru înmormântare și petrecuse anul de doliu cu cumnata ei, Beatrice, o fată bătrână de cincizeci de ani, care își dedicase viața îngrijirii fratelui ei. Acum, Felicity era liberă. Se dezbrăcase de rochia cenușie pentru ultima dată cu două seri în urmă, când se dusesse la culcare. Ieri-dimineață, când plecase spre casa tatălui ei din Sussex, se îmbrăcase cu o rochie albastră, pe care i-o cumpărase Wilfred în Italia. Astăzi

purta verde. Și se simțea de parcă i-ar fi fost luată din spate o mare povară. Ieri-dimineață o sărutase pe Beatrice de rămas-bun și pornise singură în călătorie. Cumnata ei fusese îndurerată auzind că nu voia să își ia o slujnică, mai ales că trebuia să petreacă o noapte pe drum, dar Felicity insistase să călătorească singură. Nu mai avea de gând să se lase condusă. Avea douăzeci și șase de ani și era extrem de bogată. Dacă dorea să călătorească singură și să stea singură într-un han, așa avea să fie.

Începu să recunoască pietrele de hotar. Cei cinci ani începură să i se pară din nou un timp îndelungat. Oare se schimbaseră lucrurile? Din scrisorile Laurei și din cele pe care le primise ocazional de la Lucy și de la mama ei, înțelesese că domeniul prospera. Avea să fie interesant să le vadă din nou pe gemene. Crescuseră, aveau vârsta la care se căsătorise ea cu Wilfred. Își pierduseră oare înfățișarea firavă de la treisprezece ani? Cozile împletite dispăruseră, desigur. Oare mai chicoteau? Avea să fie în stare să le deosebească?

Pentru prima dată în opt ani, avea să poată să se bucure de timpul petrecut acasă. Poate că dacă îi vedea pe toți fericiți, ar putea să-și aducă aminte că ultimii opt ani din viața ei nu fuseseră zadarnici. Dar, oh, uneori era atât de îngrozitor să știi că ai deja douăzeci și șase de ani și nu ai avut niciodată șansa de a fi cu adevărat liberă. Se scutură. Văzuse locuri, întâlnise oameni și făcuse lucruri interesante, iar multe fete de douăzeci și șase de ani și-ar fi dat brațul drept ca să le experimenteze. Nu trebuia să se plângă.

Mai avea și alt motiv să se bucure de această vizită. După opt ani, nu se mai temea de întâlnirea cu Tom. De fapt, de-abia aștepta să-l întâlnească. În toți acești ani, reușise în cele din urmă să și-l scoată pe Tom din minte. Nu ar fi mers atât de departe încât să afirme că se bucura că apăruse Wilfred, împiedicându-le astfel căsătoria, dar era totuși bucuroasă că nu se căsătorise cu Tom. Viața ei de femeie căsătorită o învățase măcar un lucru, și acela era că viața avea multe de oferit. Cu Wilfred văzuse multe lucruri

care îi stârniseră multe dorințe. Făcuse parte din toate aceste lucruri, dar fusese totuși exclusă. Fusese o femeie căsătorită cu un soț foarte posesiv. Chiar din primii ani ai căsătoriei, văzuse că membrii lumii bune, chiar și doamnele, își trăiau adesea viața căsătorindu-se cu o persoană de dragul conveniențelor și al statutului social, dar fiind implicați aproape fățiș în relații sentimentale cu altă persoană. Asemenea oameni aveau o viață veselă și lipsită de griji. Totuși, ea nu putuse niciodată să li se alăture. Poate că ar fi putut scăpa uneori de supravegherea lui Wilfred, dar nu ar fi fost în stare să flirteze cu alt bărbat, darămite să-i fie necredincioasă.

Cu toate acestea, tânjise după acea viață. Și acum știa că putea s-o aibă. Avea un conac elegant în Pall Mall, și atât de mulți bani, încât nu trebuia să mai ezite niciodată când era vorba de cumpărarea unei noi rochii, a unei trăsuri sau a unei bijuterii. Era încă destul de tânără ca să fie dorită, și știa, fără nicio vanitate, că era încă frumoasă. Poate că mai frumoasă decât fusese la optsprezece ani. De atunci dobândise echilibru și simțul modei. Știa că bărbații o găseau atractivă. În fiecare sezon, câte un bărbat încercase să o ademenească în patul lui și fusese întotdeauna asediată de parteneri la bauri, fiind cea mai proaspătă și mai drăguță debutantă.

Știa toate aceste lucruri și acum era liberă să participe la această viață. După ce treceau cele două săptămâni stabilite pentru vizită, urma să plece spre Londra, unde intenționa să se bucure de cel mai vesel și agitat sezon pe care îl avusese vreodată o femeie. Avea să-și găsească un tânăr chipeș, inteligent, bogat și de familie bună și să se căsătorească cu el. Corecta Lady Wren, pe care bărbații și-o doriseră ca amantă, dar o compătimisera ca soție, urma să încheie cea mai strălucită partidă a sezonului. Avea să se căsătorească în biserica St. George din Hanover Square, și toată lumea bună urma să fie invitată. Apoi avea să trăiască tot restul vieții pe prima pagină a vieții sociale. Să obțină o recompensă frumoasă pentru cei opt ani apăsători.

Da, era foarte bucuroasă că nu se căsătorise cu Tom. Când îl văzuse ultima dată, avea douăzeci de ani, dar dovedea deja maturitatea și tăria de caracter ale unui bărbat mai în vârstă. Știa exact ce dorea de la viață, și Felicity nu credea că își schimbase părerea. Oricum, aluziile întâmplătoare din scrisorile de acasă sugerau că se ținea de plan. Plecase la universitate și studia conștiincios. Tom crezuse întotdeauna că știința era valoroasă prin ea însăși. Obişnuia să spună că, deși intenționa să își petreacă viața la țară, administrând domeniul tatălui său, mintea lui era liberă să cutreiere universul. Citise întotdeauna o mulțime de cărți. Planul lui fusese să se întoarcă acasă, să preia conducerea domeniului de la tatăl său vârstnic, să se însoare cu Felicity, să se așeze și să aibă o familie numeroasă.

Câteva din aceste lucruri rămăseseră nefăcute. Nu se așezase imediat, ci călătorise mai mult de un an. Nu se căsătorise și nu avea o familie numeroasă. Dar preluase conducerea domeniului și, de fapt, devenise proprietarul domeniului cu trei ani în urmă, la moartea tatălui său. Mama lui murise demult. Din frânturile de vești pe care le adunase, Felicity înțelesese că era un administrator foarte competent. Pământurile lui prosperau, poate chiar mai mult decât cele ale tatălui ei. Și chiar faptul acesta dovedea că Tom nu se schimbase. Avea să fie mulțumit să-și petreacă restul vieții acolo, la țară. Se cutremură când se gândi că fusese cât pe ce să se lase prinsă și ea cu el. Cei opt ani alături de Wilfred fuseseră greu de îndurat. O viață întreagă cu Tom ar fi fost desigur mai rea, odată ce strălucirea dragostei lor se tocea prin obișnuință.

De-abia aștepta să-l vadă. Era curioasă să se uite la el și să încerce să-și amintească de ce nutrise o asemenea pasiune pentru el și de ce jelise mai mult de trei ani după el, la începutul căsătoriei. Acum era sigură că avea să i se pară plictisitor și serios. Să se simtă chiar stânjenită, amintindu-și unele din întâlnirile lor, cuvintele pe care le schimbaseră, săruturile pe care le împărtășiseră, mai ales la ultima întâlnire, când el se întorsese în grabă de la

Cambridge... Fără îndoială că avea să fie bine să-l vadă din nou așa cum era de fapt, un fermier greoi și blajin, la sute de ani distanță de propria ei experiență. El reprezenta ultimul fragment din trecutul ei, care trebuia pus la loc înainte de a se întoarce cu toată inima spre viitor.

Oh, era bine să trăiești. Felicity coborî geamul și respiră miresmele primăverii odată cu praful. Mai era puțin! De pe următoarea culme va putea vedea casa. Se aplecă în față, scoțând capul pe fereastră, fără să-i pese de vântul care desfăcea șuvițe de păr auriu din cocul ei meticolos. Și iată, în sfârșit, casa și grajdurile, atât de dragi și de familiare, surprinzător de neschimbate, pajiștile întinse care coborau spre sud, străjuite de fâșii de auriu și o paletă întreagă de roz – mândria și bucuria mamei ei: narcisele și lalelele, bineînțeles, iar la estul pajiștilor un crâng mare și un pârau, un paradis pentru ea, Cedric și Tom pe când erau copii, un loc pentru întâlniri amoroase, când mai crescuse. Acolo fusese, da, chiar acolo, sub umbra stejarului, unde îl întâlnise pentru ultima dată pe Tom, în noaptea de dinaintea nunții, când... Dar asta nu conta. Era o poveste veche, mai degrabă fermecătoare. Amintirea nu-i mai putea produce durere, doar un sentiment plăcut de nostalgie.

Felicity scoase dintr-odată capul cu totul pe fereastră, odată cu brațul drept. Demnitatea, sofisticarea și cei douăzeci și șase de ani ai ei, fură uitate, iar ea flutură viguros brațul spre siluetele adunate în curtea mică, pavată cu dale din fața casei. Apoi acestea dispărură din vedere în timp ce trăsura cobora povârnișul care ducea spre poarta de piatră și spre drumul de trăsuri care șerpuia spre casă.

Mama era acolo, fără să fi îmbătrânit măcar cu o zi, privind în jur după ceilalți așa cum făcea atunci când se pregăteau să meargă la biserică. Tata era în fundal, cu mâinile împreunate la spate, părând destul de stăpân pe sine, dar cu un zâmbet ascuns în colțurile gurii. Și gemenele o făcură să râdă tare. Erau ca niște arcuri încordate, dar se vedea că se străduiau să pară niște doamne. Vai de mine, și ce frumuseți! Și, pentru numele lui Dumnezeu, care era una și care cealaltă?

— Felicity, strigă una din ele, și amândouă o luară la goană spre ușa trăsurii.

capitolul 2

Tom Russell stătea într-un scaun tapițat cu piele ponosită, în fața focului din bușteni pe care îl aprinsese ca să scape de răcoarea înserării. Cotul lui era sprijinit de brațul scaunului, și fruntea îi era sprijinită pe mână. Un picior, încălțat cu o cizmă, era aruncat peste celălalt braț al fotoliului. Nu se îmbrăcase pentru cină. Uneori se îmbrăca, dar i se părea un efort fără rost fiindcă nu primea musafiri și nici nu ieșea nicăieri după masă. Un pahar aproape plin cu vin de Porto stătea pe o masă din lemn de nuc de lângă el, dar nu se atinsese de mult de el. Odată se îmbătase foarte tare timp de trei zile la rând, iar procesul de trezire fusese foarte chinuitor. Și totul fără rost. Băutura îi amortise durerea pentru câteva zile, dar până la urmă durerea trebuise înfruntată. De la experiența aceea, Tom băuse întotdeauna cu cruțare, mai ales când avea ceva în minte. Acum prefera să își înfrunte problemele cu fruntea sus, căutând soluția doar cu mintea lui și cu puterea emoțională.

Probabil că ea ajunsese deja acasă. Călătoria din Yorkshire dura două zile, dar era limpede că nu avea să mai călătorească și după lăsarea întunericii. Iar întunericii se lăsase deja. Ochii lui Tom rătăciră spre fereastră, peste care nu fuseseră trase încă draperiile grele. Ea era la doar trei kilometri distanță, stând fără îndoială acasă, vorbind și râzând cu familia ei. Nu că asta ar fi contat pentru el, bineînțeles. Din partea lui, putea fi și la trei sute de kilometri distanță.

Se întrebă cum arăta ea oare acum. Opt ani! Trecuseră opt ani de când o văzuse ultima dată, și acea ultimă întâlnire fusese una nocturnă, grăbită și dureroasă. Trecuseră aproape nouă ani de când vorbise cu adevărat cu

ea și petrecuseră timp împreună. Era oare la fel de plină de viață și pusă pe șotii, așa cum și-o amintea? Știa că era la fel de frumoasă. Asta nu însemna că o văzuse el însuși. De fapt, se ferise cât putuse de mult de o asemenea întâlnire. Odată, părăsise Viena la o singură zi de la sosire, doar pentru că auzise întâmplător că ea era acolo cu soțul ei. Dar auzise despre ea. Frumusețea și răceala ei o făcuseră aproape faimoasă. Nu era greu să găsești un grup de bărbați care să vorbească despre ea. Răceală! Aceasta era singura descriere pe care Tom nu o putea crede. Fata pe care o cunoștea el era oricum, dar nu rece.

Opt ani. Era un timp atât de îndelungat. Probabil că îl uitase sau îl alungase măcar în ceața trecutului, ca pe o simplă parte a amintirilor ei din copilărie. Și de ce să n-o facă? Trăise o viață plină și variată. Nu știa cum se înțelesese cu Wren. Tom îi văzuse soțul o singură dată – un bărbat în vârstă, care hotărâse că dorea o soție tânără. Dar nu auzise niciodată nimic rău despre el. De fapt, bârfele spuneau că era nebun după ea, că își irosea bogăția pentru a o face mai frumoasă. Poate că fusese fericită. Poate că jelise cu adevărat pierderea lui Wren.

Probabil că așa stăteau lucrurile. Oricum era prea târziu pentru ei doi acum, chiar dacă ea mai păstra un dram de afecțiune față de el. În cei opt ani se obișnuise probabil cu viața fastuoasă și emoționantă pe care o trăise. El nu-i putea oferi asta, chiar dacă ar fi avut bani ca s-o facă. El aparținea câmpurilor de aici, administrării domeniului. Nu putea trăi prea mult în altă parte, nici măcar de dragul ei. Trebuia să fie așa cum era și să trăiască așa cum dorea, altfel ar fi făcut orice femeie nefericită, chiar dacă ar fi iubit-o. Tom învățase acest lucru despre el în acel an și jumătate în care călătorise. Văzuse fiecare oraș important din Europa, vizitase catedrale, muzee și galerii de artă, se amestecase cu înalta societate. Și nu îi părea rău că făcuse asta. Orice experiență era o îmbogățire a vieții, și datorită călătoriilor el se simțea mai înțelept și mai educat. Învățase și multe lucruri despre el însuși. Învățase cine era și unde îi era locul.

Tom se simțea un adult cu scaun la cap, rezonabil de matur. Dar numai rezonabil de matur. Un om care atinsese deplin vârsta adultă nu își permite să nutrească timp de opt ani o iubire fără nădejde. Totuși, asta făcuse el. Și învățase să accepte faptul că avea s-o iubească întotdeauna pe Felicity, că nu avea să mai iubească nicio altă femeie în felul acela. Încercase. În timpul ultimului an de universitate și în primele opt luni de călătorii trăise o viață de desfrâu frenetic, încercând cu disperare să își înece dragostea îndeplinind iar și iar simplul act fizic al iubirii, cu o mulțime amețitoare de partenere. Nu funcționase. Nu simțise decât poftă pură față de femeile cu care se culcase, nicio scânteie de altceva.

Ei bine, poate că o dată simțise, și femeia respectivă îl salvase în multe moduri. Petrecuse două săptămâni întregi cu aceeași mică actriță franțuzoaică. Era drăguță și neobișnuit de satisfăcătoare ca parteneră de pat. Totuși, când venise vremea să părăsească Parisul, voise să o sărute de rămas-bun și să nu se mai gândească deloc la ea. Fusesse șocat și foarte surprins când ea se agățase de reverele lui și plânsese în lavaliera lui cu suspine adânci și dureroase, nu cu simple lacrimi sentimentale. Îi explicase că avusese un singur iubit înaintea lui și că bărbatul acela o avusese o singură dată, cu forța. Îl iubea pe Tom. Îl imploră să rămână cu ea sau să o lase să vină cu el.

Tom se așezase lângă ea și vorbiseră câteva ore. După Felicity, era prima femeie cu care vorbise cu adevărat și pe care o văzuse ca pe o persoană. La sfârșitul acestor ore o părăsise și, în mod ironic, aceasta fusese prima acțiune lipsită de egoism pe care o făcuse într-o lungă perioadă de timp. Fusesse tentat să fie de acord să o ia cu el, să își aline cu ea inima rănită, dar știa că nu ar fi putut s-o iubească niciodată. Și cu cât ar fi petrecut mai mult timp cu ea, cu atât mai rănită ar fi fost atunci când legătura ar fi ajuns la sfârșitul inevitabil. Dar Tom cugetase zile la rând asupra puterii pe care o avea de a răni altă ființă umană. Uitase că și femeile au sentimente, nu doar trupuri care puteau fi folosite pentru plăcerea bărbaților.

De atunci nu se mai culcase cu nicio femeie. Și acceptase faptul că nu avea să se căsătorească niciodată, că nu urma să aibă niciodată familia numeroasă pe care o plănuise împreună cu Felicity. Trebuiau să fie șase copii. Ea urma să își întreacă mama cu unul. Ei bine, se gândi Tom acum, coborând piciorul de pe brațul fotoliului ca să împingă un buștean în foc, poate că era mai bine așa. Se obișnuise cu propria lui singurătate, mai ales de la moartea tatălui său. Nu era un pustnic. Cina adesea în afara casei și lua parte la orice eveniment social care avea loc pe o rază de treizeci de kilometri. Uneori primea oaspeți acasă la el. Și mergea adesea seara la un han local, nu ca să bea, ci ca să împărtășească noutăți cu alți bărbați și poate să joace cărți. Acum nu mai era atât de sigur că i-ar fi venit ușor să se descurce cu șase copii în casă. Zâmbi. Bineînțeles, nu ar fi venit toți o dată, pocnind din degete. Ar fi avut șansa de a se obișnui cu ei unul câte unul, sau poate câte doi o dată. În familia lui Felicity existau gemeni.

Iubirea lui se îmblânzise. Fusesse un timp în care era gata să se sinucidă. Ura încă să se gândească la dimineața în care primise scrisoarea. Trebuia să susțină un examen scris. Nu căzuse testul, dar fusesse cât pe ce. După aceea, se întorsese în grabă acasă, fără a se opri pentru a cere permisiunea de a se întoarce acasă în timpul trimestrului și fără să spună măcar cuiva că pleca. Și până nu ajunsese acasă, nu își dăduse seama cât de irevocabilă era hotărârea ei de a se căsători cu Sir Wilfred Wren. Toate planurile fuseseră făcute, toți oaspeții invitați. Ceremonia urma să aibă loc a doua zi. Tom văzuse atunci realitatea. Văzuse că nu o putea opri.

Tatăl lui îl sfătuisese să nu încerce s-o vadă. Bătrânul Russell, un om bun, își dăduse seama de suferința fetei. Toată lumea știa că Maynard era atât de aproape de ruină, că revenirea era aproape imposibilă. Se știa la fel de bine că Wren avea atât de mulți bani, încât nu știa ce să facă cu ei. Nu îți trebuia multă imaginație ca să îți dai seama că fiica cea mai mare a lui Maynard urma să fie mielul de jertfă. Și ea nu avea să își schimbe decizia, îi explicase tatăl

fiului. Nu putea. Toată familia depindea de căsătoria asta.

Tom acceptase... aproape. Nu încercase s-o vadă. Dar în timpul serii se dusese la stejarul de lângă pâraul de pe domeniul tatălui ei, vechiul lor loc de întâlnire. Nu se așteptase ca ea să vină, dar ea apăruse dintr-odată, destul de târziu. Tom nu putea fi sigur acum, trecuse prea mult timp, dar era aproape sigur că la început nu își spusese nimic. Se îmbrățișaseră doar cu disperare, ținându-i capul pe umărul lui, cu fețele lipite, câteva minute lungi, nesfârșite. Când îi ridicase în cele din urmă capul, se uitaseră unul în ochii altuia, în întunericul tot mai dens al înserării, și cuvintele fuseseră aproape de prisos. Toată nefericirea și deznădejdea situației lor fusese în privirea aceea.

Apoi el începuse să o sărute, disperat, pasionat, pe gură, pe ochi, pe gât. Și ea îi întorsese sărutările, agățându-se de el de parcă supraviețuirea ar fi depins de asta. Murmuraseră iar și iar vorbe de dragoste. Până la urmă ajunseseră jos, își aminti Tom, ea stând cu spatele pe pământul tare pe care nu părea să-l simtă, ținută de greutatea lui. Apoi el făcuse ceea ce nu mai făcuse niciodată cu ea. Cu degete febrile, trăsese șireturile care îi țineau corsetul și sânii ei plini îi umpluseră palmele. Tom nu avusese niciodată o femeie; ea nu fusese atinsă de niciun bărbat. Instinctul orb îl făcuse pe el să mângâie și să sărute, iar pe ea să geamă și să se arcuiască lipită de el.

Mâinile lui se strecuraseră sub fustele ei, trăgându-le și smucindu-le până se răsuciseră în jurul taliei. Ea își desfăcuse picioarele și ridicase șoldurile, pentru ca el să îi poată scoate lenjeria. Mâinile ei îi desfăcură betelia și nasturii de la pantaloni.

Când se opri dintr-odată, cu încheieturile degetelor pe șoldurile ei, cu degetele în mătasurile de lângă pielea ei, ea privise în ochii lui și strigase frenetic, primele cuvinte inteligibile pe care le rostise vreunul din ei.

— Nu, Tom, nu, te rog să nu te oprești! Te rog! spusese ea. Vreau să fiu a ta, Tom. Vreau să fii tu primul. Te rog, iubirea mea. Oh, te rog!

El se prăbușise peste ea, ținându-o cu toată greutatea lui pe pământul tare. Și își îngropase fața în gâtul ei și plânse. Pasiunea dintre ei se stinsese treptat, iar dragostea și tandrețea îi făcuseră să rămână în îmbrățișarea afectuoasă. Lacrimile lui îi udaseră gâtul și se prelinseseră nebăgate în seamă în valea dintre sânii ei goi. Ea nu plânse.

În cele din urmă, el reușise să se ridice în picioare și se întoarse cu spatele spre ea în timp ce ea își scutura fustele și își strângea sânii în corset. Apoi el se întorsese din nou spre ea. Nu se mai atinseră. Ea încercase să zâmbească. Dar nu își putuse controla expresia feței. Apoi ea se întorsese cu spatele și începuse să pășească spre casa tatălui ei. Fusesse ultima ocazie în care o văzuse!

Pe cât îi stătuse în puteri, Tom încercase să uite scena, dar amintirea se împlânzise cu timpul. Îi producea încă o durere surdă, dar nu mai simțea durerea aceea ascuțită, sfâșietoare, cu care trebuise să trăiască atâția ani.

O iubea, da. Dar credea că ar fi putut s-o vadă acum fără să-și mai pricinuiască o durere inutilă, fără să-și mai trădeze emoțiile cu atâta ușurință. Era nevoie de curaj ca să se prezinte la ea acasă, dar avea să o facă poate a doua zi sau a treia. Avea să o vadă și să discute cu ea, să afle cât de mult se schimbase și în ce măsură mai era aceeași. Avea s-o lasă să vadă că el se obișnuise să ducă o viață placidă și plictisitoare și că era mulțumit cu soarta lui. Și apoi să se întoarcă iar acasă și să analizeze situația, ca să afle dacă o iubea mai mult sau mai puțin decât acum. Poate că, văzând-o din nou, urma să își dea seama că iubise un vis în toți acești ani. Poate că ea avea să fie foarte schimbată.

Oricum ar fi fost, avea să se poată relaxa din nou odată ce ar fi văzut-o. După asta, nu avea să o mai caute, ci să fie în stare să suporte indiferent întâlnirile ocazionale care s-ar fi ivit dacă ea ar fi petrecut mai mult timp acasă, acum că era văduvă. Da, urma să meargă a doua zi.

Felicity fu năucitor de ocupată în prima ei zi petrecută acasă. Toată lumea voia să îi atragă atenția. Tata dorea să o plimbe pe tot domeniul ca să vadă îmbunătățirile, să vadă cât de prosper ajunsese. Și ea îi făcu pe plac. Înainte de prânz merse cu el la grajduri și admiră așa cum se cuvenea clădirile renovate și animalele bine îngrijite din ele. Ceru să îi înșeeze un cal liniștit, și când tatăl ei o privi surprins, ea îi spuse că lui Wilfred nu îi plăcea să o vadă călare. Se temea mereu pentru siguranța ei. Iar cumnata ei considerase că nu era potrivit să călărească în anul de doliu. Avea nevoie de timp, dacă voia să devină din nou o călăreață experimentată.

Împreună cu tata călări pe întregul domeniu, văzând câmpurile proaspăt semănate, gardurile aranjate din jurul țărcurilor care fuseseră făcute de pe vremea ei, căsuțele lucrătorilor, aproape noi, dichisite și curățele, una din casele arendașilor. Felicity fu întâmpinată de câțiva oameni și descoperi, când îi privi mai îndeaproape, un chip de care își aducea aminte. Era bine să se întoarcă și să vadă că tatăl ei nu risipise și nu folosisese fără rost banii pe care îi dobândise în urma căsătoriei ei. Îi zâmbi afectuos în timp ce se îndreptau călare spre casă.

Mama ei vru să îi arate casa și grădina. Își amintea cu ușurință de narcise și lalele. Le asocia întotdeauna cu primăverile de acasă. Dar acum erau și mai multe decât atunci când era fată. Casa era cam la fel, cu excepția unui tablou nou de aici, a unui scaun proaspăt tapițat de colo și a unor draperii noi din altă cameră. Dar Felicity trebuia să vadă totul.

— Aveam pianul când ai fost aici ultima dată? Întrebă mama, cum mai întrebasese de zece ori. Dar da, bineînțeles, cred că îl aveam. Îmi amintesc clar de gemene care cântau pentru tine. Și nu cântau la harpă, pentru că îmi amintesc că m-am gândit că melodia era mult mai armonioasă, și că era păcat că nu l-am avut înainte, când ai învățat tu. Talentul tău muzical a fost întotdeauna mai mare decât talentul celorlalți copii ai mei. Încă mai cânti, iubirea mea?

Felicity zâmbi, se așeză la instrument și interpretează o scurtă fugă. Nu își exagera talentul. Lui Wilfred îi plăcea să o asculte cântând în serile în care nu aveau nicio activitate care să-i scoată din casă, așa că își păstrase antrenamentul. Dar refuza întotdeauna să cante în public. Aflase că cele mai multe dintre doamne cântau cu o deplorabilă lipsă de talent, și ea nu voia să le îngroașe rândurile.

În timpul zilei, gemenele puseră stăpânire pe ea de îndată ce își permise un moment de lenevire. Fu târâtă în camera de zi de Laura, care scoase un teanc de scrisori desfăcute din birou și începu să îi citească surorii ei lungi pasaje din scrisorile lui Cedric și Adrian.

— O să îl poți vedea pe Adrian când mergi la Londra, nu-i așa? o întrebase fata însuflețită. O să fie atât de mulțumit să poată petrece din când în când o după-amiază cu tine, sau chiar un sfârșit de săptămână. Bietul băiat urăște atât de mult școala, Felicity. Spune că într-o zi va conduce domeniul, atunci când tata o să fie prea bătrân. Nu cred că Cedric va dori să o facă, fiindcă în următorii ani o să-și croiască fără îndoială un viitor. Oricum, Adrian spune că nu are nevoie să știe ce a spus Antoniu în discursul pe care l-a ținut în piață, în fața lui Iulius Cezar, sau care a fost ordinea aventurilor lui Ulise din Odiseea. Spune că nu îl vor ajuta la administrarea fermei. Și trebuie să spun că eu îl înțeleg; tu nu, Felicity?

Sora ei zâmbi.

— Într-adevăr, la un moment dat ți se pare greu să înțelegi de ce ai nevoie de educație, spuse ea. Dar gândește-te cât de ignoranți am fi toți, Lucy, dacă am învăța numai lucrurile de care ai nevoie ca să supraviețuiești în viață. Nu prea am mai avea nevoie de mințile noastre omenești.

— Vorbești exact ca domnul Russell, spuse Laura dezaprobatoare. Și eu sunt Laura.

Lucy o târî pe Felicity sus, ca să îi examineze garderoba.

— Adevărul e că nu avem nimic la modă, explică ea,

dar mama spune că nu trebuie să cumpărăm întruna haine noi, dacă trăim atât de departe de oraș. Dar tu trebuie să ne spui cât de teribil de demodate sunt. Asta e cea pe care am purtat-o la petrecerea aniversară pe care a dat-o Hannah Jennings, acum două luni. Am fost destul de mulțumită de ea. Sunt sigură că domnul Moorehead – el e noul ajutor de paroh – ne-a acordat mai multă atenție nouă, decât ei. Credem că e atras de una din noi, dar vezi tu, treaba e că nu se poate decide de care din noi îi place.

Sora ei geamănă chicoti din fundal.

— E o rochie drăguță, spuse Felicity, ținând rochia albastru-deschis cu talie înaltă și examinând gulerul. Pariez că ai suci câteva capete cu asta chiar și în Londra, Lucy. Ești Lucy, nu-i așa?

Amândouă gemenele chicotiră.

Niciun membru al familiei nu depăși granițele domeniului în ziua aceea, și nu veni niciun oaspete. Felicity era puțin cam dezamăgită. Se gândi că, de dragul vremurilor trecute, Tom ar fi putut să facă un efort și să vină să își prezinte omagiile. Cu siguranță că nu o uitase de tot. Cu siguranță că nu îi purta pică. Spera să îl vadă măcar o dată în timpul celor două săptămâni în care urma să stea acasă. Șederea ei aici îi aminti cu intensitate de prietenia profundă pe care o împărtășiseră ani de zile, înainte să înceapă să se privească în mod diferit. Viața de acasă părea deja lipsită de un ingredient. Când erau tineri, erau mereu unul în casa celuilalt. Nu era niciun rău dacă reluau prietenia, nu-i așa, acum că toate sentimentele controversate și stânjeneala trecuseră încet în istorie?

Veni a doua zi. Felicity era în grădină, privind-și mama care tăia câteva flori pentru casă. Nu avea pălărie și nu purta o pelerină peste rochia înflorată de muselină. Era una din zilele acelea perfecte de primăvară, când aerul era cald, dar păstra încă toată prospețimea noului anotimp.

Ea îl văzu venind, pășind peste pajiștea lui, aplecându-se pe sub un gard și urcând micul deal dintre domeniul său și casa tatălui ei. Îl privi nemișcată, înflăcărată, curioasă, puțin timidă. Era Tom, nu se putea

Înșela, știuse de cum îl văzuse de la distanță. Mersul acela hotărât dar oarecum nepăsător nu putea aparține altcuiva. Era îmbrăcat mai degrabă conservator, cu o haină cafenie, pantaloni bufanți de călărie și cizme negre înalte. Da, totdeauna se îmbrăcase așa. Nu crescuse deloc, dar de ce ar fi făcut-o? Avea douăzeci de ani când îl văzuse ultima dată. De fapt, nu era înalt, avea doar câțiva centimetri mai mult decât ea. Își aminti de anul în care fusese foarte nervos fiindcă un acces brusc de creștere o făcuse să îl întrecă un timp. Arăta la fel ca vechiul Tom.

Când se apropie, deveni conștientă de existența unor schimbări subtile. Părul lui era mai lung și se ondula într-un stil nedefinit. Când plecase la universitate, avea o coadă legată la spate cu o panglică neagră. Când se întorsese în prima vacanță, era tuns foarte scurt, în stil Brutus. Dar nu îi stătea bine. Acum îi stătea. Când îl văzuse ultima dată, era subțire și avea o siluetă foarte băiețească. Acum era destul de solid, și se părea că mușchii, nu grăsimea îi umpleau haina la umeri și piept, și pantalonii de călărie la coapse. În mod categoric, înfățișarea lui Tom se îmbunătățise odată cu vârsta.

Ochii lui îi prinseră privirea și o susținură un moment, înainte ca el să plece capul și să se uite din nou pe unde călca, urcând culmea. Avea aceiași ochi cenușii liniștiți, dar nu mai jucau de veselie în cea mai mare parte a timpului, așa cum se întâmpla înainte. Aceeași față plăcută, deși nu frumoasă, însă gura era serioasă, nu mai era curbată într-un zâmbet, așa cum era atât de adesea, înainte.

Felicity nu își dădu seama că își ținuse respirația până când nu-l văzu ocolind un strat de lalele și pășind pe pajiște, aproape de ea și de mama ei. Nu se putea să fi trecut mai mult de două minute de când îl văzuse pentru prima dată traversând câmpul, dar ei i se păru că trecuse o viață.

— Bună ziua, doamnă Maynard, spuse el cu o voce plăcută și stăpânită. Bună, Flick. Mă bucur să te văd din nou. Întinse o mână sigură și îi strânse mâna.

Felicity era șocată. Flick! Uitase complet de porecla

pe care i-o dăduse în copilărie. Uitase cât de atrăgător era zâmbetul lui, care se oglindea numai în ochi, în timp ce restul feței nu se schimba. Și până să îi dea mâna, uitase ce mâini puternice și liniștitoare avea el. Se plimbaseră adesea mână în mână pe când erau tineri, de obicei legănându-și brațele în timp ce pășeau.

— Bună, Tom, spuse ea, și îi zâmbi dintr-odată orbitor. E bine să fii acasă. Ezită un moment, cu mâna odihnindu-se încă în mâna lui. Apoi trase aer adânc în piept, își aruncă brațele pe după gâtul lui și își apăsă obrazul de obrazul lui. Oh, Tom, mă bucur că m-am întors, spuse ea, și că te văd din nou. Dragul meu prieten!

Brațele lui Tom, într-o acțiune reflexă, îi cuprinseseră mijlocul. Când ea se îndepărtă de el și îi zâmbi privindu-l în față, se gândi un moment că avea s-o sărute. În schimb, el rânji larg.

— Fetițo! spuse el. Vechea Flick!

— Și acum că zâmbești, spuse ea, desfăcându-se din brațele lui, pot să văd că și tu ești același vechi Tom.

Se simți enorm de ușurată. I se păru că anii zburaseră înapoi, înainte de anii ei cu Wilfred și înainte de anul în care își împărtășiseră prima iubire. El era la fel e prietenos și scump ca întotdeauna, iar pe fața lui, în voce sau în purtările lui nu se vedea nicio urmă din scurta lor dragoste. Era doar blândul Tom, bun și demn de încredere, cu care putuse vorbi întotdeauna de parcă ar fi făcut parte din ea.

Ea își împleti brațul cu brațul lui, așteptă până când mama ei adună toate florile într-o mână și foarfecă în cealaltă, și apoi îl conduse spre casă.

— Povestește-mi despre tine, Tom, spuse ea cu nerăbdare, și despre tot ce ai făcut în ultimii ani. Oh, ce nebunie să îți cer asta! Dacă vrei să închizi gura unei persoane, e de ajuns să îi ceri să îți spună totul despre ea. Spune-mi orice. Vorbește cu mine. Oh, eu am atâtea să-ți spun, Tom. Trebuie să vii să mă vezi des înainte de a pleca la Londra. O să te fac să-ți pară rău că ai urechi. O să vii, Tom?

El râse spre ea, și da, își aminti dinții aceia albi și

egali, care aveau să arate și mai strălucitori la vară, când fața avea să i se întunece din cauza soarelui.

— Ar fi mai bine să te oprești și să răsuflă, Flick, spuse el. Bineînțeles că o să vin cât de des dorești, și poți să-ți despovărezi sufletul în fața mea. Dar insist să avem amândoi aceleași drepturi. Chiar acum încercam să găsesc un moment și să o felicit pe mama ta pentru florile astea încântătoare. De ce ale mele arată întotdeauna palide și veștede prin comparație, doamnă?

capitolul 3

Cele două săptămâni se dovediră o binecuvântare pentru Felicity. Toți și toate păreau să fi conspirat ca să îi asigure o ședere perfectă. Vremea cooperă. Nimeni nu-și putea aminti o primăvară în care soarele să fi strălucit atât de mult și cu atâta putere, într-o epocă atât de timpurie a anului. Iar în lunile precedente plouase destul de mult pentru ca iarba să crească și frunzele să înmugurească și florile de primăvară să înflorească.

Felicity hoinări în fiecare colț al domeniului tatălui ei, uneori călare, alteori pe jos, uneori întovărășită, dar de multe ori singură. Hoinărelile ei se dovediră a fi o combinație încântătoare de noi descoperiri și vechi amintiri reînviată. Află că pajiștile de jos erau folosite încă drept pășuni pentru oi. Gardul era nou-nouț, dar pârleazul de lemn, vechiul ei prieten, era încă acolo. Avea o scândură lată deasupra, care era un scaun excelent, și era adăpostit de soarele după-amiezii de o tufă mare de păducel. Fusese ascunzișul ei favorit, locul în care venea uneori să se gândească, și alteori să citească.

Căsuțele lucrătorilor erau noi și frumos așezate într-un mic sat de sine stătător. Îl văzuse în prima dimineață, când venise călare împreună cu tatăl ei. Dar mulți dintre ocupanții lor erau vechi prieteni, descoperi ea când făcu o vizită mai îndelungată pe jos, după câteva zile. Bătrânul

Lionel stătea în pragul unei căsuțe, afișând un zâmbet fără dinți. Se retrăsese acum din munca activă, dar ea își amintea ocaziile în care turna un pumn de grâu în mâinile ei de copil în timpul recoltării, ca să poată mesteca boabele dulci. Și doamna Parsons ieși în grabă pe ușa de alături când o auzi pe Felicity vorbind, fără să pară cu o zi mai bătrână și cu un gram mai slabă, înainte de a avea șansa de a spune un cuvânt, Felicity se trezi în căsuța curată și aranjată, cu o cană de cidru și o prăjitură cu stafide pe masa din fața ei. Era așa cum fusese întotdeauna, cu excepția faptului că înainte era servită cu lapte cald în loc de cidru.

Crângul și pârâul erau la fel ca totdeauna, cu excepția faptului că vechiul pod se prăbușise în cele din urmă. Dar oricum nu fusese folosit niciodată, din câte își amintea Felicity. Părase întotdeauna prea șubred ca să suporte greutatea cuiva, și era mai ușor să îți ridici fustele deasupra gleznelor, să îți faci vânt și să sari peste apă, dacă voiai într-adevăr să ajungi de partea cealaltă. Vizită singură această zonă. Îi trezea atâtea amintiri plăcute. Fusese un tărâm magic de joacă pentru ea, Cedric și Tom pe când erau copii. Erau atâția copaci în care să te urci și atâtea locuri în care să te ascunzi. Era și o fâșie de iarbă pe care să te relaxezi sau să te joci cu mingea. Era și pârâul în care să sari sau să te bălăcești. Fusese o copilărie idilică. Chiar și cele mai dureroase amintiri puteau să îi trezească acum un zâmbet. Una din ele fusese ocazia în care căzuse în pârâu, împinsă, știa sigur, deși nu aflase niciodată dacă vinovatul fusese Cedric sau Tom. Niciunul nu mărturisise, și amândoi se rostogoliseră pe iarbă, ținându-se de burtă de atâta râs. Ea îi părăsise și fugise în casă, zbierând după mama.

Se îndreptă spre stejarul uriaș și se plimbă în jurul lui, trecându-și palma peste scoarța veche și aspră. Privi spre ramurile pe care se cățăraseră adesea toți cei trei copii, țipând și râzând. Și se gândi, în timp ce mângâia scoarța aproape iubitor, la sărutările pe care le schimbaseră cu Tom în acest loc. Bâjbâind, schimbaseră sărutări tandre și caste, cu excepția ultimului. Privi curioasă spre terenul din fața ei.

Chiar acolo se întinsese cu el. Era pe jumătate amuzată, pe jumătate rușinată când își amintea cum îl rugase, implorându-l să facă dragoste cu ea. Fusesse atât de convinsă pe vremea aceea că nimic altceva nu conta în viață în afară de momentul respectiv, atât de convinsă că dragostea era singurul lucru pentru care merita să trăiești și că Tom întruchipa dragostea pentru ea.

Dulcea inocență a tinereții! Ce bine că el se abținuse în ultimul moment. S-ar fi simțit legată pentru totdeauna de el, dacă i-ar fi posedat o dată trupul. Și ce binecuvântare se ascunsese în faptul că Wilfred apăruse în viața ei. Anii cu el nu fuseseră cu adevărat fericiți, dar în anii aceia învățase ce avea de oferit viața. Învățase că dragostea nu conta cu adevărat, că banii, rangul și plăcerile pe care ți le aduceau erau singurele lucruri importante. Viața ei ar fi fost acum atât de plictisitoare dacă nu s-ar fi căsătorit cu Wilfred: Tom, și probabil destul de mulți din cei șase copii, viața la țară și distracțiile ocazionale pe care le ofereau vecinii. Foarte plictisitor!

Asta nu însemna că nu îl iubea pe Tom, bineînțeles. Fusesse sincer încântată să îl revadă. Când venise pentru prima dată, se simțise în sfârșit acasă. Doar atunci realizase cât de mult îi lipsise purtarea lui liniștită, ochii lui blânzi și zâmbitori, prietenia lui. Acum că îl găsisse din nou, se hotărî să nu îl mai piardă. Fusesse vesel și prietenos de la acea primă vizită și până acum. Era clar că și el avea aceleași simțăminte. Nu mai rămăsese nicio scânteie din pasiunea care arsese între ei mai puțin de un an. Amândoi erau pregătiți acum pentru o prietenie matură.

*

Fidel promisiunii sale, Tom venise în fiecare zi, după acea primă vizită. Uneori era o vizită foarte scurtă, alteori mai lungă. O dată rămăsese la cină și stătuse la ei tot restul serii. Vorbise foarte mult cu Felicity, adesea singuri. Schimbau opinii despre multele locuri pe care le vizitaseră amândoi, despre operele de artă pe care le văzuseră,

despre cărțile pe care le citiseră, despre oamenii pe care îi cunoșteau. Își amintiră de copilăria lor, își împărtășiră planurile și visurile de viitor. Totul fusese minunat. Felicity considerase întotdeauna că Tom era una din rarele persoane cu care putea vorbi mereu fără un efort conștient. Cedric fusese și el așa, până când gândurile lui se îndreptaseră tot mai mult spre biserică. Era mai apropiat de protestanții dizidenți decât de Biserica Anglicană, îi spusese Felicity ironic într-o anumită ocazie. Și asta din cauză că începuse să privească cu neplăcere aplecarea ei spre haine frumoase și petreceri. Acum erau prieteni, își scriau de cel puțin două ori pe an, dar fără apropierea pe care o simțea cu Tom.

Felicity îi împărtăși prietenului ei planurile sale de viitor.

— O să am un sezon minunat, Tom. Vezi, acum sunt complet liberă. Noile debutante trebuie să fie atente la fiecare cuvânt pe care îl rostesc, la fiecare mișcare pe care o fac. Toată reputația lor depinde de asta. Și trebuie supravegheate în fiecare moment al zilei. Situația unei văduve de douăzeci și șase de ani are avantajele ei clare.

— Nu o să ai nicio însoțitoare, Flick? întrebă el.

— Nu, chiar nu, spuse ea. Beatrice s-a oferit să vină cu mine, deși știu că ar fi fost un mare sacrificiu pentru ea. E cumnata mea, știi. Dar am spus nu. Sunt mult prea bătrână ca să mai scandalizez oamenii dacă merg singură, și adevărul e că nu aș suporta să am o însoțitoare sau o doamnă de companie. Casa din oraș are un personal foarte bine pregătit. Voi avea o menajeră și un majordom și numeroase slujnice, lachei și toți ceilalți, iar situația mea va fi așa cum se cuvine.

— Înseamnă că îți place să mergi la toate dineurile și dansurile acelea? întrebă Tom.

— Oh, da, enorm, răspunse ea, deși nu am avut niciodată șansa de a mă bucura pe deplin, atunci când trăia Wilfred. Mergeam adesea la o grămadă de distracții, dar lui îi plăcea să stau lângă el. Nu dispărea în camera în care se jucau cărți la baluri, așa cum făceau alți soți.

— Ai fost foarte nefericită cu el? Întrebă el liniștit.

— Oh, nu, deloc. Felicity îl fulgeră cu un zâmbet. Vezi tu, era foarte bun și generos. Dar puțin cam plictisitor, Tom. Intenționez ca lucrurile să fie diferite data viitoare.

— Data viitoare?

— Da, spuse ea. Data viitoare, soțul meu îți va lua ochii. Chipeș, bogat, de rang înalt. Un bărbat căruia să-i placă să călătorească și să se distreze.

— Ai pus ochii pe cineva? Întrebă Tom.

— Încă nu, recunosc eu, dar o să mă uit în jur când o să ajung la Londra. Nu mă grăbesc. Nu intenționez să fac o greșală, pentru că bărbatul acesta trebuie să fie și tânăr, și s-ar putea să fiu legată de el pentru tot restul vieții. Va trebui să am grijă să scap de toți vânătorii de zestre. Sigur vor fi destui, pentru că, vezi tu, sunt extrem de bogată. Wilfred mi-a lăsat aproape totul.

— Dar dragostea? Întrebă Tom. Nu o să trebuiască să găsești un bărbat pe care să-l poți iubi?

Felicity își privi afectuoasă prietenul și râse.

— Nu, spuse ea. Ce caraghios ești, Tom! Cel mai prost mod posibil de a căuta un soț este să cauți unul pe care să-l iubești. Trebuie să îți folosești mintea, nu inima. Bineînțeles că trebuie să fie o persoană care să îmi placă, devreme ce îmi voi petrece viața cu el. Poate că dragostea va crește cu timpul. Desigur, sper ca între noi să se dezvolte o anumită afecțiune. Ar trebui să mă mulțumesc cu asta.

Tom se mulțumi să îi zâmbească și continuă să se plimbe în spatele grajdurilor, spre micul lac dintre copaci. Adesea ieșea la plimbare cu Felicity fără să planuiască direcția în care s-o ia, dar evitau întotdeauna, printr-o înțelegere tacită, crângul, pârâul și stejarul.

— Dar tu, Tom? Întrebă ea, privindu-i fața cu un zâmbet viclean. E timpul să te gândești la căsătorie. Ai deja douăzeci și opt de ani, te cam apropii de senilitate. Ce fel de soție ai de gând să-ți alegi? Sau ai pus ochii pe cineva deja? Dacă e așa, trebuie să fie foarte enervată din pricină că petreci atâta timp aici cu mine. Oricum, spune-i să nu se agite. Peste o săptămână voi fi plecată.

Tom râse.

— Mă întreb dacă nu mi-ai plănit și slujba de la nuntă, Flick, spuse el. Din nefericire, draga mea, lipsește un element esențial, și anume mireasa. Nu, nu sunt în căutarea unei soții. Eram mulțumit cu starea de burlac de când trăia tata, și acum văd că sunt prea comod și prea leneș ca să îmi schimb statutul. Poți să continui să mă numești cel mai scump prieten fără să te temi că următoarea femeie pe care o întâlnești va încerca să-ți scoată ochii.

— Ah, dar e păcat, Tom, spuse Felicity. Îți irosești viața. Sunt atâtea distracții la care poți să participi, doar dacă întinzi mâna.

— Vorbește glasul tinereții, o tachina Tom. Peste doi ani, când vei fi de vârsta mea, draga mea, poate că te vei mulțumi și tu să aluneci spre o bătrânețe liniștită și plictisitoare.

— Fleacuri! spuse ea, și își petrecură următoarele minute râzând.

Familia lui Felicity rămase prevenitoare în tot timpul celor două săptămâni. Noutatea de a avea o fiică și o soră din nou acasă, după atât timp, nu se estompa ușor. Era luată pretutindeni în vizite, arătată cu mândrie cunoștințelor vechi și noi. Stătu în strana căptușită cu perne, alături de restul familiei, în timpul slujbei din dimineața de duminică de la biserică, înclinându-se și zâmbind fețelor familiare, unele din ele adulte și căsătorite de când le văzuse pentru ultima dată și le cunoscuse mai mult sau mai puțin.

Domnul Moorehead ținu predica. Era un tânăr înflăcărat, înalt și subțire, cu o claie de păr blond care nu se potrivea cu imaginea sobră pe care se străduia din răspuțeri s-o cultive. Avea un ten deschis, care avea nefericita tendință de a roși ușor. Așa și făcu în cele câteva ocazii în care privi spre strana lor, în care stăteau gemenele, nostime și drăguțe. E adevărat, gândi Felicity amuzată, îi place de ele. Nu era sigură, totuși, că nu le putea deosebi. Ochii lui se îndreptau mai des spre geamăna

care stătea lângă ea, nu spre cea care ocupa scaunul dintre mama și tata. Laura! După ce petrecuse două zile acasă, Felicity reușise în final să le deosebească. Deși identice din punct de vedere fizic, firea lor era puțin diferită.

Amândouă erau exuberante și vorbărețe, amândouă chicoteau, dar Laura era puțin mai serioasă și mai bună la suflet decât sora ei geamănă. Lucy era mai răutăcioasă și mai scânteietoare. Iar domnului Moorehead îi plăcea Laura. Când ieșiră din biserică, el se opri pe treptele de afară, tânăr și chipeș în stiharul său, și strânse mâinile credincioșilor. Nu ar fi avut cum să le urmărească pe gemene de cum ieșiseră din strană, hotărî Felicity, și fetele erau îmbrăcate la fel, chiar și panglicile galbene care le legau bonetele sub bărbie erau la fel. Dar totuși, el dădu mâna politicoasă cu Lucy, însă roși destul de vizibil când veni rândul Laurei. Felicity zâmbi, își așază mâna în mâna lui și îl complimentă pentru predica sa înțeleaptă.

Gemenele lăsară să treacă o săptămână înainte de a-și pune planul în aplicare. Se stăpâniseră neobișnuit de mult, realizând că aveau mai multe șanse de izbândă dacă îi ofereau surorii lor timpul de a le cunoaște, de a ține din nou la ele. Iubirea și atenția cu care o înconjurau nu era nicidecum ipocrite, dar îi supravegheau și îi măsurau în același timp dispoziția.

Șansa lor sosi în cele din urmă într-o dimineață, când Felicity le invită în camera ei ca să le arate unele din evantaiele, bijuteriile, șalurile și alte delicii ale ei. Afară ploua, dar nu era o ploaie neplăcută, rece și cețoasă, care să-ți strice toată dispoziția. Era o ploaie liniștită, fără vânt, care avea să înceteze înainte de amiază, lăsând din nou cerul albastru și apa scânteind pe iarbă și pe petalele florilor.

— Obiectul acesta vine chiar de la Paris? oftă Laura, desfăcând în poală un evantai de fildeș și examinând pasărea strălucitoare pictată pe el.

— Și astea sunt mănușile pe care le purtai când i-ai fost prezentată reginei, declară Laura. Nu mai trebuia să întrebe. Faptul acesta uimitor le fusese comunicat într-o

ocazie precedentă. Prințul Regent le-a atins, Felicity, când te-a invitat la dans.

— Într-adevăr, răspunse sora lor.

— Cum e el? Întrebă Lucy nerăbdătoare. Adrian spune că l-a văzut o dată într-o procesiune pe stradă. A spus că prințul e enorm de gras și are un smoc de bucle în vârful capului, care par gata să îi cadă peste nas în orice clipă.

— Oh, vai de mine, spuse Felicity râzând. Da, nu pot să neg că e un munte de om. Dar are mult farmec și maniere foarte plăcute. Când m-a invitat la dans, am simțit că aveam două picioare stângi, zece degete țepene și capul plin de pene. Dar în câteva minute m-a făcut să vorbesc și să râd și să simt că lumea era a mea, de parcă aș fi dansat cu un muritor de rând.

— Ce minunat trebuie să fie să îi vezi pe el și pe regină, să-ți dai coate cu lumea bună și să ai toate lucrurile astea frumoase, spuse Lucy oftând, și privindu-și din întâmplare sora geamănă. Dar mesajul fu transmis. „Acum e timpul”, păreau să își spună una alteia. „Dacă nu întrebăm acum, s-ar putea să pierdem ocazia pentru totdeauna.”

— Felicity, spuse Laura. Cu câteva zile în urmă, hotărâseră că ea avea să fie purtătorul de cuvânt. Crezi că ar fi posibil, vreau să spun dacă nu te-ar deranja teribil, și dacă mama și tata ar putea fi convinși să accepte. Sunt sigură că ar vrea, dacă le-ai cere-o tu. Și noi am promite să fim foarte cuminți și să te ascultăm și să îți permitem să ne înveți ce trebuie să facem și ce se așteaptă de la noi. Doar anul acesta, înțelegi. Nu cerem mai mult, și oricum ar fi mai mult decât se așteaptă Maud sau Harriet sau oricare dintre prietenele noastre, în toată viața lor. Și ți-am fi veșnic recunoscătoare, nu-i așa, Lucy?

— Ce Dumnezeu încerci să spui, draga mea? Întrebă Felicity, întrerupând monologul acesta tulbure și încercarea ei de a aranja evantaiile, mănușile și celelalte obiecte în cutia de unde fuseseră scoase.

— Ne iei cu tine la Londra, pentru sezon? izbucni Lucy, sărind în picioare și uitând că sora ei geamănă

trebuia să vorbească, fiindcă avea mai mult tact și era mai probabil să obțină ceea ce doreau.

Felicity se opri imediat din ceea ce făcea și se uită la surorile ei pe rând.

— La Londra? repetă ea. Vrei să spui anul acesta? Săptămâna viitoare?

— Da! strigă Lucy. Avem deja optsprezece ani, Felicity, aproape nouăsprezece, de fapt. Și nu vom avea niciodată șansa unui sezon, dacă nu ne ieși tu. Mama ne-a spus că tata nu are destui bani ca să ne ducă. Dar are ceva bani, Felicity. Sunt sigură că ne-ar da o sumă generoasă pentru haine și bani de buzunar. Tu ai putea să ne oferi cazarea și mâncarea, adăugă ea cu naivitate.

— Întotdeauna am visat să mergem la Londra, adăugă Laura, chiar de când ai venit ultima dată acasă, Felicity, și arătai atât de fină cu rochiile tale și cu trăsura ta de oraș. Dar nu ne-am așteptat niciodată ca visurile să devină realitate. Nici prin cap nu ne-ar fi trecut să ți-o cerem dacă Sir Wilfred ar fi fost încă în viață, fiindcă ar fi însemnat să îl obligăm să ne primească și nu ar fi fost frumos. Dar fiindcă tu ești sora noastră, nu ni s-a părut nepotrivit să te întrebăm.

— Oh, te rugăm, Felicity, o imploră Laura, așezându-se pe patul înalt și privind-și sora cu ochi neliniștiți.

Felicity se uită din nou de la una la alta.

— Ce spune mama despre asta? întrebă ea.

— Oh! se jeli Laura. Nu i-am spus încă. Sunt sigură că nu ne-ar fi lăsat să te deranjăm cu o asemenea cerere. Dar cred că va fi de acord, dacă sugestia va veni de la tine, Felicity. E teribil de mândră de tine, știi. Nu cred că ai putea face ceva care să i se pară greșit.

Felicity continuă să așeze lucrurile în cutii. Avea nevoie disperată de timp de gândire, dar gemenele stăteau acolo, aplecându-se neliniștite în față, așteptându-i decizia. Nu știa de ce nu se gândise chiar ea la asta. Era o idee cu totul minunată. Era drept ca surorile ei să aibă șansa unui sezon în Londra, șansa de a-și găsi soți acceptabili, și bineînțeles că pentru ea cheltuielile nu ar fi fost niciun

deranj. Avea bani destui. Și chiar dacă nu ar fi avut, ar fi fost dispusă să economisească, de dragul familiei ei.

Și ar fi fost minunat să le aibă pe gemene cu ea la Londra. Aveau să îi țină companie acasă. Și nimeni nu ar mai fi putut să îi deplângă singurătatea, dacă ar fi fost limpede că era însoțitoarea surorilor ei care își făceau debutul în societate. Ar fi putut să dea un bal pentru ele în casa lui Wilfred – în casa ei din Pall Mall. Casa se mândrea cu o sală de bal magnifică, pe care nu plănuise să o folosească de fapt anul acesta. Dar acum...

Ridică privirea și le zâmbi strălucitor gemenelor încordate.

— De ce nu m-oi fi gândit chiar eu la asta? spuse ea. O să vorbesc cu mama imediat.

Gemenele țipară ascutit și se repeziră spre ea.

— E în camera de zi, scriindu-i lui Adrian, spuse Laura. Să mergem chiar acum.

Felicity râse și ridică mâna.

— Nu, spuse ea, am spus că eu voi vorbi cu mama. Dacă mergeți la ea în starea de acum, o să vă trimită înapoi la școală, ca să mai învățați un an bunele maniere, și nu la Londra pentru sezon.

Nu fu dificil să o convingă pe doamna Maynard să accepte planul, mai ales că Felicity îl prezentă de parcă ar fi fost ideea ei în întregime. Se îngrijoră din pricina cheltuielilor, se îngrijoră din pricina gemenelor, care aveau să fie o povară pentru sora lor, dar era conștientă de marea șansă care li se oferea fetelor ei mai mici.

Domnul Maynard fu puțin mai greu de convins. Acceptase bani de la Felicity în trecut, sau cel puțin de la soțul ei, când se căsătoriseră. Folosise acești bani cu înțelepciune și își asigurase situația lui și a celor care depindeau de el. Nu voia să îi fie din nou îndatorat fiicei sale. Oricum, când ea îl asigură că întreținerea casei nu avea să fie mai scumpă din cauza gemenelor și că el le putea oferi banii de buzunar, hotărârea lui slăbi. În cele din urmă, capitulă când Felicity îl cuprinse cu brațele pe după gât, se așeză pe genunchii lui așa cum făcea în copilărie și

Îl asigură că îi făcea o mare favoare dacă se lipsea de gemene pentru câteva luni. Era atât de singură de când murise Wilfred. Și ce companie era mai bună decât cea a propriilor ei surori?

*

Ritmul vieții deveni aproape febril în săptămâna de vacanță care îi mai rămăsese lui Felicity. Trebuiau găsite cufere pentru fiecare dintre gemene, iar cuferele trebuiau umplute. Nu aveau absolut nimic de îmbrăcat, părul lor era un dezastru absolut, uitaseră complet să danseze, și așa mai departe. Felicity suportă totul cu cea mai mare voieșie, asigurându-le că nu trebuiau să o implore pe croitoreasa din sat să le facă rochii zi și noapte. Avea să le ducă la propria ei croitoreasă, de îndată ce ajungeau în Londra. Da, banii de rochii pe care îi dăduse tatăl lor erau suficienți ca să le acopere toate nevoile. Nu spuse că, de fapt, banii aceia nu acopereau nici a zecea parte din nevoile fetelor. Promise fetelor că propria ei coafeză avea să fie chemată în momentul sosirii, ca să poată înfrunta lumea din Londra cu niște capete la modă. Și un profesor de dans avea să fie chemat cu mult înainte de primul lor bal, ca să-și poată perfecționa pașii, și chiar să învețe să valseze.

De cum intră în casă, Tom fu luat prizonier și înștiințat de hotărârea zilei. Traversase pajiștea de îndată ce se oprise ploaia, eliberând soarele de nori. Când ajunse în salon, cu un rânjel larg întipărit pe față, avea câte o geamănă atârându-i de fiecare braț.

— O să rămâi în istorie ca o binefăcătoare publică, Flick, spuse el după ce o salută pe doamna Maynard. Am auzit că vei scăpa zona de ștrengărițele astea două, pentru câteva luni.

Amândouă protestară țipând și îi lăsară brațele.

— Crezi că ești destul de rezistentă ca să suporti așa ceva? continuă el, zâmbindu-i lui Felicity.

— Oh, ce îngrozitor ești! strigă Lucy. Dacă ți-e așa de milă de ea, domnule, de ce nu vii și dumneata la Londra? Ai

putea să stai cu ochii pe noi.

— M-am hotărât de mult, spuse Tom cu un zâmbet, să petrec un timp în oraș, primăvara asta. Chiar și provincialii simt nevoia să se scuture de pânzele de păianjen din când în când, să știi. Dar acum că am aflat că voi o să umblați dezlegate pe acolo, s-ar putea să mă răzgândesc.

— Tom? Felicity îi zâmbi radioasă. Vii și tu la Londra? Pentru sezon? Oh, ce perfectă și încântătoare o să fie primăvara asta. Surorile mele și cel mai drag prieten și Londra și sezonul la un loc!

capitolul 4

În săptămâna următoare, un grup foarte vesel porni spre Londra. Cu multă vorbărie, râsete și câteva lacrimi, fetele își luaseră rămas-bun de la părinți. Dar în cele din urmă vizitiul lui Felicity porni la drum, iar gemenele își uitară imediat tristețea fluturându-și mâinile spre mama și tata și întâmpinând cu exclamații opulența pufoasă a banchetelor de catifea și eficiența arcurilor.

Lucy sări de câteva ori pe scaunul ei.

— Într-adevăr, Felicity, spuse ea, dacă nu ar fi legănatul vehiculului, nu aș ști că suntem într-o trăsură. E divin.

— Da, adăugă Laura, în trăsura tatei săltăm în toate părțile, chiar și într-o călătorie scurtă, cum e drumul spre biserică.

Tom călărea alături de ele. Intenționase să meargă singur, după câteva zile, dar puterea de convingere a gemenelor și zâmbetele înflăcărâte pe care i le adresase Felicity îl făcuseră să se răzgândească. Își trimisese bagajul cu o zi înainte și fusese de acord să le însoțească pe doamne.

— Deși o să fiți dezamăgite dacă vă imaginați că o să fiu în stare să vă protejez pe drum, spusese el. Să știți că dacă văd un tâlhar sau un bandit pe cale să vă atace,

O să-mi iau picioarele la spinare.

Gemelele chicotiseră.

— Nu, nu o s-o faci, domnule Russell, îl asigurase Laura. O să ridici pumnii și o să ne aperi cu prețul vieții, chiar dacă vor ridica espingolele². Știu că așa o să faci.

— Da, trebuie să fiu de acord, Tom, spusese Felicity. Întotdeauna m-am gândit că aş prefera să înfrunt bâta altcuiva, nu pumnii tăi.

Tom călărea alături de trăsură, luând-o uneori înainte și lăsându-și calul să o ia la galop câțiva kilometri. Ziua era perfectă pentru călătorii, înnorată și rece, dar fără vânt sau ploaie. Totuși, în timp ce pietrele de hotar de acasă rămâneau treptat în urmă, el se întrebă ce naiba făcea. Nici prin cap nu-i trecuse să viziteze Londra în anul acela, darămite să-și petreacă sezonul acolo și să participe la toate evenimentele lui sociale. Disprețuia asemenea activități. Pentru el, toate erau o mare plictiseală. Gândul de a merge îi apăruse în minte doar atunci când îl întrebase Lucy. Și spusese liniștit, fără să ezite deloc, că plănuia de mult să meargă. Ce îl apucase?

Și de ce acum? Ar fi putut să găsească ușor o scuză și să își amâne plecarea. Ar fi putut pleca mai târziu, poate după două săptămâni. Trebuise să facă tot felul de aranjamente pentru a-și părăsi casa și pământurile timp de câteva luni. Dar nu, pornise acum, și făcuse toate aranjamentele în săptămâna care trecuse, într-un ritm frenetic. Probabil că înnebunise.

Sau se îndrăgostise! Tom știuse foarte bine, înainte de întoarcerea lui Felicity, că o iubea și avea s-o iubească întotdeauna. Dar se gândise că dragostea aceasta se maturizase și se îmblânzise. Nu crezuse că era îndrăgostit. Nu înainte de a o vedea din nou. În timp ce se apropia de ea pe pajiște, soarele strălucea în părul ei și vântul îi flutura blând rochia. I se păruse că ea era un vis aproape uitat, nu ceva real. În timp ce se apropia, își ferise privirile, concentrându-se asupra florilor, a cerului albastru, a mamei ei. Și apoi, când se întorsese în cele din urmă, știuse, chiar

² Armă de foc primitivă din bronz, montată pe un pivot (n.tr.)

de când îi întinsese mâna și îi vorbise liniștit. Liniștit, doar că nu îi spusese Lady Wren, cum avusese de gând, nici măcar Felicity, ci folosise neintenționat numele pe care i-l dăduse dintotdeauna, chiar de când avea șase ani. Înțelesese atunci, măsurându-i frumusețea matură, hainele scumpe și zâmbetul strălucitor, că dragostea lui era fără speranță. O iubea la fel de mult ca întotdeauna; era ca un școlar, cu inima bătându-i ca un ciocan și tâmplele vuind. Timp de un moment, când ea se aruncase pe neașteptate în brațele lui, el uitase totul. Ar fi sărutato chiar acolo pe pajiște, cu mama ei la trei pași distanță, dacă nu ar fi observat dintr-odată, cu o undă de șoc, că în ochii ei nu era nicio pasiune, ci doar prietenie strălucitoare. Așa că râsese și transformase momentul într-o glumă.

În timpul acestor două săptămâni avusese nevoie de multă stăpânire de sine ca să reprime pasiunea pe care i-o stârnise vederea ei. Știuse, bineînțeles. Știuse că ea nu-l mai putea iubi, că timpul și distanța o duseseră departe de el. Sperase că puteau fi încă prieteni. Dar îl duru totuși când ea îi vorbi despre planurile ei de viitor cu atâta libertate și entuziasm. Atunci când ea îi vorbise atât de deschis despre tipul de bărbat cu care plănuia să se căsătorească a doua oară, înțelesese că cele mai profunde speranțe ale lui nu se puteau împlini niciodată. Și era adevărat că ea se îndepărtase mult de el. Devenise o membră a societății sofisticate, în care el se simțea atât de incomod, dorindu-și să se distreze de dragul distracției, fără să pună niciun preț pe iubire sau pe mulțumire sufletească sobră.

Dar amestecată cu dezamăgirea era o doză mare de exaltare, fiindcă erau încă prieteni - prieteni foarte apropiați, de fapt. Felicity fusese în stare să reia cu cea mai mare ușurință apropierea lor, fără pasiune. De parcă ar fi uitat că în relația lor existase și o altă perioadă. Și el era dispus să o accepte în condițiile ei. Asta nu însemna că Tom se repezea să strângă firimiturile, dispus să primească orice îi oferea ea. Însemna mai degrabă că o iubea cu adevărat, nu cu nevoia egoistă de satisfacere a pasiunii sexuale, ci cu

lipsa de egoism a iubirii adevărate. Dacă ea îi dorea prietenia, el i-o oferea. Dacă ea avea nevoie de un confident, el avea să fie întotdeauna disponibil.

Poate că acesta era motivul care îl împinsese spre decizia foarte irațională de a pleca spre Londra. Felicity urma să fie singură acolo, căutându-și visul. Avea nevoie de un prieten apropiat. Dacă avea să fie acolo cu ea, poate că va putea să aducă o oarecare stabilitate în viața ei. Putea să o însoțească atunci când avea nevoie de un însoțitor, să fie prietenul ei atunci când avea nevoie de un prieten. Și astfel putea să o vadă, să discute cu ea, să fie cu ea, până găsea alt bărbat cu care să se căsătorească. Când urma să se întâmple asta, Tom se putea întoarce la țară, la viața liniștită cu care se împăcase.

Era un plan nebunesc, se gândi trist Tom în timp ce trăgea de frâiele calului și îl pune la pas, îngăduind trăsuri să îl ajungă din nou. Un plan care urma să îi aducă multă durere sufletească inutilă, și la întoarcerea acasă aveau să treacă multe luni până la redobândirea liniștii mentale pe care o obținuse atât de greu prima dată. Dar nu putea face altfel. Gemenele se puteau dovedi mult mai greu de stăpânit decât se aștepta ea. Poate că urma să aibă nevoie de sprijinul unui bărbat mereu disponibil.

Înăuntrul trăsuri totul era răs și voie bună - sau aproape totul. Lucy, singură pe o banchetă, se mișca mereu dintr-o parte în alta, temându-se că în timp ce privea pe o fereastră, pierdea ceva în partea cealaltă. Felicity renunță să își mai convingă surorile că, până ce ajungeau la următorul oraș, nu se vedeau decât câmpuri și iar câmpuri.

— Și iarba e la fel de verde la treizeci de kilometri distanță de casă, ca pe câmpurile tatei, sublinie ea.

— Oh, cum e Londra? o întrebă fata. O s-o vedem de la mare depărtare, Felicity?

— Da, o s-o vedem, răspunse ea, dar mai sunt încă multe ore, iubire. Poți să stai liniștită și să îți păstrezi energia pentru a explora casa din Pall Mall în seara asta.

Și Laura era înflăcărată. Se apleca în față ori de câte ori se apropiau de un sat sau de un oraș, privind cu interes

mare noutate a unui han diferit, a unei biserici și a unei fierării deosebite de cele pe care le cunoșteau. Însă între orașe stătu liniștită, cu bărbia în mână, privind absentă câmpurile care rămâneau în urmă.

Din când în când, Felicity o privea cu o expresie gânditoare. Se întreba, cu un amestec de amuzament și preocupare sinceră, dacă domnul Moorehead avea ceva de-a face cu îngrijorarea fetei. Cu două zile în urmă, duminică, făcuse aceleași observații ca în săptămâna precedentă. Ajutorul de paroh le putea deosebi pe gemene și avea o preferință sigură pentru Laura. La ieșirea din biserică, Lucy îi spusese că ea și sora ei aveau să plece la Londra pentru sezon. El roșise chiar mai tare decât o făcuse cu o săptămână în urmă când veni rândul Laurei să îi strângă mâna.

Și apoi, chiar cu o zi în urmă, Felicity și surorile ei merseseră cu trăsura în sat pentru niște cumpărături de ultimă oră. Pe când ieșeau din prăvălia negustorului de mărunțișuri, se ciocniră literalmente de ajutorul parohului, pe stradă. Domnul Moorehead își ridicase pălăria și schimbaseră câteva amabilități, iar Felicity și Lucy plecaseră mai departe. Trebuiră să treacă niște minute bune, înainte ca Felicity să își dea seama că Laura nu era cu ele. Când privi în urmă, își văzu sora zâmbindu-i cu drăgălășenie ajutorului de paroh, care nu se înroșise de data asta. Felicity și Lucy se opriseră câteva minute, privind în galantarul negustorului de hamuri, așteptând-o pe sora lor.

— Mă întreb dacă domnul Moorehead știe care dintre gemene s-a hotărât să fie politicoasă și să vorbească mai mult cu el? Întrebase Lucy chicotind.

Laura chicotise și ea.

— Și eu mă întreb, încuviințase ea.

Dar privindu-și acum sora care se uita absentă pe geamul trăsorii, Felicity era aproape sigură că Laura știa foarte bine că domnul Moorehead o putea deosebi de sora ei și simțea o anumită atracție față de ea. Felicity se întreba ce simțea Laura față de el. Privirea ei absentă de acum

sugera că era interesată de el. Ei bine, se gândi ea, dacă Laura era interesată de tânărul acela, era un lucru foarte bun că putea lua parte la sezon. Sub călăuzirea ei, Laura avea să întâlnească mulți tineri și să afle că viața putea însemna mult mai multă distracție decât i-ar fi oferit situația de soție de paroh. La urma urmei, uite ce i s-ar fi întâmplat ei, dacă Wilfred nu s-ar fi hotărât să își viziteze un prieten în Sussex. Ar fi fost căsătorită cu Tom acum.

Obiectul acestui gând ajunsese în momentul acela în dreptul geamului trăsorii, și Felicity se aplecă în față cu un zâmbet strălucitor.

— Tom, ne-ai luat-o înaintea de mult timp, spuse ea. Ai înjunghiat mulți tâlhari?

— Nu, nu, răspunse el, doar le-am mutat fălcile din loc. Ne oprim la următorul han ca să luăm prânzul?

— Eu sunt moartă de foame, anunță Lucy, și Laura chicoti.

*

Lumea bună știa deja că văduva lui Sir Wilfred Wren se întorcea în oraș. Veștile se răspândiseră foarte rapid pe ruta de la subsol, la fel ca multe alte vești din oraș, filtrându-se treptat în saloanele de sus și trecând dintr-o casă în alta. Una din fetele de la bucătărie din casa lui Wren îi spusese iubitului ei, lacheu în altă casă, care îi spusese fratelui său, rândaș în a treia casă, care îi spusese tovarășului său de pahar, un bucătar tânăr din cea de-a patra casă, și tot așa, despre faptul că li se trimiseseră instrucțiuni ca să se pregătească pentru oaspeți. Lady Wren atrăsese întotdeauna privirile ca un magnet. Mulți și-o aminteau ca tânără mireasă: timidă și puțin emoționată, agățată adesea de brațul bătrânului Wren. Alții își aminteau doar persoana care devenise în ultimii ani: mândră, distantă, misterioasă, necunoscută și mereu aproape de soțul ei. Toți își aminteau frumusețea ei aproape desăvârșită, părul auriu, des și splendid, trupul echilibrat și armonios, zâmbetul abia schițat care îi curba adesea

buzele, ochii visători – privire de dormitor, cum spusese o dată lordul Edmond Waite.

Dar niciuna din cunoștințele mai vechi nu și-o putea imagina pe văduvă fără soțul ei, ca un câine de pază. Unul din misterele care o înconjuraseră fusese întotdeauna întrebarea dacă rămânea lângă Wren pentru că așa dorea sau pentru că el fusese un tiran bătrân, foarte strict cu ea. Desigur, se așteptaseră să-și ia un amant după un an sau doi de la căsătorie. La urma urmei, bătrânul Wren nu îi putea oferi o viață sexuală prea intensă. Totuși, numele ei nu fusese implicat în niciun scandal. Fie că era o soție credincioasă, fie își planifica aventurile cu neobișnuită discreție. Cei mai mulți susțineau a doua teorie. Nu trebuia decât să te uiți la Lady Wren, la frumusețea ei fizică și la chipul ei senzual ca să îți dai seama că era o femeie pasionată și experimentată. Mulți ajunseseră la concluzia că aventurile ei trebuie să fie avut loc probabil pe continent, unde nu ar fi stârnit atâtea bârfe răutăcioase.

Dar mulți se întrebau cum avea să fie acum văduva tânără, frumoasă și extrem de bogată. Cu siguranță că nu mai avea să fie atât de rezervată. Cu siguranță că acum urma să participe din plin la plăcerile pe care le oferea viața din înalta societate. Mulți așteptau cu nerăbdare să o vadă pentru prima dată. Ocazia aceasta urma să li se prezinte într-o seară, la două zile de la sosirea grupului lui Felicity în Londra. Fusese greu să le țină în frâu pe gemene atât de mult timp. Încă din dimineața următoare sosirii erau pregătite să iasă în goană și să cucerească lumea, și fură destul de descurajate când descoperiră că urmau să-și petreacă întreaga zi acasă. Însă interesul crescuse atunci când sosi o croitoreasă, și un lacheu petrecu zece minute bune cărând valuri de stofe și diferite accesorii. Fură alese modelele, materialele și croiala, fură luate măsurile și, înainte ca gemenele să aibă timp să se plictisească, dimineața se sfârși, iar croitoreasa promise să trimită a doua zi câte o rochie de seară pentru fiecare din cele trei doamne. Cea mai mare parte a după-amiezii se scurse cu încântarea de a-și aranja părul. Ambele gemene fură

încântate de buclele întunecate tunse scurt cu zulufi mai lungi care le ajungeau pe gât.

Tom veni la cină și le spuse că, după ce petrecuse o noapte la hotelul Pulteney, fusese în stare să găsească niște camere convenabile pentru el. Reușise să strecoare această informație într-o pauză în care intrase în sfârșit în vorbă, sătul să tot audă vorbindu-se despre croitoreasă și coafeză.

Felicity consideră că teatrul era un loc potrivit pentru a ieși în lume pentru prima dată după moartea lui Wilfred și pentru a-și prezenta surorile lumii bune. Bineînțeles că nu aveau să ia parte la niciun bal și la niciun eveniment social major, înainte de debutul lor oficial. Începuse deja pregătirile pentru marele bal care urma să aibă loc săptămâna viitoare, în propria ei casă.

Tom le însoți la teatru. Când fu anunțat, Felicity îl privi cu afecțiune. Arăta chipeș în haina de seară din catifea albastru-închis și în pantalonii de un albastru mai pal, deși era sigură că mulți bărbați eleganți aveau să-i disprețuiască simplitatea lavalierii și lipsa tuturor ornamentelor. Cu toate acestea, îi era foarte drag, și fiindcă era atât de nervoasă ieșind pentru prima dată în lume fără Wilfred, nu l-ar fi schimbat cu cel mai elegant dandy. Îi zâmbi și îi întinse mâinile.

— Tom, ce splendid arăți, spuse ea. Te deranjează dacă mă agăț strâns de brațul tău în seara asta? Mă simt aproape nervoasă.

— Tu, Flick? spuse el, luându-i mâinile și strângându-le liniștitor. În seara asta, vei fi cea mai frumoasă lady de acolo. Nu am nicio îndoială.

— Lingușitorule! spuse ea, zâmbindu-i poznașă. Și nu trebuie să spui așa ceva în prezența surorilor mele. Sunt încă sus în fața oglinzilor, rămasese fără grai din cauza propriei lor splendori.

— Există vreo șansă ca starea asta să dureze? întrebă Tom. Mă refer la lipsa graiului.

Teatrul era aproape plin când intrară în loja care îi aparținuse cândva lui Sir Wilfred Wren. Felicity nu

intenționase să își facă o intrare atât de spectaculoasă, dar gemenele pricinuiseră câteva întâzieri, în primul rând coborând târziu din camerele lor și apoi întorcându-se în grabă de câteva ori după mărunțișuri uitate. Ajunseseră aproape la trăsură, când Laura își aminti, cu un țipăt, că nu avea evantaiul pe care îl alesese în dimineața aceea, pierzând o jumătate de oră.

Felicity văzu că își regăsea fără nicio greutate vechiul ei mod de a se comporta în public. De cum pășise în lojă, știuse cât de multe erau privirile care o urmăreau. Credea că nu își imaginase murmurul mai tare al vocilor, cauzat de intrarea gemenelor. Dar așteptase calmă, cu buzele arcuite într-un zâmbet, privind scena cu ochi visători, până când Tom veni în urma ei și îi trase scaunul. Se așeză, își sprijini neglijent un braț pe balustrada îmbrăcată în catifea a lojii și se întoarse să discute cu tovarășii ei. Nu privise direct nicio persoană din teatru.

Laura și Lucy nu era la fel de timide. Privirea lor înflăcărată și zburdalnică trecu de la locul de jos în care se înghesuiau tinerii filfizoni la rândurile de loji pline de doamne și domni teribil de împodobiți.

— Felicity, șopti Laura, toată lumea se uită la noi.

— Nu e considerat de prost gust, adăugă Lucy, ca atât de mulți domni să se uite spre noi prin lornioane?

— Va trebui să-i iertăm pe toți în ocazia asta, spuse Tom rânjind. Probabil că se întreabă dacă nu au băut prea mult vin de Porto la cină și nu văd dublu.

Gemenele chicotiră.

— Și voi sunteți atât de remarcabil de drăguțe, adăugă Felicity, încât speră probabil că nu văd dublu.

Într-adevăr, gemenele primiră partea lor de atenție, în fiecare zi apăreau noi debutante, și multe din ele erau drăguțe, dar nu veneau în perechi. Nimeni nu părea să știe cine erau sau ce legătură aveau cu Lady Wren, dar era clar că întrebarea merita o investigație.

Totuși, gemenele ar fi putut să se necăjească dacă ar fi știut că cea mai mare parte a atenției se îndrepta spre sora lor. Toată lumea observă că era la fel de enigmatică și

de frumoasă ca totdeauna. Arăta fermecător într-o rochie din satin argintiu strălucitor, cu talia joasă și decoltată, simplă, dar minunat croită. Safirele străluceau la gâtul ei, în urechi și pe mâna care se sprijinea de balustrada lojii. Capul ei, încununat de părul auriu și greu, se odihnea aproape arogant pe un gât mândru arcuit. Părea la fel de îndepărtată și de inaccesibilă ca pe vremea în care Sir Wilfred Wren era umbra ei constantă.

Mulți dintre domnii prezenți o priveau pe față sau mai discret. Avea multe calități care o făceau atractivă. Frumusețea ei ar fi fost de ajuns ca să atragă admiratorii. Bogăția ei o făcea irezistibilă pentru cei care – și erau destui – se îmbrăcau elegant și priveau lumea de sus, însă manierele lor curtenitoare ascundeau faptul că buzunarele lor erau goale și se aflau în căutarea unei neveste bogate. Dacă nevasta aceea ar fi fost și frumoasă, nu ar fi putut cere mai mult de la viață.

Câteva doamne elegante erau la fel de interesate de văduvă. Nu părea să sufere în urma doliului recent. Era clar că se întorsese în capitală ca să vâneze un soț, și își etala bogăția într-un mod șocant. Colierul cu safire era în sine o declarație destul de ostentativă. Chiar trebuia să poarte și cerceii, și inelul? Trebuiau însă să admită că se purta destul de corect. Leșise la expoziție, dar nu făcea ochi dulci nici unui bărbat. Ei bine, să îi urăm noroc. Îndurase destul atențiile unui bătrân ramolit. Poate că merita acum să culeagă răsplata. Câteva din aceste doamne le priviră curioase pe gemenele care erau în loja ei și îl măsurară cu și mai multă atenție pe bărbatul care le însoțea. Cele mai multe dintre ele nu-și aminteau să-l fi văzut înainte și îl îndepărtară ca pe un obiect care nu merita o atenție mai mare. Lornioanele se îndreptară spre alți nou-sosiți.

Lordul Edmond Waite, care își ocupa propria lojă împreună cu logodnica sa, Lady Dorothea Page, și fratele și cumnata ei, o privi pe văduvă cu ochii lui de un albastru pal. Fața lui lungă și aristocratică, cu nasul acvilin și buzele subțiri, era lipsită de expresie. Lăsă ca fluxul conversației tovarășilor lui să treacă peste el, în timp ce se juca cu

șnurul monoclului. Nu îl ridicase la ochi.

Era la fel de dezirabilă ca de obicei – poate chiar mai mult. Era tipul de femeie pe care înaintarea în vârstă o făcea să arate mai bine. Curbele ei păreau mai pronunțate, fața mai expresivă decât acum șase ani, înainte ca el să îi facă prima propunere. Fusese surprins și puțin iritat de refuzul pe care îl primise în ocazia aceea. La urma urmei, nu putea să-și imagineze că moșneagul acela, soțul ei, îi putea oferi mare satisfacție în pat. Și ea era sigur o femeie foarte pătimășă. Fiecare mișcare a trupului ei proclama acest fapt, chiar și fără privirea aceea incredibilă de dormitor. La vremea aceea, ajunsese la concluzia că se temea probabil de soțul ei, care era mereu lângă ea. Unei femei atât de tinere i-ar fi fost greu să dobândească un grad suficient de duplicitate și să scape destul de des de el, ca să se bucure de o aventură satisfăcătoare.

Dar lordul Waite nu abandonase niciodată ideea de a și-o face amantă. Bineînțeles, ideea de a și-o face soție era inadmisibilă. Alianța dintre familia lui și familia Dorotheei fusese plănuită din copilăria ei, și presupunea că logodna oficială avea să se anunțe în curând. Era dificil să eviți o asemenea concluzie. Dar, oricum, nici nu dorea să se însoare cu văduva. Chiar dacă era remarcabil de frumoasă și enorm de bogată, era un nimeni, care avusese bunul-simț de a-l prinde în capcană pe bătrânul acela nebun care îi devenise soț – sau poate că părinții ei avuseseră bunul-simț de a o face. Nu, Dorothea era foarte potrivită să îi fie mireasă. Era ca un ghețar aristocratic și probabil că avea să fie mulțumită să îi ignore aventurile extramaritale, dacă îi făcea câțiva moștenitori. Iar Waite nu-și putea imagina că ar fi putut rămâne interesat mai mult timp de o femeie, odată ce devenea a lui, nici chiar de încântătoarea văduvă.

Dar trebuia să fie a lui. Din partea opusă a teatrului, o dezbracă încet din ochi și simți cum se aprindea dorința în el. Nu se aștepta la nicio opoziție. Femeile îi cedau aproape întotdeauna. Nu trebuia nici măcar să iasă din mediul lui, ca să găsească tovarășe de pat. Era foarte înalt și puțin cam prea slab, după estimările lui, dar avea un fizic athletic care

Îl făcea foarte atractiv. Deși știa că nu avea o față frumoasă, știa și că femeile erau intrigate chiar de severitatea lui. Văduva avea să fie în curând a lui, iar amânarea durase într-adevăr foarte mult.

Lordul Waite măsură cu privirea fetele gemene, care erau mult prea tinere pentru gustul lui, și bărbatul care era în loja lor, dar îl îndepărtă ca pe un obstacol lipsit de importanță. În cele din urmă, își îndreaptă atenția spre logodnica lui, care spunea ceva.

În timp ce se întorceau acasă, Felicity ajunse la concluzia că seara fusese un mare succes. Multe dintre cunoștințele ei, majoritatea persoane influente, îi vizitaseră loja în pauzele dintre acte. Acum că era de domeniu public că se întorsese în reședința ei și ieșise din perioada de doliu, aveau să înceapă să apară invitațiile. Și acum că gemenele fuseseră văzute, lumea bună urma să se înghesuie la balul ei de săptămâna viitoare, ca să le vadă mai bine pe gemenele debutante, atât de identice ca boabele de mazăre dintr-o păstaie.

Fetele chicoteau și clocoteau de emoție.

Iar piesa fusese destul de bună, adăugă Tom.

capitolul 5

În mod cert, ritmul vieții se schimbă după ieșirea lor la teatru. Chiar de a doua zi, în tava pentru oaspeți fură lăsate cărți de vizită, sosiră invitații și fură primiți musafiri. Felicity relua contactul cu mulți dintre vechii prieteni ai soțului ei, majoritatea de vârstă mijlocie sau în ultimii ani de viață. Gemenele fură prezentate multor persoane. Li se dădu voie să își însoțească sora la restrânsă petrecere de aniversare a lui Sir Humphrey Browne și la o serată muzicală prezidată de doamna Hornsby. Făcură numeroase incursiuni în prăvălii, de unde cumpărară accesorii utile și inutile pentru noile lor garderobe. Și în câteva după-amiezi se plimbară în parc cu landoul și cu Felicity, escortate de Tom.

Fură văzute și admirate. Participaseră la destule evenimente sociale ca să intrige lumea bună, care descoperi în curând că fetele erau surori cu Lady Wren. Puternica provocare de a le cunoaște și de a le deosebi transformă balul dat de Lady Wren în cel mai popular eveniment al sezonului, până la data respectivă. Dacă adăugai la asta și fascinația de a o vedea pe văduvă singură pentru prima dată în istorie, înțelegeai de ce se înghesuia atâta lume la balul ei. Toți voiau să vadă cum avea să se poarte. Urma să fie la fel de distantă ca de obicei sau își va arăta preferința pentru alt bărbat? Și dacă da, față de care bărbat? Mulți cavaleri plini de speranță se îmbrăcară cu deosebită grijă în seara petrecerii. Poziția de favorit al lui Lady Wren avea să fie lovitura sezonului.

Gemelele erau înnebunite de emoție. Felicity hotărâse să nu le mai rețină la cină. Astfel, imediat ce terminară de mâncat, cu o oră mai devreme decât de obicei, fură libere să se întoarcă în camerele lor și să se pregătească. Felicity își ascunse propria emoție sub o mască amuzată. Dar era emoționată și extrem de nervoasă, recunoscuse ea odată ce ajunsese în propria cameră, singură cu slujnica. Depindeau atât de multe de următoarele ore. Mai întâi, bineînțeles, era responsabilitatea de a gestiona debutul gemenelor. Era atât de important să facă o primă impresie bună. Nu aveau alte atuuri, în afară de frumusețe și de bună dispoziție. Tatăl lor nu mai era sărac, dar nici nu le putea oferi fetelor o zestre mare. Felicity ar fi putut s-o facă, dar dacă ar fi sugerat așa ceva, ar fi rănit mândria tatălui ei. Oricum, se gândi ea, poate că era mai bine așa. Orice bărbat care era interesat de fete trebuia să aibă motive onorabile. Și spera, mai mult decât orice, că surorile ei aveau să găsească soți potriviți în următoarele câteva luni. Nu credea că tatăl lor ar fi încuviințat să le mai lase încă un an, și ce fel de soți și-ar fi putut găsi la țară? Numai bărbați plictisitori și încuiați, care ar distruge imediat exuberanța fetelor.

Dar Felicity nu se temea cu adevărat pentru fete. Erau extrem de drăguțe, chiar dacă nu le priveai cu ochii unei

surori, și aveau un entuziasm care urma să le ajute să iasă în evidență. Erau fete bine-crescute și putea să aibă încredere că aveau să se poarte bine în seara aceea. Nu, inima îi bătea pentru ea însăși, și stomacul i se contractase de teamă. Voia să atragă. Voia să se desprindă de segmentele mai vârstnice ale societății. Dar nu voia să pară nebunică sau să atragă bărbați nepotriviti. La drept vorbind, nu știa cum să se poarte. Când venise pentru prima dată în oraș, ca mireasă a lui Wilfred, fusese copleșită de timiditate. Nu fusese introdusă treptat în lumea bună, ca debutantă. Fusese aruncată în mijlocul ei, ca soție a unui membru foarte proeminent al societății. Se retrăsese imediat și aproape inconștient în spatele unei măști de răceală. Aproape fără să-și dea seama, își îndreptase întotdeauna spatele atunci când se afla în societate, retrăgându-și umerii și înălțându-și bărbia, și îi înfruntase pe oamenii aceia cu pleoapele ușor lăsate și buzele zâmbind pe jumătate. Nimeni, nici măcar Wilfred, se gândi ea, nu știa că în spatele fațadei era o fată puțin speriată, care tânjea să se amestece printre oamenii aceia strălucitori de neam mare, dar nu știa cum să procedeze. Se ținuse aproape de Wilfred fiindcă era singura ancoră în noua ei lume, zâmbise oamenilor, vorbise rareori și respinsese orice avans nepotrivit cu maniere disprețuitoare și inima bătându-i nebunește.

Felicity era destul de vârstnică acum și frecventase suficient de mult scena socială ca să se fi analizat. Știa că avea reputația unei femei echilibrate, reci și sofisticate. Știa și că ea nu era deloc așa. Nimeni nu o cunoștea cu adevărat, cu excepția familiei sale și poate a lui Tom. Și ea nu voia să își distrugă imaginea. Se dovedise folositoare. Era o mască după care se putea ascunde. Totuși, trebuia să se relaxeze suficient ca să devină abordabilă. Nu voia să riște un sezon singuratic, în care să fie considerată văduva distantă al cărei singur rol era să își prezinte surorile. Voia să se bucure de viață. Voia ca evenimentele din seara aceea să îi deschidă drumul spre un viitor strălucitor. Dar trebuia să aibă grijă cu vânătorii de zestre. Era conștientă

că bogăția ei avea să atragă mulți bărbați cu motivații greșite. Din fericire, petrecuse destul timp în oraș ca să îi cunoască pe bărbații care urmăreau banii. Ei erau de obicei cel mai bine îmbrăcați, plictisiți de toată splendoarea din jurul lor. Erau cei care își petreceau nopțile jucând cărți, iar zilele cheltuind bani pe care nu îi aveau. Erau singurii destul de politicoși ca să danseze cu cele mai urâte fete, dacă fetele aveau tați bogați.

Felicity alesese inconștient o rochie care îi avantaja imaginea. Era din satin auriu strălucitor și cădea în falduri generoase din talia înaltă, scânteind la fiecare mișcare pe care o făcea. Nu avea niciun ornament, era decoltată și avea mâneci scurte și bufante. O purta cu mănuși albe de satin și smaraldele lui Wilfred. Părul ei, adunat într-un coc lejer, cu șuvițe cârlionțate pe gât și pe tâmpile, era liber de penele pe care le purtau cele mai multe dintre matroane și multe dintre femeile mai tinere.

Se uită la ea însăși în oglinda înaltă, în timp ce slujnica îi încheia smaraldele la spate.

— Ei bine, o să mergă? întrebă ea, bătând cu evantaiul de fildeș în palmă.

— Nu v-am văzut niciodată mai încântătoare, doamnă, răspunse fata, cu o privire de sinceră admirație.

Felicity zâmbi și ieși din cameră ca să își viziteze surorile. Acestea aveau dormitoare separate, dar împărțeau garderoba. I se păru mai sigur să mergă acolo decât să coboare în salon. În scurtul răstimp în care se obișnuise din nou cu ele, Felicity aflase că punctualitatea nu era una din virtuțile surorilor ei. Erau încă acolo, îmbrăcate complet, numai că Lucy nu își găsea un pantof.

— Știu că e pe aici, pe undeva, spuse ea exasperată. I-am adus aici într-o cutie. Hai, Faura, să ne uităm din nou. Oh, Felicity, arăți pur și simplu splendid. O să ne eclipsezi.

— Cu greu, spuse Felicity, aplecându-se și scoțând pantoful contravenient de sub un jupon aruncat. Voi aveți tinerețe și vitalitate. Și amândouă arătați grozav de încântător.

Se dădu înapoi ca să le examineze înfățișarea.

Amândouă aveau rochii delicate de dantelă albă căptușite cu mătase. Amândouă aveau mănuși lungi albe, coliere de perle, panglici împletite în buclele întunecate și evantaie de mătase. Arătau aproape identic. Dar li se păruse că nu se cuvenea să se joace cu nervii înaltei societăți, fiindcă ar fi fost imposibil să vezi diferența dintre ele. Așa că rochia Faurei era căptușită cu mătase de un galben palid, iar cea a lui Lucy cu verde.

— Acum, când ne așezăm la ușă pentru a primi musafirii, trebuie să îmi amintesc să spun tuturor să repete după mine: „Domnișoara Lucy Maynard, verde; domnișoara Faura Maynard, galben”.

Gemelele chicotiră.

— Chiar crezi că vor veni mulți oameni? Întrebă neliniștită Faura.

— Dacă apar toți cei care au răspuns invitației, cred că nici nu vor încăpea în casă, răspunse Felicity.

După două ore, Felicity îndrăzni să considere că balul ei fusese un succes. Ea și gemenele se așezaseră la ușă și timp de aproape o oră scuturară mâini, zâmbiră, primiră complimente, râzând de glumele vesele referitoare la asemănarea gemenelor. Și de îndată ce părăsiră linia de primire ca să li se alăture oaspeților în sala de bal, carnețele lor se umplură rapid, așa că tot restul serii trebuiau doar să se relaxeze, să se bucure și să aștepte să vină următorul partener să le conducă la dans.

Felicity văzu că gemenele aveau să fie un succes. În ultima săptămână și jumătate le cumpărase toate hainele de care aveau nevoie, le făcuse niște coafuri la modă, le pusese să exerseze pașii de dans sub conducerea unui profesor de dans. Învățaseră chiar și valsul, deși aveau să treacă niște săptămâni înainte de a li se permite să valseze în public. Dar nu le instruiseră cum trebuiau să se poarte în societate. I se păruse că manierele lor erau încântătoare, și știa din experiență personală că lecțiile mamei din copilărie și adolescență trebuie să fi fost mai mult decât suficiente. Refuzase să le spună că debutantele trebuiau să se poarte de parcă ar fi trăit în oraș de ani de zile, cu un fel de

plictiseală languroasă care să le ascundă naivitatea. Lasă-le pe gemene să se bucure. Lasă-le să râdă dacă erau încântate, să vorbească întruna dacă voiau să comunice și să strălucească de exuberanță dacă așa se simțeau.

Astfel, în timp ce multe tinere din jurul lor își făceau vânt languros cu evantaiile, se plângeau de căldură și înghesuială și zâmbeau cu resemnare obosită bărbaților care le invitau la dans, Lucy și Laura râdeau și zâmbeau, vorbeau pline de însuflețire cu partenerii lor, priveau admirativ candelabrele strălucitoare și aranjamentele florale risipite peste tot, și adunară rapid în jurul lor o veritabilă curte de tineri filfizoni, dornici să le reclame atenția între dansuri, oferindu-se să le aducă limonadă și încercând să le deosebească între ele privindu-le doar fața. Jocul acesta stârni mai multe explozii de chicoteli și râsete zgomotoase care îndreptară în direcția lor lornioanele și monocurile.

Felicity era încântată să vadă că fetele atrăseseră parteneri de toate rangurile. Fiul inexpressiv al ducelui de Cheswick dansase cu amândouă pe rând și fusese văzut chiar zâmbindu-i o dată lui Lucy – întâmplare foarte rară. Conte de Darlington dansase cu Lucy, viconte de Varley cu Laura. Și era și o armată întreagă de domni care nu aveau un rang atât de înalt. Da, hotărî ea, chiar nu trebuia să își facă griji din cauza surorilor ei.

Și situația ei era încurajatoare. Deschisese balul cu Tom și fusese foarte recunoscătoare pentru brațul lui cald și liniștit și pentru chipul lui drag și familiar. Observă că ochii lui îi zâmbeau și se simți imediat în largul ei. Fusese în stare să îi zâmbească sincer și să vorbească fără nicio jenă. El o ajutase să își scoată vechea mască pe care o purtase cu fermitate în timp ce își primea oaspeții. La sfârșitul dansului, Tom își mâzgălise numele în carnețelul ei gol pentru un vals, după supeu. Și se îndepărtase, permițându-le și altora să își prezinte omagiile și să îi umple carnețelul înainte de începerea următorului dans.

De atunci dansase mereu, de câteva ori cu vechi cunoștințe ale soțului ei, dar alteori cu bărbați mai tineri și

eligibili. Încercase din răsputeri să se relaxeze, să discute cu ei așa cum discutase cu Tom, să le zâmbească privindu-i în ochi în loc să se ascundă după un zâmbet pe jumătate schițat și după o privire coborâtă. Se liniști când îl descoperi pe Tom lângă ea în câteva ocazii între dansuri, gata să vorbească binedispus despre succesul balului. Felicity observă că el dansase fiecare dans, de obicei cu fete mai urâțele, ale căror mame sau însoțitoare nu făceau destule eforturi ca să le găsească parteneri. Le zâmbea mereu, și vorbea întruna cu ele, astfel că primise zâmbete de la cele mai timide și mai descurajate. Dragul de Tom! Ce norocoasă avea să fie fata care urma să pună mâna pe el în cele din urmă. Nu crezuse niciun moment în declarația lui de burlăcie convinsă.

Lordul Edmond Waite se înscrise pentru dansul de dinaintea supeului, un vals. Felicity fusese puțin cam alarmată la sfârșitul primului dans, când el se înclinase în fața ei, o privise pătrunzător cu ochii lui de un albastru palid și își semnase numele cu un scris îndrăzneț în dreptul acelui dans. Nu spusese nicio vorbă – atunci ea vorbea cu altcineva –, ci se mulțumise să se încline din nou și plecase. Câteva minute bune, Felicity rămase fără suflare. Bărbatul acela o înspăimântase puțin dintotdeauna, deși nu știa de ce. Înfățișarea lui era categoric fascinantă. Nu ar fi spus că era chipeș. Nu era nimic perfect în fața lui sau în fizicul lui. Totuși, era tipul de bărbat care îți atrăgea atenția. Să fi fost de vină purtarea lui mândră și elegantă? Modul în care se îmbrăca, întotdeauna elegant și scump, dar fără extremele la care ajungea un dandy? Sau ochii lui, care păreau să vadă întotdeauna prin haine, prin ochi și până în suflet? Oricum, în seara aceea arăta splendid, îmbrăcat complet în satin albastru care se potrivea cu ochii lui, cu șosete albe de mătase și cămașă albă de in.

Iar Felicity își aminti, cum își amintea în fiecare ocazie în care îl vedea, de o petrecere dată în onoarea recăsătoriei mamei lui, cu mulți ani în urmă, când el se așezase lângă ea și îi vorbise mult timp, hipnotizând-o cu ochii aceia, și în cele din urmă o întrebise, de parcă ar fi fost vorba despre o

ceașcă de ceai, dacă nu voia să vină sus și să se culce cu el. Masca ei distantă îi ascunsese complet șocul. Reușise să rostească un refuz rece, înghețat chiar. Dar de atunci, ochii lui păreau să își bată joc de ea în orice ocazie în care se întâlneau din întâmplare.

Și acum dansa cu el, pentru prima dată de atunci, și dansul era un vals pe deasupra, cel mai intim dintre dansuri. Se uită grăbită în jur ca să se asigure că Lucy și Laura stăteau jos cu partenerii lor, așa cum se cuvenea în timpul dansului, și își îndreptă atenția spre propriul ei partener, a cărui mână îngrijită și îmbrăcată în satin o făcea să tremure. Se retrase imediat în spatele măștii ei.

— Ei bine, Felicity, spuse el, cum te simți acum că ai scăpat în sfârșit de câinele tău de pază?

Masca nu o ajută. Ridică privirea spre el, șocată.

— Vă referiți la soțul meu, milord? Întrebă ea.

El râse.

— Am observat, doamnă, în cursul serii, spuse el, că sunteți în stare să deschideți ochii aceia minunați și să zâmbiți destul de mult ca să vă arătați dinții perfecți. Nu credeam că pe mine o să mă înghețați.

Ea continuă să-l privească, neștiind dacă să îi zâmbească sau să se dea înapoi și să îi tragă o palmă. Cuvintele lui fuseseră de o insolență calculată. Felicity, auzi! Și câine de pază.

El râse din nou.

— Deci ce o să fie? Întrebă el de parcă i-ar fi citit gândurile. O să permițeți simțului ridicolului să învingă și să râdeți sau o să mă călcați pe picioare? Vă asigur, doamnă, că balul dumneavoastră nu va mai fi senzația sezonului dacă o faceți. Cred că mulți ochi sunt ațintiți asupra noastră.

Felicity își permise să se relaxeze și nu spuse nimic.

— Cred că aveți părinți remarcabil de frumoși, continuă lordul Waite, dacă au fost în stare să producă trei fiice atât de extraordinar de frumoase. Vă felicit pentru succesul surorilor dumneavoastră. Dar sper, doamnă, că apariția lor nu vă condamnă la rolul de simplă însoțitoare?

Era o întrebare.

Felicity zâmbi.

— Intenționez să mă bucur din plin de sezon, milord, spuse ea, și de abia după aceea își dădu seama cât de provocatoare fuseseră cuvintele ei.

Partenerul ei nu scăpă sugestia.

— Sunt încântat s-o aud, spuse el cu voce mai joasă, și o trase atât de aproape în timp ce o rotea, încât se aștepta să-i simtă trupul lipit de sânii ei în orice moment.

Voi avea mare grijă, doamnă, să contribui cu tot ce pot la această bucurie.

Dansară în continuare, iar conversația lor trecu la domenii mai puțin personale. Când lordul Waite o conduse la supeu, Felicity simți că putea controla situația. Avea să fie bine. După începerea balului, se simțise relaxată cu toți partenerii, chiar și cu cel de acum, după deconcertantul început al conversației lor. Dacă putea fi ea însăși cu el, atunci putea s-o facă cu oricine. Îi zâmbi strălucitor lui Tom, care îi înmâna o farfurie unei blonde micuțe și extraordinar de palide, așezându-se alături de ea.

Felicity și lordul Waite conversară cu ușurință cu ceilalți ocupanți ai mesei lor, dar cu mult înainte ca oamenii să înceapă să își părăsească locurile și să se întoarcă în sala de bal, el se aplecă spre partenera lui și îi sugeră să se retragă un moment din înghesuială și căldură. Ea îi luă brațul și el o conduse înapoi în sala de bal părăsită.

— Ha! spuse el. Tot sufocantă. Trebuie să ieșim afară, doamnă. Există o terasă în spatele ușilor franțuzești?

— Da, chiar așa, îl asigură ea. Am lăsat ușile deschise pentru oaspeți. Oricum, să ieșim să ne bucurăm de aer cât putem, milord. Trebuie să mă întorc la oaspeții mei când se reia dansul.

El îi zâmbi și atinse ușor cu degetele mâna care se odihnea pe brațul lui.

— Eu nu sunt oaspetele dumneavoastră, doamnă? întrebă el.

O conduse de-a lungul terasei pustii, privind cu un zâmbet vasele mari cu plante care o împodobeau din loc în

loc.

— Văd că ați avut destul tact și v-ați îngrijit și de intimitatea oaspeților, doamnă, spuse el de îndată ce ieșiră din raza de lumină care trecea prin uși.

Apoi o trase cu fermitate în spatele unui grup de plante, așa că ea se trezi cu spatele rezemat de balustrada de piatră și cu lordul Waite în fața ei. Erau aproape complet înconjurați de plante și întuneric.

— Am așteptat mulți ani ocazia asta, spuse el, ridicând un deget lung ca să îi traseze conturul feței. Degetul se opri sub bărbia ei. Știi cum să ademenești un bărbat, Felicity.

Ea simți că balustrada de piatră avea să îi treacă prin șira spinării, dacă se lipea și mai tare de ea.

— Trebuie să ne întoarcem în sala de bal, spuse ea cu o voce care i se păru surprinzător de rece. Sunt gazdă, milord, și însoțitoarea gemenelor.

Ea văzu albul dinților lui fulgerând într-un zâmbet, în întuneric.

— Presupun că va trebui să îndur tachinările tale, spuse el. Cred că ai trăit prea mult timp sub restricții. Și eu sunt un bărbat răbdător, Felicity – bineînțeles, între anumite limite. În seara asta o să-ți cer doar un sărut. Vezi, și eu pot să mă supun multor restricții.

Buzele lui erau reci, ferme. Mâinile lui Felicity strânseseră balustrada de piatră de parcă viața ei ar fi depins de asta. Mâinile lui îi cuprinseseră ușor sâni și se mișcară pe mijlocul ei, lipind-o dintr-odată de el, iar gura lui se deschise peste buzele ei. Felicity ridică mâinile și îl împinse ferm de umeri. Nu spuse nimic și privi în ochii lui palizi, aflați la câțiva centimetri de ochii ei.

— Ah, Felicity, spuse el, ești atât de frumoasă și de înfocată. Dar ai dreptate. Nu e nici timpul nici locul pentru așa ceva. Întoarce-te la oaspeții tăi. Eu am nevoie de aer curat, mai mult chiar decât înainte.

Felicity dansă următoarele dansuri amețită, atentă la pași, zâmbitoare, conversând și chiar luându-și timp să se uite la surorile ei și la partenerii lor. Când Tom veni să o

invite la următorul dans, simți că intra într-un port sigur. Îl atinse cu mâinile și împrumută calm și putere din cuvintele lui prietenești și din zâmbetul lui amabil.

— Gemenele sunt bine lansate, spuse el. Probabil că ești foarte mulțumită. Mă tem că în următoarele săptămâni o să trebuiască să scot cu forța pretendenții din fața ușii.

— Da, sunt încântată, încuviință ea. Pentru mine este atât de important să își găsească soți aici, ca să ducă o viață mai emoționantă decât viața care le-ar fi așteptat acasă.

Tom zâmbi.

— Și despre tine, Tom, spuse ea cu viclenie, credeam că disprețuiești distracțiile de societate. Mă așteptam să te retragi în camera în care se joacă cărți la prima ocazie, sau chiar în bibliotecă. Dar ai dansat fiecare dans. Vezi, te-am urmărit. Poate că îți vei găsi și tu o soție în sezonul acesta, Tom, și vei scăpa de burlăcia ta serioasă.

— Sunt prea multe ca să pot alege, protestă el. Și în țara asta nu mi se dă voie să am un harem. Nu, oricât de trist ar părea, draga mea, cred că va fi mai ușor să mă retrag la țară, la oile și la cărțile mele, când se va termina vârtejul acesta pentru încă un an.

— Oh, spuse ea, strâmbându-se, nu te cred, Tom. De ce ai fi venit în oraș anul acesta, atunci?

— Poate că am venit ca să fiu martor la succesul celor trei doamne favorite ale mele, spuse el. Cum ți-a mers ție la bal, Flick? Crezi că ți-ai întâlnit deja soțul visat?

Ea zâmbi conspirativ.

— Da, spuse ea. Cred că da, Tom.

Tom zâmbi din nou.

capitolul 6

După două zile, Felicity era și mai convinsă că avea dreptate. Se cufundă în cea mai confortabilă sofa din salon și aștepta să fie adus ceaiul. Se simțea bine singură. Sosise

prima acasă după o plimbare de după-amiază în parc; Lucy se plimba cu - să vezi și să nu crezi - corn tele de Darlington, iar Laura își vizita noua prietenă, pe Lady Pamela Townsend. Felicity își întinse brațele deasupra capului și picioarele în față. Căscă.

Lordul Edmond Waite. Lady Felicity Waite! Nu suna prea diferit de numele actual, dar se hotărî că îl voia. Și îl dorea pe el. Se îndrăgostise pentru prima dată în viață - ei bine, nu chiar pentru prima dată, recunoscuse ea. Dar acea primă dragoste nu conta cu adevărat. Fusesse tânără și naivă și nu știuse ce dorea de la viață. De data asta era diferit. Edmond - savură numele în mintea ei, deși nu îl rostise niciodată cu glas tare - era bărbatul cu care dorea să își petreacă restul vieții. Era frumos în modul lui special, avea un titlu, era bogat, inteligent, influent, și lista putea continua. Dar mai mult decât toate acestea, era atractiv. O făcea să se simtă vie, plină de vitalitate. Viața i se păruse infinit de incitantă în ultimele două dimineți, când se trezise cu gândul la el.

În dimineața de după bal nu fusese deloc sigură că relația lor avea să continue sau că își dorea să continue. El îi stârnise simțurile cu o seară înainte, dar fusese jignitor de nerușinat. De-abia o cunoștea, și îi spusese pe nume fără să întrebe măcar dacă putea s-o facă. Vorbise despre Wilfred aproape fără niciun respect. Ar fi fost mai potrivit să își ofere condoleanțele, de vreme ce nu o văzuse de dinainte de perioada de doliu. Și o împinsese după plantele acelea de pe terasă și o sărutase de parcă ar fi fost o femeie ușoară. Sărutul lui nu fusese un sărut cast, pe buze. O lipise de el atât de tare, că îi simțise bărbăția într-un mod șocant. Și când deschisese buzele peste buzele ei, simțise că se cufunda în flacăra dorinței lui. Niciun bărbat nu îi mai făcuse așa ceva - cu excepția unuia singur, bineînțeles. Dar atunci fusese diferit, fiindcă era atât de implicată emoțional în îmbrățișare, încât nu putuse să se gândească și să-și dea seama de caracterul nepotrivit al situației. Cu lordul Waite fusese foarte conștientă, știind că nu trebuia să facă așa ceva. Dar trebui să admită că însuși faptul acesta

intensificase emoția momentului.

Felicity nu se putuse gândi prea mult la această dilemă în ziua care urmasse balului. Un buchet mare de trandafiri albi sosise înainte de prânz din partea lordului Waite, unul din primele tributuri florale trimise uneia din cele trei surori de către admiratorii din seara precedentă. După-amiază, el fusese primul musafir. Rămăsese aproape o oră, conversând în cea mai mare parte a timpului cu gemenele și cu ceilalți oaspeți. Felicity simțise un fior de dezamăgire, însă el se aplecă peste mâna ei, o privi intens cu ochii aceia ciudați și palizi și o întrebă dacă se putea întoarce la patru și jumătate ca să o ia la o plimbare în parc.

— Am un faeton înalt nou și vreau să-l încerc, doamnă, spuse el. Dacă nu aveți rău de înălțime și aveți încredere în capacitățile mele de vizitiu, voi fi onorat să vă întovărășesc.

Felicity zâmbi.

— Trebuie să știți, milord, că sunt conștientă că sunteți unul din cei mai buni vizitii din Londra, spuse ea.

— Unul din cei mai buni? se plânse el, și ea râse.

Era absurd să fie atât de bine dispusă din pricina unei simple plimbări în parc. Se simțea ca o fată tânără care iese prima dată cu un bărbat care nu e tatăl sau fratele ei. Se plimbase în Hyde Park în numeroase ocazii, adesea cu Wilfred, alteori însoțită de vreo femeie. Și îi plăcuse întotdeauna să privească marea varietate de trăsură și cai și să vadă cea mai nouă modă prezentată de domni și doamne. Se bucurase să se simtă o parte din acest tablou, înclinându-se în fața cunoscutilor, oprindu-se uneori ca să schimbe o știre sau o bârfă. Dar nu se simțise niciodată în centrul tuturor activităților, nu simțise niciodată că toată atenția era concentrată asupra ei și a tovarășului ei.

Cumva, el o făcuse să simtă că era atent doar la ea, deși se plimbaseră încet în jurul parcului, oprindu-se adesea ca să discute cu alți membri ai lumii bune care făceau același lucru. Și Felicity își simțise obraji strălucind, ochii scânteind, buzele zâmbind permanent. Se simțise ca o altă

femeie, și fu convinsă că lumea bună o vedea pe adevărata Lady Wren pentru prima dată.

— Felicity, spuse el la un moment dat, ești frumoasă cu adevărat, să știi. Odinioară credeam că totul depindea de părul tău auriu și minunat. Dar chiar dacă ți-ai ascuns părul sub boneta asta mică și absurdă, eclipsezi cu ușurință orice lady din parc. Trebuie să știi că sunt invidiat de toți bărbații din zonă.

— Milord, protestase ea, mă faci să roșesc. Cum pot răspunde la niște complimente atât de extravagante?

El zâmbise și ochii lui se îndreptară spre buzele ei.

— Pe lângă faptul că ești frumoasă, ești adorabilă, spuse el. Te-aș săruta, dacă nu am fi într-un loc atât de infernal de public. Măine-seară am invitat un grup să vină în loja mea de la grădinile Vauxhall. Dar acum perspectiva mi se pare aproape lipsită de importanță, dacă nu vii și tu. Vrei să vii, Felicity?

Inima ei se întoarse cu josul în sus. Oricât de incredibil ar fi părut, nu fusese decât o dată în grădini, cu Wilfred. El o păzise cu deosebită atenție în ocazia aceea, fiindcă locul era vestit ca o grădină a plăcerilor, unde veneau și cei din clasele de jos, și unde își agățau tinerii filfizoni femeile ușoare. O instruisese chiar să refuze toate invitațiile la dans. Dar ea fusese încântată de romantismul pur al pajiștilor, cărărilor și copacilor de lângă râu, luminate toate de felinare, și de zonele pentru dans înconjurate de șirurile de loji care formau un semicerc în jurul lor. Tânjise să fie liberă să alerge, să danseze și să exploreze. Și acum era invitată acolo de cel mai romantic bărbat din toată Londra!

— Mă tem, milord, spuse ea, că domnul Russell ne duce mâine-seară la operă, pe mine și pe surorile mele. Este un nou tenor la Covent Garden, care devine rapid faimos.

— Și va continua să fie acolo în următoarele două săptămâni, răspunse lordul Waite. Lasă-l pe Russell să îți ducă surorile acolo. Două doamne frumoase sunt mai mult decât suficiente pentru un singur bărbat, oricum. Și cine este acest Russell, Felicity? Cineva pe care trebuie să fiu

gelos?

— Tom? Întrebă ea, și zâmbetul ei se împlânzi inconștient. E vecinul tatălui meu și cel mai drag prieten din lume.

— Prieten?

— Prieten.

— Ei bine, Felicity, spuse el, eu nu vreau să am niciodată onoarea de a fi numit prietenul tău. Acum, să vorbim despre Vauxhall. Vrei să vii?

— Da, o să vin, spuse ea, simțind doar un mic fior de vinovăție.

Tom nu obiectase. I-o spusese dimineața, în timp ce se plimbau împreună în cel mai pustiu parc.

— O să te superi tare dacă nu te însoțesc diseară? Îl întrebase ea în timp ce caii galopau unul lângă altul. Am fost invitată la grădinile Vauxhall, știi, și vreau foarte mult să merg.

— De cineva special, Flick? Întrebase el liniștit.

— De lordul Waite, răspunsese ea. Îl cunoști, Tom?

— Individul acela foarte înalt cu un nas aristocratic? Întrebase el. Da, îl cunosc. L-am urmărit cum câștiga cinci mii de lire la cărți într-o seară, de la un biet amărât. Au trecut ani de atunci. Din cauza lui erai atât de entuziasmată aseară?

— E cel mai încântător bărbat, spusese ea, cu obraji în flăcări, dar numai în parte din pricina vântului care le sufla în față, și îmi face cele mai extravagante complimente. Oh, Tom, cred că mă îndrăgostesc.

— În cazul acesta, spusese el zâbind, cred că aș face mai bine să te iert în seara asta. Ștrengărițele noastre îmi vor fi oricum de ajuns, mai ales acum, că jumătate din populația masculină a Londrei le cunoaște și se va înghesui fără îndoială în loja ta în fiecare pauză, ca să se joace de-a „ghici care-i una și care cealaltă”.

— Sărmanul Tom, spusese ea râzând. Ești cu adevărat un scump, știi, și îți petreci atât timp având grijă de noi. Dar nu trebuie să-ți ruinezi sezonul, Tom. Sunt sigură că multe din fetele cu care ai dansat aseară ar fi încântate să te

cunoască mai bine. Mi-ar plăcea atât de mult să te văd bine aranjat.

— Problema ta, Flick, spusese el, e că gemenele ți-au trezit instinctul de pețitoare. Limitează-ți eforturile la ele, draga mea fată. Eu am grijă singur de propriile mele interese.

Dar îi zâmbise, ca să îi arate că nu o dojenise în mod serios.

Nici gemenele nu se supăraseră. Li se părea o aventură încântătoare să meargă la operă fără supravegherea surorii lor, doar cu domnul Russell care să aibă grijă de ele.

Așa că Felicity stătea acum pe scaun, sorbindu-și ceaiul și degustând una din tarteles cu gem ale bucătăresei, și zâmbea fericită. Alți trandafiri albi apăruseră în dimineața aceea și fusese invitată din nou la o plimbare în parc, deși avea să-l vadă seara. În ritmul acesta, se gândi ea, se putea aștepta la o declarație chiar în seara aceea, deși era sigură că nu avea să se întâmple așa. Era mult prea devreme. Se așteptase la un sezon emoționant, dar nu sperase că lucrurile aveau să fie atât de ușoare.

Odihna pașnică a lui Felicity nu dură prea mult. Gemenele sosiră acasă aproape în același moment.

— Ei bine, ați avut amândouă o după-amiază plăcută? întrebă Felicity.

— Lady Pamela e o prietenă atât de bună, spuse Laura. Nu își dă aere pentru că bunicul ei e duce.

— Conte m-a plimbat în parc mai mult de o oră, spuse Lucy, și m-a prezentat unor oameni pe care nu îi cunoșteam. Toți păreau să știe că am o soră geamănă.

— Trăiește într-o casă încântătoare, continuă Laura. Ar trebui să vezi grădinile. Seamănă mai degrabă cu un parc. Dar le vei vedea. Lady Townsend dă în curând o petrecere în aer liber și vom fi invitate toate.

— Ne-am întâlnit cu viconte Varley, spuse Lucy și chicoti. Și-a dus mâna la pălărie și mi-a spus: „Bună ziua, domnișoară Laura - Lucy”.

— Lady Townsend a spus că a auzit că vom primi în

curând permise pentru Almack³, spuse Laura. Oh, sper să fie așa. Îmi doresc foarte mult să merg acolo.

— Crezi că ni se va permite să valsăm în curând? întrebă Lucy, părăsindu-și suficient de mult visurile ca să audă ce spunea sora ei. Când i-am spus contelui că am luat lecții, m-a implorat să îi acord onoarea primului vals. Imaginează-ți, Laura!

În cele din urmă, Felicity le goni sus ca să se odihnească jumătate de oră înainte de a se pregăti pentru cină și operă. Ea le urmă, pășind de parcă i-ar fi venit să sară în sus. Tom venea la cină. Conversația lui avea s-o relaxeze, înainte să apară lordul Waite și să o conducă în trăsura lui.

Tom nu aștepta la fel de înflăcărat cina. De fapt, începea să se întrebe de ce naiba venise la Londra și de ce mai stătea. Ii plăcea să sufere? De-a lungul anilor, învățase să își gestioneze propriile sentimente. Recunoscuse față de sine, cu ani în urmă, că nu avea să fie niciodată pe deplin fericit. Dar după ce acceptase această premisă de bază, începuse să își organizeze viața în așa fel, încât să fie măcar mulțumit. Mulțumirea aceasta se clătinase, bineînțeles, odată cu sosirea lui Felicity. Dar se așteptase la asta. El o permisesese. Timp de două săptămâni, putea îndura chinul dulce de a o vedea, a-i vorbi și a ști că nu-l mai iubea așa cum o iubea el. Ar fi putut să-l îndure de multe ori, ori de câte ori ar fi venit ea în vizită. Nu era probabil să se întâmple des.

Dar acum hotărâse deliberat și nebunește să prelungească legătura cu ea. Și se separase de singurul lucru care îi putea aduce o oarecare liniște: pământul lui. Locul lui nu era aici. O zi de activitate socială în oraș i se părea mult mai obositoare decât o zi în care muncea cot la cot cu lucrătorii de la ferma lui. Se simțea incomod printre persoanele influente, cele care primeau de-a gata toate distracțiile și se bucurau de ele. Și îi era milă de cei care

³ Almack's Assembly Rooms a fost un club social din Londra care a funcționat între 1765 și 1871, primul care admitea membri de ambele sexe. (n.tr.)

stăteau pe margine, dar erau evident nefericiți fiindcă nu puteau spera să ajungă vreodată în centrul atenției. Simțise o tandrețe disperată față de toate fetele de la balul lui Felicity, care încercau intenționat să pară plictisite sau vesele, când era perfect limpede că mai aveau mult loc în carnețele. I se păruseră patetic de recunoscătoare când le invitasă la dans și le vorbise în timpul dansului.

Dar la fel era și el – nu se simțea bine și era rănit de fiecare ocazie în care o vedea pe Felicity. Ea era atât de inconștientă de sentimentele lui, atât de nerăbdătoare de a-i răsuși cuțitul în rană, fără să-și dea seama deloc, bineînțeles, că exista o rană sau un cuțit. În timp ce stătea în fața oglinzii din dormitorul lui, legându-și lavaliera într-un nod simplu și pieptănându-și părul, pe care trebuia să-și amintească să-l tundă într-una din zilele astea, recunoscuse trist față de el însuși că sperase aproape ca Felicity să nu găsească ceea ce căuta. Nu îi dorea răul, nu o voia nefericită, dar sperase, fără să recunoască nici măcar față de sine până în momentul acesta, că urma să se întoarcă din nou la el.

Ei bine, nu avea să fie așa. Și își pusese ochii pe Waite. Tom sperase să aleagă mai bine. Nu știa nimic rău despre el, dar era tipul de aristocrat care i se părea complet nesuferit lui Tom. Era mândru. Tom nu credea că recunoscuse vreodată existența unui muritor pe care îl considera mai prejos de el însuși. Și era lipsit de compasiune. În ocazia în care îl văzuse câștigând cinci mii de lire de la un adversar la cărți, Waite nici nu se uitase măcar la omul distrus. Dar Tom se uitase și dormise foarte puțin în noaptea aceea. După doar câteva săptămâni, auzise că același om se afla în închisoarea datornicilor. Însă faptul care îl deranjase cel mai mult pe Tom era acela că auzise despre Waite că era un afemeiat. Și de când venise în oraș auzise aproape accidental că era logodit de-a binelea cu o lady al cărei nume nu și-l amintea. Se juca doar cu sentimentele lui Felicity? Și chiar dacă nu, chiar dacă se căsătorea cu ea, avea să-i fie credincios?

Gândul că alt bărbat i-ar fi putut fi necredincios lui

Felicity îl făcu pe Tom să se încrunte. Trase de haina de seară cu inutilă violență. Să încerce numai! Poate că era foarte îndemânatic cu sabia sau cu pistolul – probabil că nu avusese altceva mai bun de făcut cu timpul său și practicasese aceste deprinderi. Dar Tom ar fi pariat că ar fi fost un adversar pe măsura lui Waite într-o luptă cu pumnii. I-ar fi plăcut să aibă ocazia de a-i da câteva peste nas.

Râse dintr-odată, bătându-și joc de sine însuși. Se gândea la bărbatul de care se îndrăgostea Felicity, bărbatul care îi făcuse ochii să scânteieze atât de tare, că îi înveninase toată dimineața. Ea nu era o fetiță. Era o femeie matură și experimentată. Era sigur că avea să facă o alegere înțeleaptă. Și ce conta că el nu era de acord? Cine era el? Doar un nebun gelos.

Tom ieși din cameră și hotărî să străbată pe jos distanța de un kilometru și jumătate care îl despărțea de casa ei. Mai presus de orice, trebuia să fie calm și vesel când ajungea. Ea părea să îi prețuiască sincer prezența și prietenia, și nu putea să o dezamăgească făcând-o să bănuiască că era doar un cățeluș care îi urma umbra oriunde mergea. Nu avea să se întoarcă acasă. Urma să stea acolo, pentru cazul în care ar fi avut nevoie de el. Și când avea să se căsătorească, lucru care se putea întâmpla foarte curând, o să aibă destul timp să se întoarcă din nou acasă și să își lingă rănilor. Avea la dispoziție o viață întreagă în care să-și recapete liniștea.

*

Intrară în grădinile Vauxhall dinspre râu, și Felicity fu complet încântată, așa cum se așteptase. Culorile felinarelor înșirate în copaci dansau în undele apei.

Și lordul Waite era lângă ea, privind-o oarecum amuzat.

— Ce înviorătoare e compania ta, Felicity, spuse el. Probabil că ai experimentat aproape toate distracțiile pe care le oferă Europa, dar continui să pari încântată la vederea unui loc pe care l-ai vizitat probabil de zeci de ori.

— Oh, dar compania face toată diferența, spuse ea, privind barca trăgând la mal.

Doar atunci când lordul Waite rămase tăcut, și ea se întoarse să îi privească întrebătoare chipul, își dădu seama că rostise cuvintele cu voce tare. Roși, dar nu credea că el observase, în lumina artificială a felinarelor. Se întoarse, încurcată oarecum de expresia din ochii lui.

Tovarășii lor era un alt cuplu, mai în vârstă decât ei și preocupați doar unul de altul. Felicity fusese oarecum surprinsă când fuseseră făcute prezentările și aflate că nu erau un cuplu căsătorit. Dar acum de abia își amintea numele lor și nici nu dorea să îi cunoască mai bine. Era conștientă doar de bărbatul care pășea lângă ea, cu brațul sub brațul ei. Arăta magnific în seara aceea, se gândi ea, cu o mantie neagră acoperindu-i hainele negre de seară. Aproape satanic, de fapt. Ii păru rău de toate doamnele pe lângă care treceau. Cum puteau să se bucure, dacă nu erau cu el? Aproape că râse tare gândindu-se la propria ei absurditate.

— Un bănuț pentru gândurile tale, Felicity, spuse el liniștit de lângă ea. Poți să îmi împărtășești și mie gluma?

Ea râse tare.

— Mă gândeam doar că e o seară încântătoare, spuse ea, și că mi-ar plăcea să dansez.

— Atunci vom dansa, spuse el, acoperind cu o mână caldă degetele care se odihneau pe brațul lui, și apoi vom sta în loja mea și vom bea niște vin. Trebuie să le permit tuturor să vadă că în seara aceasta sunt însoțitorul celei mai frumoase doamne din grădini.

Dansară. Felicity se întrebă de ce se auzea muzica atât de divin afară și de ce picioarele i se păreau mult mai ușoare? De ce era mai conștientă de partenerul ei, de căldura lui care o învăluia, de mâna lui care îi cuprindea ferm mâna, de râsuflarea lui caldă pe obrazul ei? Ridică privirea spre el.

— Poate că ar trebui să lăsăm vinul pentru mai târziu, murmură el. Sunt sigur că Peter și doamna lui nu ne vor deplânge absența. Ne plimbăm?

Era ciudat să ieși din luminile strălucitoare ale zonei de dans și să te plimbi pe cărările mai întunecoase cu acest bărbat, fără să trebuiască să îi ceri cuiva permisiunea. Felicity fu amețită un moment de propriul sentiment de libertate și nu se împotrivi deloc când tovarășul ei o conduse în afara promenadei principale, pe cărările mai înguste deasupra cărora crengile copacilor se îmbrățișau și șopteau peste capetele lor, iar felinarele erau mai puține și mai rare. El îi trase brațul mai aproape, astfel că umerii lor se atinseră. Ea nu se împotrivi nici acum. Era încântată de emoțiile care deveneau tot mai intense înăuntrul ei. Se întrebă dacă avea să o sărute din nou.

Nu trebui să se întrebe prea mult timp. După ce se plimbară câteva minute și depășiră numai două cupluri, el o trase de pe cărare, în spatele unui trunchi uriaș. Dintr-odată, se treziră într-un întuneric complet. Și era liniște, cu excepția vântului care șuiera printre vârfurile copacilor și a sunetului îndepărtat de muzică și râsete.

El se sprijini cu spatele de copac fără un cuvânt și o trase spre el. Trupul ei era înclinat ușor înainte, astfel că nu se putea sprijini bine pe picioare. Se sprijini de el, lăsându-l să-i ofere toată stabilitatea de care avea nevoie.

— Felicity, îi șopti el la ureche, m-ai înrobit de-a binelea. Nu mai pot trăi fără tine.

Ea închise ochii și își sprijini fruntea de pieptul lui.

— Tu simți la fel ca mine, nu-i așa? spuse el. Spune-mi că nu mi-am imaginat răspunsul tău.

— Da, șopti ea, nu.

Apoi ridică fruntea și răsese.

El îi prinse capul între mâinile lui și o sărută flămând. Gura lui era deschisă, cerând un răspuns. O mână se mișcă în jos, ținând-o ferm de șolduri și lipind-o de el.

Felicity se trase înapoi, cu picioarele dintr-odată tremurătoare.

— Da, da, spuse el, luând-o de umeri și trăgând-o spre el cu mai multă blândețe, nu mai am niciun simțământ de bună-cuviință când te ating. E bine că ai avut mintea mai limpede decât mine, Felicity, în ambele ocazii. Vino, să

mergem acasă la mine.

— Acasă la tine? repetă ea.

— Oh, nu la reședința mea principală, spuse el, atingându-i cu blândețe fața. Am o casă pentru ocaziile mai intime. Nu te îngrijora, iubirea mea, personalul e foarte discret. Altfel și-ar pierde slujba.

Felicity înghiți în sec.

— Vrei să vin cu tine acum? întrebă ea.

El râse încet.

— Pământul de sub picioarele noastre nu ar fi o saltea moale pentru spatele tău, iubire, spuse el, mai ales cu greutatea mea deasupra. Avem nevoie de un pat moale în care să facem dragoste. Vreau să fie perfect prima dată.

Felicity fu recunoscătoare întinericului. Se simțea profund șocată și nu știa ce să spună sau ce să facă. Oare viața ei cu Wilfred fusese mai protejată decât își imagina? Oare bărbații își duceau în pat doamnele cu care aveau de gând să se căsătorească, chiar înainte de ceremonia de nuntă? Cu siguranță că nu. Și dacă se întâmpla ceva și ceremonia nu mai avea loc? Și când avea să-i spună că dorea să fie soția lui?

— Ai alți oaspeți, milord, spuse ea. Ar fi o lipsă de maniere să îi părăsim.

El chicoti.

— Probabil că ne-au părăsit ei înainte, iubire, spuse el. Peter nu are adesea ocazia de a petrece o seară întreagă singur cu amanta lui. Are o soție geloasă.

Felicity simți că inima începea să îi bată deranjant.

— Gemenele se vor întoarce în curând de la operă, spuse ea. Vor aștepta să îmi spună cum a fost. Trebuie să mă întorc în curând acasă.

— Nu și-ar putea stăpâni nerăbdarea până mâine-dimineață? întrebă el.

— Vezi, totul e atât de nou pentru ele acum, explică ea. Și Tom mă va aștepta poate ca să mă asigure că totul a mers bine în timpul serii.

Lordul Waite râse dintr-odată tare, o sărută pe obraz și o conduse înapoi pe cărare, care păru luminată

strălucitor în comparație cu întunericul aproape total din care ieșiseră.

— Îmi dau seama că îți place să mă tachinezi, Felicity, spuse el, privind-o din cap până în picioare cu ochii lui palizi. Vrei să mă amâni, nu-i așa?

Ea se retrase în spatele măștii obișnuite. Buzele ei zâmbeau pe jumătate, în timp ce îl privea pe sub pleoapele plecate.

— Adevărul este, milord, spuse ea, că de-abia ne cunoaștem.

El râse din nou.

— Tocmai ți-am prezentat șansa de a îndrepta situația, spuse el. Dar văd că vrei să îmi intensifici dorința la culme. Joacă-ți micul joc, iubire. O să mă bucur de acest proces. O să mă bucur și mai mult de încântarea de a mă culca cu tine când o să te decizi în cele din urmă că ești pregătită să devii amanta mea.

Întinse brațul spre ea. Felicity îl acceptă, cu tâmplele și inima vuindu-i sub zâmbetul placid pe care îl prezentă lumii în ora care se scurse înainte ca lordul Waite să îi sărute mâna și să o lase la ușa casei ei, deschisă de un lacheu impasibil.

capitolul 7

Gemelele o așteptau pe Felicity, dar Tom nu rămăsese. Ii spuseră că le lăsase în pragul casei și plecase mai departe cu trăsura. Dar Felicity nu era dispusă să le asculte pălăvrăgeala. Le goni la culcare, căscând tare ca să le convingă că era epuizată, și le promise să asculte tot ce aveau de spus a doua zi dimineața.

Desigur că ele o siliră să se țină de cuvânt. După micul dejun, se duse în grădină să își examineze tufele de trandafiri. Wilfred le plantase în anul de după căsătoria lor, când știa că îi plăceau trandafirii – zeci și zeci de tufe în diferite varietăți și culori. Era prea devreme ca să

înflorească în perioada aceea a anului, bineînțeles, dar putea să vadă dacă fuseseră bine îngrijiți și curățați în cei doi ani de când nu mai fusese la reședință. Gemenele se țineau în urma ei.

— Conte de Darlington a venit în loja noastră ca să îi prezinte omagiile sale lui Lucy, anunță Laura. Cred că e atras de ea.

— Oh, ce prostie! spuse Lucy cu modestie.

— E adevărat, insistă sora ei geamănă. Au trecut doar câteva zile de la debutul nostru, și el te-a ales deja ca obiect al atențiilor lui. O și cunoaște, Felicity. Poți să-ți imaginezi? Când l-am văzut venind aseară, am hotărât să îi jucăm o mică farsă. Eu i-am zâmbit cu cel mai dulce zâmbet, în timp ce Lucy se uita peste balcon de parcă vizita nu a fi interesat-o deloc. El s-a înclinat în fața mea, foarte politicos, și m-am gândit: „Ha, ha! Te-am prins, omule”. Dar apoi s-a întors spre Lucy, a zâmbit în modul cel mai dezarmant, i-a luat mâna și a sărutat-o. Am fost foarte necăjită.

— Nu, nu ai fost, spuse Lucy. Ai râs atât de tare, că o lady pudrată care era în loja de alături s-a uitat urât la tine și și-a făcut vânt viguros cu evantaiul. Și tu i-ai spus contelui ce puseserăm la cale. Atunci eu am fost necăjită. Îmi doream să se deschidă loja sub picioarele mele și să cobor ca plumbul, direct la orchestră.

— Ei bine, atunci, dragă, spuse Felicity, privind dintr-o parte tufa preferată de trandafiri, cea cu flori de culoarea piersicii, poate că nu ar fi trebuit să puneți la cale o asemenea farsă. Credeți că tufa asta este puțin cam deasă?

— Dar le-am jucat întotdeauna farse noilor cunoștințe, protestă Lucy. E modul nostru de a descoperi dacă merită sau nu să cultivăm o prietenie.

— Și contele de Darlington a trecut testul, spuse Felicity. Spune-mi, Lucy, îți place de el? Mărturisesc că nu am avut niciodată prea mult de-a face cu el.

Lucy se gândi un moment și își încreți nasul.

— Da, spuse ea, îmi place destul de mult. Arată bine, chiar dacă mie nu prea îmi plac bărbații blonzi. Și e atât de

atent că mă flatează. Dar, vezi tu, sunt încântată în principal de titlul lui. Nu-mi vine să cred că un conte, un conte adevărat în carne și oase, m-a observat și mă ia la plimbare și a vizitat loja mea la operă. Trebuie să fiu foarte atentă să nu mă îndrăgostesc de el, fiindcă s-ar putea să mă îndrăgostesc de fapt de titlu.

Felicity își privi sora, uluită. Ajunsese să își iubească foarte mult surorile în ultimele săptămâni, dar deși nu le considerase prostuțe de-a binelea, i se părea totuși zăpăcite și lipsite de maturitate. Bunul-simț extrem al răspunsului pe care i-l oferise Lucy o uimise și o impresionase. Și ea, care crezuse întotdeauna că Lucy era cea mai frivolă dintre amândouă.

— Bietul viconte Varley nu a trecut testul, spunea Laura, și ambele fete chicotiră de parcă nu ar fi avut în viața lor un gând rațional.

— Bietul om a venit pășind mărunțel în lojă, spuse Lucy, imitând atât de bine umbletul unui dandy afectat, încât Felicity fu forțată să se alătore râsetelor. Lucy arăta audienței manierele vicontelui, netezindu-și dantela de la mâneci peste mâini și jucându-se cu șnurul monoclului. A făcut o plecăciune foarte elegantă, continuă Lucy, imitând din nou acțiunea, a zâmbit cu zâmbetul pe care îl exersase probabil săptămâni la rând în fața oglinzii și i-a spus Laurei: „Domnișoară Laura? Domnișoară Lucy?” Apoi s-a întors spre mine și mi-a spus același lucru. Am fost oribile cu el, Felicity, chiar am fost. Domnul Russell ne-a muștrătat cum scrie la carte după aceea. Probabil că o să-ți spună și ție despre asta.

— Noi nu am spus nimic, spuse Laura, reluând povestea, absolut nimic. Și nu am schimbat niciun zâmbet între noi. Am mai făcut-o și înainte, știi, și întotdeauna am reușit să deconcertăm persoana respectivă. Ți-a spus mama că o dată am scăpat de o guvernantă după numai cinci zile, făcându-i asta în mod constant? Oricum, vicontele aproape că s-a pierdut cu firea. Norocul lui a fost că domnul Russell era acolo. El a ieșit în față și i-a spus care și cum eram în modul acela foarte liniștit al lui, apoi i-a zis

vicontelui că asta era mica noastră glumă.

— Aproape că ne-am supărat pe el, spuse Lucy, deși bănuiesc că de fapt a făcut ce trebuia. Domnul Russell face întotdeauna ce trebuie. Întotdeauna! Ar fi plicticos dacă nu ar fi atât de drăguț.

— Deci vicontele Varley a fost șters de pe lista de posibili prieteni și pretendenți, nu? Întrebă Felicity, așezându-se pe o bancă.

— Oh, eu i-aș da o a doua șansă, spuse grațios Laura, pentru că, vezi tu, e atât de chipeș. Ai mai văzut vreodată un păr atât de minunat, negru și buclat, Felicity? Și ochii aceia căprui-închis! Și zâmbetul acela. Poate că l-a exersat, Lucy, dar trebuie să recunoști că rezultatul e aproape devastator. Îmi face genunchii să tremure.

— Pfui, exclamă Lucy, e doar un papițoi.

— Lady Pamela mi-a spus că are reputație de bun spadasin, spuse Laura, enervată. S-a luptat chiar într-un duel odată și și-a rănit grav adversarul, deși totul a fost mușamalizat. Și ai observat ce mușchi are la gambe, Lucy?

— Eu nu obișnuiesc să umblu prin lume uitându-mă la picioarele domnilor, spuse Lucy și începu să chicotească nebunește.

Sora ei geamănă îi întoarse spatele, dezgustată.

— Cum a fost seara ta, Felicity? Întrebă ea.

Felicity scăpă de întrebare cu răspunsul la care se așteptau surorile ei. Dar dacă ar fi spus adevărul, ar fi mărturisit că amintirea serii îi ruinase ziua. Ar fi putut să scape de ele dacă nu ar fi sosit un buchet de trandafiri albi din partea lordului Waite, pentru a treia dimineată la rând. Cumva, ea se gândise că refuzul ei de a merge acasă la el și implicit de a face dragoste cu el îl făcuse să o uite pe loc. Dar era limpede că nu se întâmplase așa. Luă vaza cu flori, care fusese așezată deja în salon de un membru al personalului, se duse cu ea la bucătărie și le ceru să arunce imediat florile. În orice caz, cum reușise oare să facă rost de trandafiri, când propria ei grădină îi spunea limpede că era prea devreme pentru orice altceva, în afară de frunze și spini?

Dacă îi trimisese trandafiri, probabil că urma să aibă îndrăzneala de a o vizita după-amiază, și chiar de a o invita din nou la o plimbare. Așa că Felicity fu silită să își petreacă după-amiaza în propriul ei apartament, cu o carte de care nu avea niciun chef. Majordomul fu instruit să le spună tuturor vizitatorilor că era în pat, cu o durere de cap. Fusesse foarte neplăcut. Trebuise să îi ceară menajerei să își ia cu ea lucrul de mână în salon și să stea în fotoliul de la fereastră, pentru ca gemenele să aibă o însoțitoare atunci când veneau musafirii.

Târziu după-amiază, gemenele veniră în camera ei în vârful picioarelor. Aproape că fuseseră convinse de povestea cu durerea de cap. Nu vedeau niciun alt motiv care s-o facă pe sora lor să rămână sus, în loc să se distreze în salon. Felicity nu dezminți povestea când află că lordul Waite venise, întrebase de ea și rămăsese doar cincisprezece minute. Naiba să-l ia! Acum trebuia să anuleze și angajamentele din seara aceea. După ce nu coborâse în propriul ei salon motivând că era bolnavă, nu mai putea să ia parte la cina și reuniunea de la Lady Pelman, a cărei invitație o acceptase. Nu credea că lordul Waite ar fi fost invitat la reuniunea respectivă, dar nu putea risca să fie văzută de alții și considerată prost crescută. Pentru a doua seară, trebuia să lase gemenele în grija lui Tom.

*

Tom fu de acord să le conducă pe fete, dar se simți foarte dezamăgit fiindcă Felicity nu avea să fie cu el nici acum. Avusese întotdeauna o slăbiciune față de gemene, poate pentru că erau surorile ei. Și chiar dacă nu semănau deloc cu ea, optimismul și vorbăria lor îi aminteau de ea în adolescență. Bineînțeles că nu avusese mult de-a face cu ele. Pe când erau acasă, fuseseră prea tinere pentru prietenia lui. Dar se bucurase întotdeauna de pălăvrăgeala lor când vizita familia Maynard, și se amuzase întotdeauna văzându-le cum se înghionteau și își înăbușeau chicotelile,

mai ales dacă era prezent un tânăr străin.

Și se bucura de compania lor acum la Londra. Zilele lui plictisitoare deveneau mai relaxate când le privea transformându-se în niște tinere domnișoare mondene și foarte drăguțe, și observând atenția masculină pe care o iscau pretutindeni. Ii plăcea că nu zâmbeau prostește și nu se făleau văzând atâtea atenții. Aveau un bun-simț fundamental, care le făcea să analizeze fiecare situație cu care se confruntau și care le dezvoltase deconcertantul obicei de a râde de oricine era bănuț de lipsă de sinceritate.

În seara precedentă, când îl doborâseră atât de nemilos pe încrezutul de Varley, Tom trebuise să își reprime dorința nebună de a izbucni în răs. Firea lui bună învinsese. Reparase situația și îl scăpase pe Varley din postura lui stânjenitoare. Ura să vadă alți oameni arătând sau simțindu-se ridicoli. Capacitatea lui Tom de a se pune în locul altora era atât de dezvoltată, încât înțelegea cum se simțeau. Dar trebuia să le respecte pe fete. Aproape orice altă debutantă ar fi leșinat în fața unei priviri admirative sau a unui zâmbet exersat al vicontelui.

În drum spre reședința Pelman, Tom le permise fetelor să susțină toată conversația, cu un zâmbet indulgent pe față. Știa că pe Felicity o durea prea tare capul ca să meargă, i-o spusese ele când sosise ca să le conducă. Dar în timpul călătoriei află că era o durere de cap ciudată. Când urcaseră în camera ei înainte de cină, fetele o găsiseră citind o carte, iar când urcaseră să o sărute de noapte bună înainte de a pleca, ea lucra la broderie. Se simțea rău cu adevărat, se întrebă el, sau avea alt motiv pentru a rămâne acasă? La început, Tom se gândi că poate îl evita pe el. La urma urmei, era a doua seară în care anula un angajament în care era și el implicat. Dar nu credea că era așa. În dimineața zilei precedente, când călăriseră împreună, se despărțiseră la fel de prietenește ca de obicei. Și ea fusese foarte vorbărească în timpul cinei din seara precedentă. Era sigur că nu avusese nicio ocazie de a lăsa să-i vadă adevăratele sentimente pentru ea.

Problema îl sâcâi pe Tom în tot timpul cinei și apoi în salon, în timp ce stătea lângă pian și întorcea paginile unei tinere doamne care fusese tovarășa lui la masă și care părea să îl considere proprietatea ei personală, în cele din urmă, avu o idee. Laura stătea aproape frunte lângă frunte cu noua ei prietenă, Lady Pamela Townsend. Lucy se așezase la o masă de joc cu alte trei persoane. Partenerul ei, observă Tom cu interes, era contele de Darlington. O zări pe Lady Townsend, se scuză față de cântăreața de la pian și se îndreptă spre partea de cameră în care se găsea. Îi șopti câteva cuvinte, și ea încuviință ferm. Bineînțeles că în trăsura ei era loc pentru domnișoarele Maynard și bineînțeles că avea să fie încântată să le supravegheze ca o mamă în tot restul serii și să le conducă în siguranță acasă. Dacă domnul Russell își amintise de un angajament presant, atunci trebuia să îl îndeplinească.

Cincisprezece minute mai târziu, Tom fu primit în casa din Pall Mall. Nu era sigur deloc că făcuse ceea ce trebuia. Dacă Felicity era într-adevăr bolnavă, atunci nu avea să-i mulțumească dacă o deranja la ora asta târzie. Poate că oricum nu dorea prezența lui. Îl instrui pe valet să nu o deranjeze pe Lady Wren dacă dormea deja. Dar dacă era trează, ar fi fost foarte recunoscător dacă i-ar fi acordat câteva minute din timpul ei.

După două minute, în timp ce Tom se plimba pe hol, Felicity coborî singură scările, întinzând mâinile spre el ca să-l salute.

— Tom, spuse ea afectuos, ce încântător din partea ta că ai venit. De unde ai știut că aveam atâta nevoie de compania ta în seara asta? Vino în salon. Unde sunt gemenele? John, vrei să trimiți te rog niște vin roșu pentru domnul Russell, te rog?

— Ei bine, Flick, spuse Tom după câteva minute, în timp ce se aflau singuri în salon, vrei să-mi spui ce e cu durerea asta de cap?

Ea zâmbi crispat.

— Ar fi trebuit să știu că aveai să-ți dai seama că nu este o durere adevărată, spuse ea. Oh, Tom, sunt atât de

nefericită.

— Waite? Întrebă el cu blândețe. Seara nu a mers bine?

— Oh, a mers foarte bine, spuse ea, sărind în picioare și îndreptându-se spre șemineu. Se sprijini de poliță cu un braț și bătu cu degetele în suprafața de marmură. Am dansat, Tom, și ne-am plimbat. Și nu ți-ai putea imagina un decor mai romantic. Felinare și lumina lunii, copaci și cărări umbroase. Muzică. Ai fost vreodată la Vauxhall? Și m-a sărutat, Tom, și am fost convinsă că voia să mă ceară în căsătorie, oricât de absurdă ar fi părut această idee, fiindcă ne cunoaștem numai de câteva zile. Ei bine, mi-a făcut o propunere.

Ritmul degetelor ei deveni mai rapid și mai puternic.

— Chiar așa? o ajută Tom. Și tu nu ai acceptat?

— Tom, spuse Felicity. Răpăitul degetelor ei deveni frenetic. Cred că o să plâng. Și eu nu plâng aproape niciodată. Dacă mă opresc din vorbă, fața o să mi se strâmbe și o să încep să behăi. Și m-aș simți foarte prost. Cred că ți-ai fi putut petrece seara mai bine.

Înainte ca ea să continue sau să își îndeplinească amenințarea, Tom sări în picioare și se îndreptă spre ea. O cuprinse ferm de după umeri și o trase spre el. Îi sprijini capul de lavaliera lui.

— Nu mai vorbi, Flick, spuse el, și plângi dacă trebuie. Știi că nu trebuie să te rușinezi de prezența mea. Sunt prietenul tău, îți amintești? Gata, gata, iubire. Plângi și răcorește-te. Pot să te țin cât vrei tu.

O cuprinse în brațe și o legănă blând, murmurându-i cuvinte mângâietoare la ureche în timp ce ea suspina la pieptul lui și se ținea strâns de reverele lui.

În cele din urmă ea smiorcăi și îi dădu drumul la haină.

— Oh, vai de mine, murmură ea în lavaliera lui, te-am udat tot, Tom.

Mâinile ei netezeau reverele lui mototolite.

— Nu-i nimic, spuse el. Uite, ia batista mea și șterge-te la ochi și suflă-ți nasul. Nu, nu trebuie să-ți ascunzi fața

de mine, Flick. Uite, lasă-mă pe mine. Probabil că ai fața roșie și umflată, nu-i așa? Toți oamenii au fața așa după ce plâng bine. Eu nu mă supăr. Uite, nici nu arăți așa de rău. Nasul e cel mai rău. Ca un far.

Ea râse tremurat.

— Oh, Tom, spuse ea, ești un scump. Poți face totul să pară atât de obișnuit. Deja mă simt de parcă m-aș fi purtat ca o găscă toată ziua.

— Nu asta am urmărit, spuse el. Cred că aseară s-a întâmplat ceva destul de serios și te-a supărat. Haide, să ne așezăm aici, iar tu o să-ți sprijini capul de umărul meu și o să-mi spui despre ce este vorba.

— Oh, pot s-o fac? spuse ea recunoscătoare. Mă simt întotdeauna atât de sigură când sunt lângă tine, Tom, de parcă nimic pe lume nu ar putea să mă rănească și nici măcar să mă supere. Tu ai grijă de toate. Nu-i așa că e absurd?

— Da, spuse el, cuprinzând-o de umăr și ajutând-o să-și așeze comod capul. Dar te voi ajuta de câte ori voi putea, Flick, și tu știi asta.

Urmă o scurtă tăcere, în care mâinile ei se prinseră din nou de reverele lui.

— Nu mi-a cerut să mă căsătoresc cu el, spuse ea. Vrea să fiu amanta lui, Tom.

Mușchii brațului de sub gâtul ei se încordară.

— Ești sigură? întrebă el.

— Oh, da, răspunse ea. A folosit exact cuvântul acesta. A vrut să merg cu el acasă chiar atunci. Nu acasă la el, înțelegi, ci la o casă pe care o ține pentru amante.

— L-ai refuzat cu destulă fermitate? întrebă Tom.

— Nu, nu l-am refuzat. M-am scuzat pentru seara respectivă. l-am spus că trebuie să mă întorc repede acasă pentru că mă așteptau gemenele. Dar cred că am sărit din lac în puț. M-am gândit că o să interpreteze purtarea mea ca pe o respingere clară, dar el mi-a trimis iar flori astăzi și a venit în vizită în după-amiaza asta. De asta m-am prefăcut că mă doare capul, înțelegi. Nu puteam să-l văd.

— Ar trebui să-l provoc pe individ la duel pentru asta,

spuse Tom cu înverșunare. Cum îndrăznește să-ți faci niște avansuri atât de nepotrivite!

— Oh, nu, nu trebuie s-o faci, Tom, spuse Felicity neliniștită, ridicând fruntea și privindu-l în față. Știi, poate că are motivele lui. Toată noaptea m-am gândit dacă am spus sau am făcut ceva care să-l facă să creadă că sunt în căutarea unei astfel de relații; tot la asta m-am gândit și astăzi. Poate că sunt prea bătrână pentru căsătorie, și de asta bărbații nu se mai gândesc la mine în felul acesta. Sau poate pentru că sunt bogată și am câteva case frumoase și trăsuri și altele, lordul Waite a presupus că sunt destul de mulțumită așa. Că aș avea nevoie doar de o aventură ca să-mi desăvârșesc această mulțumire.

— Aș fi putut să-mi dau seama că avea să se întâmple așa, spuse Tom. Nu ți-am spus nimic, Flick, fiindcă erai atât de fericită și m-am gândit că tipul ar fi nebun dacă nu ar fi sincer, dar are o anumită reputație printre doamne. Și se pare că e pe cale să se logodească cu o Lady Cutare. Se pare că e una din alianțele puse la cale din leagăn. A așteptat doar ca fata să crească.

— Chiar așa? întrebă Felicity, ținând capul pe umărul lui, foarte liniștită.

— Ei bine, Flick, spuse Tom vesel, la urma urmei nu s-a făcut niciun rău. După cum ai spus, Waite a început să-ți facă curte numai de câteva zile. E de abia începutul sezonului, și sunt mulți alți burlaci eligibili care arată de parcă ar avea nevoie doar de o mică încurajare. Înainte să-ți dai seama, o să găsești pe altcineva și o să fii la fel de fericită ca ieri-dimineață.

— Chiar așa? spuse Felicity din nou, de parcă Tom nu ar fi spus nimic între timp. Se îndepărtă de umărul lui și se așeză dreaptă lângă el. Deci își imaginează că și-a amenajat un cuib foarte confortabil, nu? O soție tânără, aristocrată ca el, fără îndoială, foarte potrivită ca să îi înfrumusețeze casa și să-i producă moștenitori. Și eu alături, ca să îi furnizez plăcere. Eu, fiica unui simplu gentleman de țară cu mijloace modeste și văduva unui om care și-a dobândit averea și titlul prin comerț. Nu sunt

demnă de ilustrul său nume, bineînțeles, dar sunt perfect acceptabilă pentru patul său. Ei bine, vom vedea Lord Mare-și-tare Waite. Vom vedea!

Tom se ridică în picioare.

— Nu te enerva, Flick, spuse el. Nu merită. Vor fi destui bărbați care să te aprecieze, chiar să te adore, pentru ceea ce ești. Nu ai sentimente adevărate față de el, nu?

— Nu știu, răspunse ea. Am simțit atâtea față de el în ultimele zile, și toate simțămintele au fost intense. Chiar nu știu dacă îl iubesc sau îl urăsc sau îmi este indiferent. Dar știu un lucru, Tom: te uiți la viitoarea Lady Waite. Nu eu, ci fata aceea, biata Lady Cutare, trebuie să își caute pe altcineva. Eu sunt hotărâtă să-l am.

— Hm, spuse Tom, trecându-și mâna pe gât, deasupra gulerului. Crezi că e înțelept, Flick?

Ea se așează din nou și încrucișă brațele. Îi zâmbi, cu ochii jucându-i în cap la ideea care îi venise.

— Cred că o să mă distrez grozav de bine, spuse ea. A spus că îl tachinez. Încă nu a văzut nimic. O să-l tachinez și o să-l chinuiesc, o să-l încurajez și o să-l resping până nu va mai avea altă idee decât aceea de a mă face soția lui.

— Flick, spuse Tom stânjenit, nu cred că știi ce pui la cale. Știi, nu e vorba despre un tinereț fără experiență. O să te joci cu focul dacă ai de gând să-l tachinezi pe Waite.

— Atunci tu o să ajuți, spuse ea. Necazul e, Tom, că nu prea știu cum să farmec un bărbat. Dar tu trebuie să fi avut tot felul de experiențe. Nu ai dus o viață de călugăr în toți anii aceștia, nu? Poți să mă înveți cum să învârt un bărbat pe degetul mic. Vrei, Tom?

— Dumnezeule mare! exclamă el și se scărpină în cap. Dumnezeule mare! Flick, drept cine mă iei? Știi mult mai multe ca mine. Doar tu ai fost căsătorită.

— Oh, da, spuse ea făcând un gest de concediere, dar asta nu contează. Wilfred nu a reușit niciodată... Roși. Ei bine, noi nu... Oh, uite, Tom, trebuie să mă ajuți. Eu nu știu nici măcar cum ar trebui să sărut. Ar trebui, de exemplu, să îi permit bărbatului să deschidă gura când mă sărută? Și ar

trebui să deschid și eu gura? O să creadă că îi cedez prea repede dacă o fac? Ar fi mai ademenitor dacă mi-aș ține buzele strânse?

— Dumnezeule mare, Flick, repetă Tom, foarte jenat. Nu ar trebui să îl lași pe broscoiul acela să se apropie de tine. Dacă îți sărută degetele, are destul.

— Oh! spuse ea, cu fața luminându-i-se dintr-odată. Am o idee splendidă, Tom. O să-l fac gelos. O să pretind că sunt foarte atrasă de tine și tu de mine. Să-l las să creadă că ești iubitul meu, poate. Da, așa ar trebui. O să-l scot din minți. O să faci asta pentru mine, Tom, nu-i așa? O să joci puțin teatru de dragul meu? Oh, te rog, scumpul, scumpul meu Tom?

— Dumnezeule mare! spuse el.

capitolul 8

Permisele pentru Almack sosiră în aceeași zi cu invitațiile trimise de Lady Townsend pentru petrecerea în aer liber. Gemenele erau în al nouălea cer, și Felicity era și ea mulțumită. Nici nu s-ar fi gândit să își aducă surorile cu ea la Londra dacă nu i-ar fi cerut-o chiar ele, dar dacă tot veniseră trebuiau să se distreze. Și era limpede că se distrau. Amândouă își făcuseră prietene printre celelalte debutante. Amândouă aveau mulți admiratori. Nu trecea nicio zi fără ca un bărbat să vină să o viziteze pe una din ele, pe amândouă sau pe toate trei. Gemenele nu duceau niciodată lipsă de însoțitori la baluri sau la plimbări în parc, în ocaziile în care nu ploua.

Jocul cu ghicitul numelor gemenelor le încânta încă și pe ele, și pe prietenii lor. Prietenii lor cei mai apropiați erau cei care nu mai puteau fi înșelați. Conte de Darlington nu fusese niciodată păcălit, chiar de la început, și părea să devină pretendentul acceptat de Lucy. Alți bărbați dansau cu ea, conversau cu ea și râdeau cu ea, dar se dădeau la o parte când se apropia contele, de parcă ar fi avut mai

multe drepturi la atenția ei. Dacă era în salonul din Pall Mall în timpul după-amiezii, niciun alt bărbat nu o invita la plimbare.

Felicity se întreba care era situația. Începeau să aibă sentimente? Și dacă da, era un lucru bun? I-ar fi plăcut ca Lucy să aibă măcar câteva săptămâni în care să fie liberă să cunoască alți bărbați. Felicity văzuse că el era tăcut și se purta ca un adevărat gentleman, și bănuia că era cam de-o vârstă cu ea. Moștenise titlul și averea tatălui său de mai puțin de doi ani, dar ea nu auzise niciun zvon care să afirme că noua poziție și averea i s-ar fi urcat la cap și l-ar fi făcut vanitos sau extravagant. Totuși, experiența ei recentă cu lordul Waite o făcea nesigură. Nu cumva contele îi trezea speranțe lui Lucy când nu avea de gând să se căsătorească cu ea? Ea nu avea nicio calitate care să o recomande în fața unui bărbat de rang atât de înalt, în afară de frumusețe, optimism și caracter.

Laura era mai înclinată să se bucure de compania multor bărbați, dar să nu favorizeze pe niciunul în special. Vicontele părea să fi găsit în sfârșit o metodă bună de a o identifica. Aștepta pur și simplu ca Darlington să se prezinte în fața lui Lucy și apoi observa diferența dintre hainele celor două fete. Pentru restul după-amiezii sau serii respective, era în siguranță. De obicei, fetele purtau haine ușor diferite ca nuanță sau croială, dacă nu erau dispuse să se amuze puțin. Varley părea hotărât să o curteze pe Laura, deși ea îl tachina și îl trata adesea într-un mod destul de nemilos.

— E prea chipeș pentru propriul său bine, îi explică aceasta lui Felicity când o certă fiindcă fusese aproape grosolană într-o după-amiază. Am de gând să îi mai tai puțin din nas.

— E un gest înțelept? întrebă Felicity. Poate să se supere pe tine și să te abandoneze de-a binelea.

— Pfui! exclamă Laura. Crezi că îmi pasă?

Nici Felicity nu era ignorată. Buchetele de trandafiri albi continuau să sosească în fiecare dimineață. Lordul Waite continua să se prezinte în casă aproape în fiecare

după-amiază. Dar fiindcă nu mai era orbită de acea primă răbufnire de admirație față de el, Felicity își dădu seama că și alți bărbați erau interesați de ea. Tom avea dreptate. Cu puțină încurajare, ar fi putut avea câțiva pretendenți destul de înflăcărați. Era de exemplu Sir Leonard Tully, care îl cunoscuse foarte bine pe soțul ei. Își dobândise averea și rangul în același fel ca Wilfred. Era văduv și avea cam patruzeci de ani, mai bătrân decât și-ar fi dorit ea, dar era o partidă bună. Era elegant, părul lui negru încărunțise doar în locurile potrivite, la tâmpile. Era un bărbat fermecător. Felicity îi permise să o conducă la operă într-o seară și în parcul St. James într-o după-amiază.

Mai era și domnul Peregrine Hill, un bărbat care aparținea incontestabil clasei înalte, deși nu avea niciun titlu. După părerea ei, avea cam treizeci de ani, era întotdeauna elegant și avea maniere corecte. Era inteligent, cultivat, iubitor al cărților. De câte ori îi cerea un dans, știa că nu aveau să danseze, ci să se așeze într-un colț liniștit și să vorbească cu intensitate despre cărți, artă și muzică. Felicity putea contribui destul de bine la conversație. Călătoriile ei o familiarizaseră cu tot ce era mai bun în cultura europeană. Zilele ei lungi și adesea singuraticе, în casa lui Wilfred din nord, o transformaseră într-o cititoare. I plăcea domnul Hill. Dar voia o viață strălucitoare și excitantă. Nu îl văzuse niciodată zâmbind.

Mai erau și alții, câțiva dintre ei bărbați mai vârstnici care îl cunoscuseră pe Wilfred, alții evident vânători de zestre.

Dar era întotdeauna și lordul Waite, și el nu îi permitea să ia un serios vreun alt pretendent. El îi pune pe toți în umbră. Siguranța lui de sine era enormă. Nu părea să se simtă niciodată concediat atunci Felicity nu accepta niciuna din invitațiile lui, motivând că era ocupată. Se apleca întotdeauna politicos peste mâna ei și uneori o săruta. Și o privea întotdeauna direct cu ochii lui de un albastru pal, care îi zâmbeau. Știa că ea juca un joc cu el, știa că voia să câștige. Dar nu știa încă ce voia să câștige, se gândi ea nemilos.

Nu se mai întreba dacă îl iubea. Oricum nu avusese de gând să permită iubirii să îi influențeze alegerea. Și nu se mai întreba, rațional și sănătos, dacă voia să-și petreacă tot restul vieții cu un bărbat care folosea femeile pentru propria lui plăcere, așa cum proceda el. Trebuia să-l aibă. Mândria îi dicta că trebuia să-l aducă în genunchi. Trebuia să o implore și să o roage să se căsătorească cu el înainte ca ea să termine. Lady Dorothea Page – Felicity aflase rapid identitatea lui „Lady Cutare” – trebuia să iasă la vânătoare de soți pe cont propriu. Într-una din ocaziile în care îi văzuse împreună, la o plimbare în parc la care ieșise cu Tom, nu i se păruseră prea îndrăgostiți. El se uita pe față la toți trecătorii și o privise lung, scoțându-și pălăria și înclinându-se. Ea părea plictisită și trufașă sub umbreluța albastră, fără să se uite direct la nimeni și la nimic.

Felicity se simțea puțin stânjenită din cauza rolului pe care îl juca Tom în planurile ei. La început, i se păruse o idee splendidă să îl folosească pe Tom ca să îl facă gelos pe lordul Waite. Tom era prietenul ei și o persoană foarte scumpă. Nu păruse foarte fericit de idee la început. De fapt, nu fusese de acord să pretindă că era iubitul ei. Și, bineînțeles, motivul era evident, când se gândise mai bine. Libertatea lui Tom avea să fie foarte restricționată. Dacă trebuia să o conducă mereu și să-și arate preferința față de ea, nu mai era liber să privească în jur și să-și aleagă o soție. Și în ciuda negărilor lui, Felicity era convinsă că acesta era motivul pentru care se afla în Londra. Iar când totul avea să se termine, când ea urma să se căsătorească în sfârșit cu lordul Waite, Tom avea să arate foarte rău, ca un amant abandonat. Nu, cerea prea mult de la prietenia lui.

Vorbi cu el în după-amiaza în care îi văzu pe lordul Waite și pe Lady Page împreună.

Tom fu mai mult decât stânjenit de planul în care era atras. În primul și în primul rând, era îngrijorat pentru Felicity. Ea era un amestec straniu de experiență și naivitate. Când o întâlnise pentru prima dată după opt ani, o crezuse o femeie de lume în deplinul sens al cuvântului.

Era sigur că ea ar fi putut să îi sucească foarte ușor mințile celui mai blazat aristocrat din țară. Dar acum nu mai era atât de sigur. Simțise uneori la ea o sfială, mai întâi în acea primă seară în care le condusesse pe toate trei la teatru. Ar fi jurat că în seara aceea nu se uitase niciodată direct, la niciunul din membrii audienței. Și nu era atât de rezervată din cauza mândriei. Și apoi erau manierele ciudate pe care le adopta adesea atunci când erau în societate și știa că era privită. Părea să se retragă în ea însăși și să lase impresia că era o femeie de lume rece și sofisticată. Nu era Felicity. El știa că ea era o persoană caldă, impulsivă și plină de viață.

Tom se întrebă ce se întâmplase în cei opt ani. Ieșise mult și făcuse parte din societate, cu siguranță. Dar fusese într-adevăr parte din ea? Soțul ei o controlase oare atât de strict, că nu avusese șansa de a face parte din lumea ei ca individ? Spusese că trebuia să o ajute fiindcă avea probabil mai multă experiență decât ea.

Și totuși, plănuia să joace un joc periculos cu un personaj ca lordul Waite, nici mai mult, nici mai puțin. Tom nu se îndoia că avea să fie foarte periculos. Tipul nu era doar experimentat în privința femeilor; era o persoană obișnuită să i se facă pe voie. Nu avea să privească nepăsător cum se juca cineva cu sentimentele lui. Felicity nu putea reuși. Tom știa cum erau aceste alianțe pe termen lung. Waite nici nu se gândea probabil să nu onoreze promisiunea, tratând-o ca pe o logodnă reală. Felicity i se părea probabil candidata ideală pentru o amantă. Era văduvă și avea un venit independent. Prin urmare, nu trebuia să o întrețină. Era frumoasă și demnă de a fi dorită. Și apoi mai era și modul acela nefericit al ei de a se purta în societate. Toată lumea care nu o cunoștea rămânea cu impresia că avusese multe experiențe și că era disponibilă pentru avansurile fiecărui bărbat care ar fi dorit-o.

Da, hotărî Tom, avea să fie de acord cu sugestia ei. Chiar dacă nu ar fi fost, ea tot și-ar fi continuat planul, în felul acesta putea fi măcar aproape de ea, ca să o protejeze cât de mult era posibil. Urma să fie un rol dificil, bineînțeles,

fiindcă trebuia să îi ofere libertatea de a fi singură cu Waite destul de mult ca să dea relației lor o șansă să se dezvolte în plan mai personal. Dar nu trebuia să o lase niciodată complet neprotejată.

În timp ce lua decizia, în aceeași seară în care i-o propusese Felicity, Tom își dori cu tristețe să nu fie mai greu decât i se părea lui. Dacă nu ar fi simțit nimic față de ea, și-ar fi putut juca rolul cu oarecare plăcere. Dar cum să pretindă că era pretendentul ei, amantul ei chiar, când el o iubea la nebunie? Ar fi fost o situație îndoit de ironică și foarte dureroasă pentru el. Cum putea fi atât de aproape de ea, fără să o lase să îi vadă adevăratele sentimente? Și nu trebuia să facă asta niciodată. Ea îl iubea ca pe un prieten și avea să fie nefericită dacă afla că îl rănește. Prietenia lor ar fi fost în mod sigur distrusă.

Ar fi fost mult mai sigur să își facă bagajele și să plece acasă din nou, să încerce să își reia viața, care fusese destul de mulțumitoare înainte ca ea să se întoarcă. Dar nu putea, bineînțeles. Felicity avea nevoie de el, și atât timp cât avea nevoie de el, el trebuia să fie acolo pentru ea. Abordă el însuși subiectul pe când se plimbau călare în parc, la două zile de la descrierea pe care o făcuse ea acestui plan nebunesc.

— Flick, spuse el, încă mai ești hotărâtă să te măriți cu Waite?

— Păi, da, bineînțeles, răspunse ea. Și o s-o fac, să știi.

— Atunci o să fac ce mi-ai cerut, spuse el. Ai ieșit la plimbare cu înflăcăratul tău pretendent, iubirea mea.

— Oh, nu, Tom! protestă ea. M-am gândit la asta. Pot s-o fac singură. Nu vreau să te târăsc în treburile mele. E drept să fii lăsat să te bucuri de sezon așa cum dorești. Nu o să-ți poți căuta o soție dacă trebuie să umbli după mine peste tot.

El chicoti.

— Te transformi într-o pețitoare plină de hotărâre, spuse el. De câte ori să-ți spun că nu sunt în căutarea unei soții ca să mă crezi? Chiar nu sunt, să știi. Cu cât ies mai

mult în lume, cu atât mai hotărât sunt să mă întorc acasă la începutul verii și să mă mulțumesc din nou cu pașnica mea existență de burlac. Intre timp, iubirea mea, o să-mi pun ochii pe tine. Se aplecă mai aproape de ea, o privi înfocat în ochi și îi spuse intim la ureche: Deși te cunosc doar de câteva săptămâni, doamnă, simt că mi-ai cucerit inima. Te implor să mă asiguri că am măcar o speranță.

Felicity îi aruncă o privire uimită, apoi ochii îi scânteiară. Îl bătu ușor pe mâna cu care ținea frâul.

— Sunt onorată de atenția dumitale, domnule, spuse ea. Sper că vei continua să mă vizitezi?

— Vei fi la Almack mâine-seară? spuse Tom, privim du-i deliberat buzele. Îmi vei rezerva două dansuri? Ambele valsuri?

— Oh, domnule, spuse ea, coborându-și privirea spre mâini, aș fi foarte onorată. Și, Tom, ai face mai bine să îndepărtezi caii de înghesuiala asta, fiindcă simt că o să izbucnesc în râs.

— Simți sau chiar izbucnești, Lady Wren? întrebă el, plin de solicitudine și grijă. Trebuie să îmi permiți să te conduc acasă, doamnă, cu toată viteza.

Lordul Waite nu pierduse din vedere scena. Așadar, cățelandrul acela nerușinat își închipuia că avea șanse să o cucerească, nu? Buzele lui se arcuiră, disprețuitoare. După cum se părea, Russell era proprietarul domeniului vecin cu domeniul tatălui ei. Crescuseră probabil împreună, poate avuseseră chiar o mică idilă copilărească. Dar ea nu mai e acum de nasul lui, se gândi lordul Waite. „Te-a întrecut cu mult, nătărăule!” Nu pierduse nici reacția ei. Dar zâmbi amuzat, plecându-și capul ca să asculte o remarcă pe care o rostea logodnica lui, în stilul ei plictisit și tărăgănat. Lady Wren știa, bineînțeles, că el era acolo. Îi zâmbise când se înclinase în direcția ei. Încerca deci să-l facă gelos, nu? Nu credea niciun moment că moșierul acela plictisitor și îmbâcsit îi inspirase vreo emoție profundă.

Lordul Waite nu prea înțelegea de ce Lady Wren se hotărâse să joace atât de strâns. Probabil că îi plăcea să tachineze. În toți anii aceia cu Wren, când păruse un

exemplu de bună-cuviință, își perfecționase probabil arta de a organiza aventuri foarte secrete. Și acum continua tactica, deși nu mai era nevoie. Nimeni nu ar fi condamnat-o, nici măcar dacă aventura lor ar fi devenit publică. Și în ceea ce îl privea pe el, toată lumea se aștepta să își aleagă o amantă dintre frumoasele doamne din lumea bună.

Totuși, nu îi părea rău. Fusesse desigur puțin cam frustrant la Vauxhall, fiindcă fusesse sigur că avea s-o posede înainte de terminarea nopții, dar fusesse condamnat la o noapte singuratică, în care jucase cărți la clubul Watier. Dar pe urmă, jocul ei îl înfierbântase. Nu se îndoia că avea să câștige până la urmă. Fiecare privire a ei arăta că era conștientă de prezența lui, și o practică îndelungată îl învățase că acesta era un semn de disponibilitate. Urma s-o aibă înainte de terminarea sezonului, iar amânarea avea să facă sfârșitul și mai dulce. Aproape că îi părea rău de Russel. De fapt, ar fi fost amabil din partea lui să îi șoptească o avertizare.

*

Gemelele fură cam dezamăgite de Almack. Sala de bal era destul de simplă în comparație cu unele din sălile pe care le văzuseră deja. Dar Felicity le spuse că o persoană particulară nu dădea mai mult de un bal pe an, și de aceea se asigura că era o ocazie memorabilă. Pe de altă parte, clubul Almack era deschis în fiecare săptămână pentru dans. Nu te puteai aștepta de la gazde să îl decoreze elaborat de fiecare dată. De fapt, importantă era reputația locului, nu locul în sine. Primirea sau refuzarea unui certificat de membru la Almack putea consolida sau ruina reputația cuiva.

Și după cum spuse Laura cu oarecare neplăcere în timp ce se întorceau acasă în trăsură, puteai să vezi foarte bine de ce era numit piață de căsătorii. În sala de bal, în majoritatea timpului, numărul doamnelor era cel puțin de două ori mai mare decât numărul bărbaților. Ceilalți bărbați erau în camera în care se jucau cărți. În multe cazuri, cei

prezenți își alegeau partenera cu o atitudine vecină cu insolența.

— Când un gentleman te măsoară din cap până-n picioare prin lornion din celălalt capăt al încăperii, spuse Laura indignată, și apoi face același lucru cu fata de lângă tine, te simți de parcă ai fi pe estradă la o licitație.

— Poate că nu ar trebui să te plângi, spuse Felicity. Am observat că nu a trebuit să stai jos la niciun dans.

— Dar multe din bieteile fete au stat, spuse sora ei. Trebuie să mărturisesc că nu mi-a plăcut deloc, Felicity. Nu mă supăr dacă nu mai mergem niciodată.

— Mie nu mi-a păsat de dans, spuse Lucy. La urma urmei, știm că fiecare eveniment social al sezonului e un târg de nunți, într-o anumită măsură. Pare o lipsă de gust să recunosc așa ceva, dar noi, fetele, suntem în căutarea unor soți, și mulți dintre bărbați își caută soții.

— Ei bine, eu nu, spuse Laura îmbufnată. Când pui problema așa, sună oribil, Lucy.

— Oricum, spuse sora ei geamănă, pe mine m-a enervat supeul. Dansam cu Darlington și mă gândeam la pateuri cu homari și stridii. Și ce am primit? Pâine cu unt. Pâine cu unt! Au uitat să comande mâncarea?

Felicity râse.

— Asta e mâncarea obișnuită de la Almack, spuse ea. De parcă organizatorii ar încerca să ne întrebe cât de mult preț punem pe aparențe. O sală destul de anostă. Mâncare extrem de plictisitoare. Reguli stricte. Știi, de exemplu, că cel mai grozav dintre domni ar fi întors de la ușă dacă ar sosi după ora unsprezece? Sau dacă nu ar purta pantaloni adecvați? Și totuși ne înghesuim toți acolo, ca să dovedim că facem parte din cea mai înaltă categorie a societății.

Felicity așteptă să ajungă în camera ei, își trimise slujnica să se culce și, cu o ceașcă de ciocolată răcindu-se pe măsuta de lângă ea, își permise să se gândească la succesul serii. Fusese o seară mulțumitoare, se gândi ea zâmbind, în timp ce își cuprindea genunchii și își sprijinea bărbia pe ei. Campania ei începuse bine.

Nu fusese sigură că lordul Waite avea să fie acolo și

se simțise cam dezamăgită când nu îl văzuse, fiindcă Tom arăta magnific în hainele de seară de un auriu-închis, cu o vestă cafenie cu broderii de culoarea ciocolatei. Și se gândi că rochia ei albă de mătase festonată cu auriu era destul de atrăgătoare. De fapt, totul arăta că ea și Tom își potriviseră hainele ca să se asorteze unul cu celălalt. Așa că fusese în culmea fericirii când lordul Waite venise din camera în care se jucau cărți, cu monoculul în mână, chiar în timp ce Tom o conducea pe ringul de dans pentru primul din cele două valsuri promise. A

Când ea îi zâmbi visător, Tom pricepu aluzia. Îi cuprinse mijlocul cu fermitate și o trase lângă el, nu prea aproape fiindcă ținea cont de buna-cuviință, dar destul de aproape ca să sugereze că avea anumite drepturi asupra partenerei. Îi zâmbi din ochi și îi susținu privirea în timp ce dansau.

Într-adevăr, se gândi Felicity acum, fusese foarte inteligent. Tom avea profunzimi nebănuite. Paria că ar fi putut ferma sau seduce orice femeie, dacă ar fi vrut. Și era un dansator minunat. Nu observase asta înainte. O ținuse ferm și o condusesse fără să ezite. Ea se lăsase pe brațul lui, îl privise în ochi și plutise. Ar fi jurat că nu simțise niciun moment dușumeaua de sub pantofi. Fu aproape dezamăgită când melodia se sfârși.

Dar era satisfăcută, gândindu-se că arătaseră probabil foarte romantic, rotindu-se în jurul încăperii, privindu-se doar unul pe celălalt. Ciudat! Nu se simțea în largul ei privindu-i pe alții în ochi, chiar dacă discuția mergea foarte lin. De asta oamenii le vorbesc probabil celor de lângă ei, nu celor din fața lor, la masă. Totuși, dansase un vals întreg cu Tom și ar fi jurat că se uitaseră unul în ochii altuia în tot timpul acesta, fără niciun moment de stânjenire, doar cu o euforie îmbătătoare.

Dansase și cu lordul Waite, dansul de dinaintea supeului, de fapt. El fusese numai lapte și miere. O dată sau de două ori, avu sentimentul neplăcut că el râdea de ea, dar nu o făcuse pe față.

Ca de obicei, avea un mod deconcertant de a-i câștiga

atenția.

— Felicity, draga mea, spuse el, e pentru prima dată când am șansa să îți ating ceva mai mult decât vârful degetelor, de la o anumită ocazie memorabilă de la Vauxhall. Mă simt ca un om care a mers împleticindu-se prin deșert zile la rând și a găsit în sfârșit o oază.

Ea râsesse.

— Ce comparație extraordinară, milord, spuse ea. Știi, îmi atingi doar mijlocul și mâna.

Și ca de obicei, căzuse în nefericitul obicei de a-i spune fără intenție lucruri provocatoare.

— Dacă te plângi, Felicity, spusese el, iar ochii lui palizi își băteau joc de ea, numai tu ești de vină. Doar un cuvânt, draga mea, și te ating bucuros în locuri mai satisfăcătoare.

Ea îi dăruise faimosul ei zâmbet abia schițat.

— Ah, ce păcat, spusese el. Pentru o clipă, am crezut că facem în sfârșit un progres. Dar tu te retragi. Nu așa îl priveai pe domnul Russel acum o oră, Felicity. Sunt verde de invidie, să știi.

Ea îl privise bănuitoare, din spatele măștii. Își bătea joc de ea?

— Tom? răspunsese ea nepăsătoare. Ne cunoaștem de-o veșnicie. E un prieten drag, știi.

— Da, replicase el, știu, și poate că ar fi mai bine să-i spui, din motive de sănătate, că ar face bine să nu încalce granițele prieteniei.

Acum râdea, în mod categoric, deși pe fața lui nu era nici urmă de zâmbet.

— Ce de prostii spui, milord! exclamase ea în felul ei trufaș.

— Dar sunt serios, Felicity, răspunsese el în timp ce melodia se termina și el o lua de braț ca să o conducă la supeu. Ești a mea, draga mea. Tu o știi, și eu o știu. Sper că Russell va afla și el în curând.

Zâmbea.

Da, se gândi Felicity, îmbrățișându-și genunchii pentru ultima dată, fusese un început foarte satisfăcător pentru

campania ei.

capitolul 9

Ca întotdeauna, Laura era cea care scria și primea scrisori. Scria acasă cel puțin o dată pe săptămână, ca s-o informeze pe mama de toate activitățile și cumpărăturile lor. Raporta că mama îi scria plângându-se cât de tăcută era casa fără niciunul din copii și fără domnul Russell și frecvențele sale vizite. Laura îi scrisese fratelui ei Cedric și raportă că primise răspunsul că soția acestuia se afla într-o stare delicată.

— Acum va trebui să ne găsim soți înainte de sfârșitul verii, comentă Lucy când auzi veștile. Ce groaznic ar fi să ajungem mătuși și fete bătrâne, Laura. M-aș simți categoric bătrână.

Și tot Laura îi scrisese lui Adrian, informându-l că veniseră în oraș ca să-și petreacă sezonul. Răspunsul fu atât de plin de singurătate și de dor de casă, că ambele gemene o implorară pe Felicity să-l invite pentru un sfârșit de săptămână.

— Bietul copil o să se ofilească de dor dacă nu îl salvăm pentru o vreme, o imploră Laura.

— Sunt sigură că o să-i permită bietului băiat să iasă din închisoarea aceea măcar un sfârșit de săptămână, în timpul trimestrului, adăugă Lucy. Scribe-i directorului, Felicity.

— Ce? spuse sora lor, râzând. Eton e o închisoare? Dacă ați ști ce loc privilegiat este! Bănuiesc mai degrabă că domnișorul Adrian, fiind cel mai mic, este puțin cam răsfățat.

Totuși, era și ea nerăbdătoare să își vadă fratele care avea doar zece ani când îl văzuse ultima dată. Scrisoarea fu scrisă și se făcure aranajamentele ca să poată pleca de la școală vineri și să se întoarcă duminică, însoțit de fiecare dată de o rudă. După cum arătară gemenele, vizita lui avea

să le ajute să întrerupă plictiseala cauzată de prea multe evenimente sociale, înghesuite unele peste altele. Când urma să se întoarcă la școală, petrecerea în aer liber de la Townsend avea să fie aproape.

Tom fu și el de acord să acorde o mare parte din timpul său întreținerii celui mai tânăr Maynard.

— Ce?! spuse el când gemenele îi spuseră vestea pentru prima dată. Ștrengarul acela vine în casa ta, Flick? Domnul să te ajute. Locul acesta nu va mai fi niciodată la fel.

— E atât de rău? întrebă ea nesigură.

— Mai rău. E genul acela de copil odios, căruia îi place să facă glume proaste, și nu are nicio glumă originală în tot repertoriul lui. Doar vara trecută, de exemplu, pe când era în grajdurile mele, ajutându-mi după cum se spunea rândașul, a așteptat să mă vadă apropiindu-mă și a urlat: „Foc!”, imitând foarte bine panica. Când m-am năpustit ca o furtună pe ușa grajdului, am dat peste o sfoară care fusese întinsă de-a curmezișul ușii, iar deasupra capului mi s-a răsturnat o grămadă de ovăz. Din fericire, ciubărul nu m-a lovit, altfel aș fi alergat după ștrengar cu biciul.

— Oh, vai de mine!

Sosi la timp vineri după-amiază, adus de Felicity însăși și de Tom. Păru cumva copleșit văzând ce mare doamnă era sora lui. Chiar și Tom i se păru mult mai domn în hainele lui de oraș, astfel că Adrian rămase mut de uimire. În timpul călătoriei spre Pall Mall, vorbi doar când fu întrebat și întrebă de surorile lui cu cea mai mare politețe. Felicity începu aproape să creadă că școala frânsese curajul bietului băiat, până întâlni privirea lui Tom. El se strâmbă caraghios și îi făcu cu ochiul.

În mai puțin de o oră, Felicity își dori aproape să fie din nou în trăsură, cu un școlar supus și politic. Când intrară în casa din Pall Mall și gemenele coborâră în fugă să se arunce asupra fratelui lor, el ieși imediat din transă. Chiar înainte de a urca scara spre salon, auziră cât de rău era Etonul – muncă și pregătire școlară și iar muncă, băieți mai mari care terorizau și dominau, profesori care erau

tirani fără sentimente, mâncare care avea gust de rumeguș și lături pentru porci, clădiri sumbre care rivalizau cu Newgate⁴.

— Pe cuvântul meu, Felicity, spuse el, privind admirativ în jur, ai o casă grozavă. Te-ai putea distra binișor jucându-te de-a v-ați ascunselea aici. Bătrânul Wren a fost atât de putred de bogat?

— Sir Wilfred, spuse ea ferm, și-a câștigat averea prin muncă grea și a cheltuit cu înțelepciune. Îi plăceau lucrurile frumoase.

Adrian nu se rușină aproape deloc.

— Pe cuvântul meu, fetelor, sunteți frumoase ca niște cadre, le spuse el gemenelor. Toți bărbații aleargă după voi? Mă aștept să fie așa, deși nu-mi pot da seama de ce s-ar deranja. Dacă aș fi liber și nu ar trebui să stau în închisoarea aceea infernală, mi-aș petrece tot timpul la Tattersall's⁵ în Newmarket, și aș găsi toate meciurile de box și de cocoși. Nici nu mi-ar păsa de fete.

— Adrian, băiete, stai jos, spuse Tom, cu neobișnuită fermitate. Nu cred că fetele s-ar supăra prea tare dacă ar fi ignorate de tine, să știi. Dacă niciuna din materiile de la școală nu ți-a stârnit interesul, ce le-ai putea oferi în afară de discuții despre cai și lupte cu pumnii? Acestea nu sunt discuții care să te transforme într-un favorit al doamnelor.

Adrian se așeză.

— Mă dojenești la fel ca totdeauna, domnule Russell, spuse el, aproape insensibil la prefigurarea viitorului său lipsit de femei. Pe cuvântul meu, Felicity, aș putea să mănânc un biscuit? Jur că nu am mâncat de un secol o mâncare omenească.

— Bietul de tine, spuse Laura aducându-i un platou. Uite, și o să-ți dau și o tartă cu gem. Asta, cred. Are mai mult gem decât celelalte.

Tom luă asupra sa sarcina de a-l distra pe Adrian a doua zi. Îl duse la călărie în parc și la Tattersall's. După-

⁴ Faimoasă închisoare din Londra, care a fost folosită timp de 700 de ani, între 1188 și 1902 (n.tr.)

⁵ Principala casă de licitații pentru caii de rasă în Anglia și Irlanda (n.tr.)

amiază, îl duse împreună cu Felicity la Turnul Londrei și la Circul Astley. În drum spre casă, se opriră la o înghețată. Fusese o după-amiază plăcută și lipsită de griji, hotărî Felicity, atât de deosebită de după-amiezile cu care o obișnuise Wilfred. Cu o zi înainte, fusese oarecum alarmată văzând că Adrian era lipsit de maniere și, în aparență, indiferent față de orice educație. Dar își dădu seama că era doar un adolescent tipic de cincisprezece ani. Manierele lui erau deschise și sincere, dar nu lipseau cu totul. Dezgustul față de studii era în mare parte o poză. În timp ce călătoreau prin Londra, și în special în Turn, se văzu limpede că băiatul poseda de fapt multe cunoștințe generale despre oraș și istoria lui. Cunoștințe și interes. Insistă să vadă totul în turn, până ce Felicity simți că nu se mai putea ține mult timp pe picioare.

Dintr-un motiv oarecare, după-amiaza îi trezi amintiri din propria ei copilărie. Nu fusese vina împrejurimilor, cu siguranță. Londra nu semăna deloc cu peisajul de țară în care crescuse. Probabil că fusese veselia lor, conchise ea. Toți păreau să râdă tot timpul, deși nu-și aminti după aceea ce fusese atât de amuzant tot timpul. Fusese, bineînțeles, momentul în care admira liniștită priveliștea de pe parapetul Turnului împreună cu Tom, iar Adrian venise în fugă spre ei și declarase că era timpul ca Felicity să facă o baie în râu. Se aplecase, îi prinsese picioarele și se prefăcuse că o ridică. Tom o prinsese cu fermitate de braț și declarase că era gata să ajute și să o arunce peste parapet. Felicity țipase și chicotise ca o fetiță, și răsese până nu mai putu când Adrian, renunțând la planul original, îi smulsese boneta de paie de pe cap și o legănase peste parapet.

— Adrian! țipase ea. Este o bonetă nouă. Oh, dacă ai ști cât am tot căutat până am găsit una potrivită. Băiat oribil ce ești! Dă-mi-o imediat înapoi!

— Ai face mai bine să faci ce-ți spune dacă vrei să-ți primești cina, îl sfătui Tom. În podul casei are o mansardă unde închide băieții recalcitranți până se cumințesc, Adrian, să știi.

— Vai! spuse dintr-odată Adrian, în timp ce boneta îi căzu din mână, și își acoperi gura cu cealaltă mână. Pe cuvântul meu, îmi pare teribil de rău, Felicity. Ce ghinion afurisit!

Felicity țișase și se aplecase periculos de mult peste parapet, așteptându-se să-și vadă boneta ruinată plutind pe Tamisa. Tom, care nu mai putea de râs, o prinse de mijloc.

— Oh, băiat îngrozitor ce ești! exclamă ea. Oh, ar fi trebuit să știi!

Începu să chicotească nebunește când Adrian trase de panglica pe care o ascunsese în palmă și boneta apăru din nou.

— Înțelegi acum ce ți-am spus despre fratele tău? spuse Tom, râzând și privind-o în ochii plini de veselie.

— Da, spuse ea, și cred că amândoi la un loc ați reușit să îmi ruinați reputația de doamnă rezervată, dacă ne-a văzut cineva în după-amiaza asta. Ce spectacol lipsit de demnitate trebuie să fi oferit. Dă-mi boneta imediat, băiat oribil! Și dumneata, domnule, poți să-ți iei mâinile de pe mijlocul meu, când vrei.

Totul fusese ridicol, juvenil și lipsit de demnitate, conchise Felicity după ce ajunseră acasă. Și minunat! Aproape că uitase să se distreze, nu dintr-un motiv anume, ci fiindcă se bucura de compania altcuiva. Numai ghinionul îl trimisese pe lordul Waite să treacă pe lângă ceainăria Gunter într-o caleașcă deschisă, însoțit de Lady Dorothea Page, în timp ce ei mâncau înghețată și râdeau de niște prostii. Și ce îl făcuse să se uite spre ei și să-i vadă? Și de ce, oh, de ce se hotărâse să oprească trăsura, să îi înmâneze hățurile pajului și să o aducă pe Lady Dorothea peste ei?

Logodnica lui arăta atât de perfectă, îmbrăcată într-un albastru de gheață, cu bărbia și nasul ridicate disprețuitor. El arăta impecabil, cu haina de călărie cenușie ca gușa porumbelului și pălărie înaltă, proclamându-și statutul de aristocrat prin fiecare por. Felicity trebui să se forțeze să nu-și ducă mâinile la cap. Era convinsă că boneta ei era strâmbă și că mai multe șuvițe de păr trebuie să-i fi ieșit

din coafură în timpul încăierării cu Adrian. Zâmbi și îi prezentă pe Adrian, încercând să se poarte de parcă ar fi șezut în propriul ei salon, de abia ieșită din budoar.

— Ai înghețată pe bărbie, Felicity, proclamă Adrian în auzul întregii lumi.

— Aici, dă-mi voie, spuse Tom, întorcându-se spre ea în timp ce ridică mâna.

Scoase o batistă din buzunar, se aplecă intim spre ea și îi tamponă delicat bărbia. După ce îndepărtă pata ofensatoare, ridică ochii spre ea și îi zâmbi cu zâmbetul acela devastator care îi încrețea ochii și îi făcu stomacul să urce în gât, în timp ce ea îi întorcea zâmbetul.

Incidentul nu dură mai mult de un moment, dar atunci când privi din nou la vizitatori, văzu o expresie disprețuitoare pe fața doamnei și una goală și palidă pe fața domnului. Nu știa cum reacționase el, dar se bucură că Tom fusese destul de rapid și susținuse șarada intimității lor. Deși și-ar fi dorit ca incidentul să nu fie atât de stânjenitor pentru ea însăși. Înghețată pe bărbie, auzi! Și ea era Lady Felicity Wren!

— Cine sunt? întrebă Adrian, strâmbându-se, de îndată ce perechea se înclină și plecă. Gunter ar trebui să o angajeze pe ea. Ar putea congela înghețata cu o privire. Totuși, el este tare de tot. I-ai observat lavaliera, domnule Russell?

— Da, spuse Tom prietenos, îmi imaginez că valetului i-au trebuit două ore ca să-și desăvârșească creația, băiete.

Toți erau trași la față când Adrian se întoarse la școală, duminică seara. Bucătăreasa era aproape epuizată, fiindcă își petrecuse ziua ei cea mai ușoară făcând tarte, biscuiți, prăjituri cu cremă și briose pentru ca scumpul de el să le ia la școală. „Scumpul de el” dădea iama la bucătărie când nu avea alte distracții, lingușind-o fără rușine pe bucătăreasă și făcând-o să lăcrimeze când îi descria alimentația spartană de la Eton. Simțise că datoria ei de ființă umană milostivă era să îl trimită pe Adrian înapoi cu destulă mâncare ca să îi hrănească pe toți băieții din dormitor care nu fuseseră privilegiați cu un sfârșit de

săptămână de trai omenesc.

Gemelele erau și ele sleite fiindcă își petrecuseră toată ziua de duminică împreună cu fratele lor, iar după ce se întorseseră de la biserică făcuseră ceea ce dorea el. După cum îi explică Laura lui Felicity mai târziu, seara, puteai să-ți dai seama cât de reprimată era bună dispoziție a bietului băiat la școală, dacă avea atâta energie de îndată ce scăpa de acolo. Tom, care era și el prezent, se abținu și nu întrebă ce cauza o exuberanță la fel de mare pe când băiatul se afla acasă. Știa care avea să fie răspunsul. Fără îndoială că vina avea să fie dată pe preceptorul băiatului.

Felicity simțea de parcă și-ar fi petrecut ultimele trei zile într-un carusel. Fratele ei era un veritabil ciclon. Dar îi făcea plăcere că venise. Adusese cu el atât de multe amintiri plăcute despre viața de familie și prietenia simplă. De mai multe ori în ultimele zile, ea se întrebase dacă Tom și Cedric fuseseră și ei vreodată niște pachete de energie neobosită, cum era acum fratele ei mai mic. Și trebuise să admită, spre marea ei uimire, că fuseseră. Tom avea aproape șaisprezece ani când o împinsese în pârau, împreună cu Cedric. Ea avea cincisprezece și Tom șaptesprezece când se ascuseseră în crengile stejarului într-o după-amiază, în liniște, și aruncaseră ghinde în capul domnișoarei Long, guvernanta ei, care o căutase și o strigase zadarnic, ca să vină la lecția de harpă. Când sărmana doamnă se îndepărtase suficient, aproape căzuseră din copac, pufnind și chicotind. Ce oribil se purtaseră! Ce minunate fuseseră zilele acelea!

Și dacă nu ar fi fost vizita lui Adrian, ar fi uitat zilele acelea de aur. Crescuse și se îndepărtase atât de mult de viața aceea în zilele ei cu Wilfred. Și acum era sigură că voia să continue cu viața elegantă și veselia frivolă a înaltei societăți. Bineînțeles că voia. Din nefericire, nimeni nu se poate întoarce în viață. Trebuie să înaintezi mereu, spre lucruri noi. Se îndepărtase prea mult de lumea lui Adrian și Tom, ca să se poată întoarce la ea. S-ar plictisi, desigur, dacă viața ar fi așa cum fusese în ultimele trei zile, centrată asupra familiei, fără niciun eveniment social care să adauge

strălucire vieții. Și n-ar mai putea trăi permanent la țară. Cu ce și-ar umple zilele?

Dar nu trebuia să uite. Și trebuia să se asigure că își creștea copiii la țară, unde puteau fi nepăsători și gălăgioși dacă doreau, fără a se afla mereu sub privirea dezaprobatore a părinților. Ciudat! Nu se gândise niciodată să aibă copii cu lordul Waite. Nu și-l putea imagina ca tată. Dar ea își dorise întotdeauna copii, considerând că viața ei nu ar fi completă fără ei. Fusesse una din încercările vieții cu Wilfred să vadă cum timpul trecea pe nesimțite, să știe că nu putea naște niciun copil atât timp cât trăia el. Ea și Tom își doriseră șase copii. Zâmbi, privindu-l cum se întinsese pe dușumea, aranjând bețișoarele într-un joc cu Lucy. Ar fi fost bine. Chiar dacă ar fi fost șase, nu ar fi reprezentat o povară pentru el. S-ar fi jucat cu toți, cu aceeași veselie răbdătoare de care dădea dovadă acum. Pentru o clipă, Felicity regretă. În ultima lună, își spusese mereu că Wilfred o salvase de la o viață de plictiseală alături de Tom. Dar poate că nu ar fi fost plictisitor. Dacă nu ar fi plecat niciodată de acasă, dacă nu ar fi călătorit niciodată, dacă nu ar fi gustat niciodată deliciile înaltei societăți, ar fi putut fi fericită. Ar fi fost sigură întotdeauna de devotamentul lui Tom. La ora asta, ar fi avut deja câțiva copii. Se întrebă curioasă dacă și el simțea același regret. Se gândi să-l întrebe, dar întrebarea era prea personală, chiar și pentru prietenia lor.

Toate doamnele din casa din Pall Mall priviră neliniștite pe fereastră în dimineța petrecerii în aer liber. Vremea fusese atât timp caldă și însorită, încât întoarcerea ploii, vântului și frigului părea inevitabilă. Toate fură încântate, observând că această întoarcere nu urma să aibă loc în ziua cu pricina. Soarele strălucea din nou pe un cer pe care hoinăreau leneș câțiva nori albi.

Lucy și Laura își petrecură în salonul de dimineață orele premergătoare pregătirii pentru petrecere. Lucy avea o carte deschisă în poală; Laura își mângâia bărbia cu o pană de scris. O foaie albă de hârtie zăcea în fața ei, pe birou. Dar niciuna nu se ocupa de aceste treburi. Erau

adânc cufundate într-una din conversațiile lor care i s-ar fi părut ciudată unui străin. Părea o înșiruire de monologuri personale, care împărtășeau din când în când același subiect. Totuși, se ascultau una pe alta. Fiecare știa exact ce spusese și ce simțise cealaltă.

— Au trecut patru zile de când nu l-am mai văzut pe Darlington, spunea Lucy. Mi se pare mult. Oare e un semn bun sau un semn rău?

— După o vreme, nu mai întâlnești oameni noi, spuse Laura, și pari să te asociezi întruna cu aceeași mulțime. Mi se pare că petrec cam mult timp cu viconte de Varley, și nu sunt sigură că vreau să fie așa. Doar că mi se pare că nu mai am altă opțiune.

— Am sentimentul că o să-și declare în curând sentimentele, continuă Lucy, și fu evident pentru amândouă că vorbea despre conte, nu despre Varley. Nu știu de ce cred asta. Nu a spus niciodată ceva de natură foarte personală, deși îmi acordă întotdeauna o atenție specială când suntem la același eveniment. Dar cred că mă va cere în căsătorie. Ce fac dacă o face astăzi?

— Chiar îmi place de el, spuse Laura. E foarte fermecător și te simți bine alături de un bărbat atât de chipeș. Este de departe cel mai chipeș bărbat din Londra, nu-i așa?

— Nu știu cum ar trebui să răspund, spuse Lucy. Bineînțeles, să fii contesă e o perspectivă foarte strălucitoare, și sunt sigură că e un gentleman foarte vrednic de stimă. Dar chiar vreau să mă căsătoresc cu el?

— Dar înfățișarea nu e totul, nu-i așa? spuse Laura. Și nici farmecul, chiar dacă bărbatul respectiv e o companie foarte plăcută. Este ceva sub farmec? Asta e întrebarea.

— Vezi, a fost atât de ușor, continuă Lucy. Nicio scânteie. Nicio provocare. Acum, dacă aș putea pune pe cineva să mă insulte pentru ca Darlington să se dueleze pentru mine și să fie rănit îngrozitor și să ajungă în pragul morții, iar eu să-l îngrijesc și să-l ajut să se însănătoșească, toată lumea ar spune că a fost foarte nepotrivit să stau atât de mult singură în dormitorul lui, așa că i-aș putea accepta

propunerea fără nicio umbră de îndoială.

— Și dacă mă cere în căsătorie? întrebă Laura. Bineînțeles, nu sunt deloc singură că gândurile lui se îndreaptă în această direcție. Cred că e un bărbat căruia îi place pur și simplu să umble în urma unei fete. Are doar douăzeci și patru de ani, știi. Mulți bărbați de rangul lui nu se gândesc la căsătorie până nu împlinesc treizeci de ani.

— Ca lordul Waite, spuse Lucy, alăturându-se pe neașteptate subiectului pe care îl abordase sora ei. Cred că ar fi trebuit să o ceară deja pe Felicity. Ai observat cum se uită la ea?

— Eu cred că domnul Russell mai are încă sentimente pentru ea, spuse Laura. I-ai văzut cum au dansat la Almack? S-au privit mereu în ochi. Când m-am uitat la ei, am simțit cum mi se înfierbânta fața.

— Pentru că are niște ochi de un albastru atât de deschis, continuă Lucy, care nu vorbea sigur despre Tom, și se pare că îi iau foc când se uită la Felicity. Și cred că și ea îl place. Pune să fie duși întotdeauna în camera ei trandafirii lui albi, cu excepția ocaziei în care fata care face curat în camerele noastre mi-a spus că i-a aruncat.

Probabil că de data aceea s-au certat. A fost după ziua în care au fost la Vauxhall. Poate că a îndrăznit să o sărute.

Chicoti.

— Și petrece mult timp cu noi sau cu ea, spuse Laura. Nu e normal, fiindcă nu e căsătorit și nici nu e atât de bătrân. Ar putea să flirteze cu altcineva. Numai dacă nu mai simte ceva față de Felicity, bineînțeles.

— Îți amintești cum plângeam întotdeauna când ne aminteam de povestea asta? întrebă Lucy. Când mama ne spunea cât de îndrăgostiți erau, dar Felicity a fost forțată să se mărite cu cumnatul nostru, fiindcă el era bogat și noi eram săraci.

— Plângeam întotdeauna la partea în care ea se furișă din casă în noaptea dinaintea nunții, spuse Laura, și toată lumea știa că se ducea să se întâlnească cu domnul Russell, fiindcă venise în grabă acasă, dar nimeni nu i-a

spus nimic.

— Aveam doar zece ani pe vremea aceea, spuse Lucy, și nu ne-am dat seama. Ne gândeam doar că era minunat să avem o nuntă în familie.

— Nu ar fi romantic, oftă Laura, dacă s-ar îndrăgosti din nou unul de altul și s-ar căsători?

— Și noi am putea fi domnișoare de onoare, spuse Lucy; asta, bineînțeles, dacă nu mărit cu Darlington până atunci.

— Ce să fac în după-amiaza asta? întrebă Laura. Să în-cerc să cunosc pe cineva nou? Sau ar fi mai comod să îi permit lui Varley să îmi monopolizeze timpul?

— Mă întreb dacă va face cererea în după-amiaza asta, spuse Lucy, iar privirea ei arăta că nu se gândea la Varley.

Mintea lui Felicity era ocupată de angajamentele din după-amiaza aceea. Nu era nimic extraordinar în petrecerea în aer liber, cu excepția faptului că era oferită de prietenii speciali ai Laurei, familia Townsend. Dar, cumva, vizita de trei zile a lui Adrian fusese o largă pauză de respirație în runda febrilă de activități, și acum i se părea că sezonul începea din nou. Trecuseră patru zile de când nu-l văzuse pe lordul Waite, dacă nu punea la socoteală întâlnirea scurtă și stânjenitoare de la Gunter.

Se întrebă dacă se apropiase de ținta ei. În săptămânile care trecuseră, îl încurajase în mod repetat cu zâmbete și acceptarea unor scurte plimbări și dansuri. Dar la fel de des îl refuzase, pretinzând că era plecată atunci când era de fapt acasă, sau că are alte angajamente atunci când venea să o ia la plimbare. Și oricând fusese cu Tom în prezența lui, se uitaseră unul la altul și se purtaseră de parcă ar fi împărțășit mai mult decât o simplă prietenie.

Atențiile lordului Waite fuseseră la fel de insistente ca întotdeauna. Trandafirii apăreau în fiecare dimineață. O vizita acasă la cel mult două zile. Se apropia întotdeauna de ea, chiar dacă pentru puțin timp, la fiecare reuniune socială. Dar nu spusese nimic de natură personală, după cuvintele de la Almack. Și ea nu știa cum îl afectau flirturile

ei continue cu Tom. Uneori părea amuzat, de parcă ar fi știut adevărul despre tot. Alteori chipul lui era inexpresiv, și ea nu știa ce să creadă. Dar știa că în înțelegerea lui cu Lady Dorothea nu exista niciun sentiment. Când se întâlneau, în aer plutea o plictiseală totală. Prin urmare, Felicity nu se putea simți vinovată fiindcă încerca să îl fure de la logodnica lui.

Și avea să-l fure. Astăzi începea o nouă săptămână, vremea era încântătoare și petrecerile în aer liber erau petrecerile ei preferate. Astăzi trebuia să îl determine să îi îndeplinească dorința. Privi din nou rochia înflorată din muselină galben-lămâie, întinsă deja pe pat. Era oare rochia potrivită pentru câștigarea campaniei, împreună cu boneta de paie pe care pretinsese Adrian că o aruncase din Turnul Londrei? Nu era prea insipidă pentru părul ei blond? Felicity zâmbi. „Încep să mă port tot mai des ca o adolescentă în zilele astea”, se gândi ea.

capitolul 10

Grădinile familiei Townsend aveau o așezare ideală pentru o petrecere în aer liber. De fapt, era un eveniment anual, așa cum descoperi Laura mai târziu, foarte apreciat de lumea bună, deși era primul an în care Lady Pamela primise dreptul de a participa. În anii anteriori trebuise să urmărească distracția de pe geamul unei încăperi din fața camerei de studiu, împreună cu guvernanta ei.

Pajiștile se întindeau în jurul casei, cât puteai vedea cu ochii. Dar nu era un peisaj monoton. Copacii adăposteau oaspeții de arșița soarelui, numeroase straturi de flori, fântâni, statui și spaliere împodobite cu flori încântau privirea, adăugând culoare și miresme după-amiezii. Două sere lungi, mândria și bucuria inimii lui Lady Townsend și a grădinarului ei, erau deschise pentru încântarea și admirația vizitatorilor. Un pavilion octogonal de vară, cu pereții mărginiți de bănci căptușite cu catifea verde, se

întrezărea printre copacii umbroși, departe de casă, dar oferind o relaxare comodă pentru toți cei care se simțeau înclinați să se plimbe la o asemenea distanță.

Pajiștile care se aflau mai aproape de casă erau împodobite cu mese acoperite cu fețe scrobite din in și împovărate cu tot felul de răcoritoare. Când ajunse Lady Wren, escortată de domnul Russell și de surorile ei gemene, pajiștea era deja plină de grupuri de oameni care pălăvrăgeau, majoritatea cu o farfurie sau un pahar în mână. Lady Pamela le monopoliză imediat pe gemene, prinzându-le de braț pe amândouă.

— Domnul Sotheby, vărul meu, vrea să vă cunoască, spuse ea. De-abia ieri a ajuns în oraș, și e nerăbdător să le vadă pe gemenele pe care foarte puțini le pot deosebi.

— Să îți aduc o limonadă, Flick? sugeră Tom, croindu-și drum prin mulțime spre un lacheu care circula cu o tavă mare de băuturi.

— Sunt atât de bucuroasă că ați putut veni, Lady Wren, spuse Lady Townsend de lângă ea. Pamela ține foarte mult la surorile dumneavoastră, în special la Laura. Sunt fete foarte bine-crescute, deși mi-aș dori să le pot deosebi când sunt împreună. Acum, care poartă roz piersică și care roz garoafă?

Felicity râse.

— Cred că ar trebui poate să le brodăm numele pe spatele rochiilor, spuse ea. Dar atunci și-ar schimba probabil hainele, în mod intenționat. Mă tem că încercarea de a-i încurca pe oameni cu identitatea lor este un joc favorit. Lucy e în roz piersică azi, și Laura în roz garoafă.

— Ei bine, arată remarcabil de drăguțe, oricum, spuse tovarășa ei, și sunt foarte bune pentru Pamela. A fost întotdeauna o fată atât de timidă. Și acum, uită-te la ea.

Cele trei fete stăteau pe iarbă sub un copac, curtate de cinci domni. Felicity observă că doi dintre bărbații aceia – cel care se sprijinea indolent de trunchiul copacului și cel întins pe iarbă, sprijinit într-un cot – erau contele de Darlington și viconte Varley.

— Lady Townsend, îmi plac cu adevărat grădinile

dumneavoastră. Mama a spus întotdeauna că v-ar fura grădinarul, dacă reputația ei ar putea supraviețui furtului.

Cea care vorbise era Lady Dorothea Page, care arăta aproape încântător într-o rochie de muselină albă tivită cu panglică de un albastru regal, cu boneta și umbrela exact de culoarea panglicii. Una din mâinile ei se odihnea pe brațul lordului Waite.

— Într-adevăr, doamnă, adăugă el, probabil că v-ați rugat cu scrupulozitate în ultima vreme, de ați primit o zi atât de perfectă.

Lady Townsend chicoti și spuse exact ce trebuia, apoi se îndepărtă ca să primească alți oaspeți nou-sosiți.

— Sunteți singură, Lady Wren? întrebă lordul Waite, ridicând sprâncenele. Sezonul acesta e foarte sărac în domni curajoși, dacă v-au lăsat singură atâta timp.

— Nu, chiar că nu, milord, îl asigură Felicity cu zâmbetul ei abia schițat. Tom a plecat să îmi aducă o limonada. Văd că a fost întârziat de domnișoara Peignton și de mama ei.

— Trebuie să vă felicit pentru boneta dumneavoastră, Lady Wren, spuse fără vlagă Lady Dorothea. Am căutat una exact așa.

Felicity tocmai începea să se întrebe cum să susțină o conversație cu cei doi, când Tom se întoarce și îi înmână un pahar.

— Îmi pare rău am întârziat atât de mult, iubirea mea, spuse el înainte de a se întoarce și a observa prezența tovarășilor ei, dar văd că nu ai rămas singură. Waite? Lady Page? Ce mai faceți?

*

Viconte Varley reușise să o separe pe Laura de tovarășii ei. Acum se plimbau foarte încet pe marginea grădinii, examinând straturile de flori și arbuștii. Laura, învârtindu-și veselă umbreluța, se gândea la faptul că o luase deoparte înainte ca Lucy să primească un tratament similar din partea contelui. Se părea că învățase în cele din

urmă să le deosebească una de alta. Dar avea să testeze problema, oricum.

— Mă întreb dacă știi cu care dintre noi te plimbi, milord, spuse ea cu viclenie.

El se uită la ea, ridicându-și sprâncenele frumoase, apoi zâmbi cu dinții lui foarte albi.

— Ah, mă tachinezi ca de obicei, spuse el. Trebuie să recunosc că, pentru o vreme, dumneata și sora dumitale mă ați înșelat. Semănați extraordinar de mult. Totuși, am descoperit că e destul de simplu să știu că dumneata ești Laura. Vezi, ești de departe cea mai drăguță.

Laura roși și roti mânerul umbreluței.

— Și dacă ți-aș spune acum că sunt Lucy? întrebă ea.

El râse.

— Nu-mi place să contrazic o doamnă, spuse el, dar aș spune că ești o mincinoasă.

— Oh? spuse ea, și umbreluța se roti nebunește deasupra capului.

Viconteles îi luă una dintre mâini și o așeză sub brațul lui.

— Am călătorit foarte mult, spuse el, cu zâmbetul lui fermecător, și am cunoscut doamne în toate orașele principale ale Europei – Paris, Viena, Bruxelles –, dar nu am întâlnit niciuna mai drăguță ca tine, Laura. Pot să-ți spun așa? Mai ales la lumina zilei. Multe femei suportă destul de bine lumina candelabrelor. Cele mai multe sunt pământii sau ciupite de vărsat la lumina zilei. Tenul tău e atât de desăvârșit și delicat. Se opriă din plimbare. El își trecu degetele mâinii libere peste fața ei. Mi-ar plăcea foarte mult să te sărut, dar mă tem că suntem văzuți foarte bine de sute de oameni.

Laura roși profund.

— Și eu sunt foarte recunoscătoare, zise ea. Nu cred că un sărut ar trebui împărtășit așa, fără nicio grijă. Eu nu am fost sărutată niciodată.

— Fără grijă! spuse el, scrutându-i chipul. Se întoarse și începu să pășească din nou, ținându-i încă brațul sub brațul lui. Îmi pare rău că tu crezi că am vorbit în mod

ușuratic, Laura. Intențiile mele sunt onorabile. Nu mi-aș dori să te sărut dacă nu mi-aș dori să fii soția mea.

Laura fu cea care se opri de data asta.

— Vrei să te căsătorești cu mine? întrebă ea, cu ochii mari.

— Dar bineînțeles. Îndreptă spre ea toată forța zâmbetului său. Trebuie să mă căsătoresc în cele din urmă. Unul din dezavantajele titlului este acela că ai datoria de a perpetua neamul. Am o avere confortabilă, așa că nu trebuie să mă căsătoresc pentru bani. Sunt liber să aleg cea mai frumoasă doamnă pe care o pot găsi. Împreună vom ului societatea, Laura. Trebuie doar să spui da.

Laura rămase privind-i fața frumoasă, așteptând, presupuse, ceva mai mult. Primise niște complimente extraordinare de la cel mai splendid bărbat din Londra, care o ceruse în căsătorie. Ar fi trebuit să fie în culmea bucuriei. Lipsea ceva? Nu-și putea da seama ce anume. După cum spusese el, trebuia doar să spună da. Hotărî că era probabil uluită.

El zâmbi și se aplecă spre ea.

— Te-am luat prin surprindere, văd, spuse el. Te așteptai să am nevoie de mai mult timp înainte de a ajunge în acest punct? Sau nu te-ai gândit că sunt liber să aleg o persoană care nu e de rangul meu? Te-am ales pe tine, Laura, și când mă hotărâsc, sunt nerăbdător și mă grăbesc să finalizez lucrurile. Vei afla că e una din trăsăturile mele caracteristice. Poți să-mi răspunzi acum sau ai nevoie de timp?

— Sunt foarte conștientă de onoarea pe care mi-ai făcut-o, milord, spuse ea, dar așa cum ai spus, am fost luată prin surprindere. Te implor să îmi oferi puțin timp.

El îi duse mâna la buze, privind-o tot timpul în ochi.

— O săptămână poate, Laura, spuse el. Nu sunt un bărbat răbdător. Îmi vei da răspunsul atunci?

— Da, spuse ea slab.

El îi așeză din nou mâna sub brațul lui și începu să pășească din nou spre casă și spre răcoritoare.

Lucy și Lady Pamela stăteau încă sub copac,

Înconjurate de un mic grup de bărbați. Conte de Darlington se sprijinea încă indolent de copacul din spatele lui Lucy, astfel că ea nu-l putea vedea și nu putea conversa cu el fără să-și întoarcă deliberat capul și trupul. Uimită, ea așteptă ca el să i se alăture pe iarbă sau să participe cu mai mult interes la conversația animată din jurul lor, sau să se ofere să îi aducă ceva de mâncat sau de băut. El nu făcu niciunul din aceste lucruri, ci rămase tăcut.

În cele din urmă, domnul Booth, care o însoțea frecvent pe Lady Pamela, îi sugeră să o ducă la sere, ca să îi arate toate florile exotice despre care auzise. Domnul Sotheby se înclină în fața lui Lucy și o întrebă dacă voia să li se alăture. Ea rămase tăcută un moment, așteptând o reacție din partea bărbatului din spatele ei. Nu primi niciuna. Ea îi zâmbi vărului Pamelei, care stătea nerăbdător în fața ei, își așază mâna pe brațul lui și îi permise să o ajute să se ridice. Mai zăbovi puțin, deschizându-și cu mare grijă umbreluța de culoarea piersicii, și apoi porni în direcția serelor cu cei trei tovarăși.

Lucy nu îl mai văzu pe conte până târziu după-amiaza. Ieșea din casă cu lordul Townsend și un grup de alți domni. Probabil că jucaseră cărți sau biliard, ghici ea. În mod sigur, contele nu fusese în grădină în ora care se scursese de când ieșise din sere. Simți o vagă jenă. Nu îi stătea în fire să o ignore atât de fățiș. Pe când se gândea la asta, îi prinse privirea peste câteva grupuri așezate. El își înclină capul, arătându-i că îi observase prezența, și începu să își croiască drum spre ea, peste scaune și mese.

— Pot să-ți ofer ceva, domnișoară Maynard? întrebă el politicos. Sau să îți aduc un scaun, poate?

— Nu, mulțumesc, milord, spuse ea. Am stat jos aproape toată după-amiaza. Și tocmai am băut un ceai.

Urmă o pauză incomodă.

— Ai vrea să ne plimbăm? întrebă el, întinzându-i brațul.

Ea îi luă brațul și începură să se îndepărteze de casă și de mulțimea de oameni.

— A fost o după-amiază splendidă, nu-i așa? întrebă

ea, cu o voce puțin cam aspră.

— Da, într-adevăr, spuse el. Lady Townsend s-a întrecut pe sine însăși cu această ocazie. Anul trecut a plouat, cred, deși nu a fost vina ei, bineînțeles.

Din nou tăcere.

— Serele sunt magnifice, spuse ea. Le-ai văzut, milord?

— Da, răspunse el. Anul trecut, când a plouat.

Tăcere. Lucy dorea cu disperare să îl întrebe ce nu mergea. De obicei, el începea conversațiile. Avea un mod ușor și plăcut de a conversa, care o făcea de obicei să se simtă în largul ei. Acum era limpede că el nu se distra, era limpede că nu voia să se plimbe cu ea. Își îndepărtă brațul de brațul lui.

— Trebuie să mă întorc, milord, spuse ea. I-am promis Laurei că ne vom întâlni în curând. Probabil că mă caută.

El o privi, încruntându-se.

— Trebuie să plec mâine, spuse el.

— Să pleci? Mâine? repetă ea ca un ecou.

— Trebuie să mă întorc acasă, spuse el. Mama e bolnavă, și trebuie să mă asigur că nu e ceva grav.

— Bineînțeles, spuse Lucy. Îmi pare rău. Nu știi cât timp vei fi plecat?

— Nu, spuse el abrupt. Nu, nu știu.

Se apropiară de casă în tăcere. În curând, văzură că Laura era în mijlocul unui grup vorbăreț de tineri. Darlington își îndreptă tovarășa spre ei, dar nu se alătură grupului.

— Sper că ne vom mai întâlni, domnișoară Maynard, spuse el. Îți doresc doar succese în restul sezonului.

— Îți mulțumesc, spuse ea. Sper că îți vei găsi mama însănătoșită, milord.

El se înclină, o privi în ochi fără să zâmbască un moment, apoi plecă.

Lucy simți un gol dureros în stomac în timp ce i se alătura surorii ei și tovarășilor de pe terasă. Asta era totul, atunci? Nimic mai mult? Cu siguranță că ar fi trebuit să spună mai mult, vreun mesaj personal de regret?

Lady Dorothea Page își trăsese după ea însoțitorul după câteva minute de conversație politicoasă cu Felicity și Tom.

— Nu înțeleg cum de și-a câștigat Lady Wren reputația de mare frumusețe, spuse Dorothea după ce se îndepărtară suficient. Dacă m-ai întreba pe mine, aș spune că în după-amiaza aceasta arată aproape insipidă. O rochie galbenă nu e îmbrăcămintea potrivită pentru părul acela galben.

— Sunt sigur că ai dreptate, iubirea mea, replică lordul Waite cu cel mai plictisit ton. Totuși, după părerea mea, galbenul lămâie arată pur și simplu uimitor cu părul auriu.

Felicity și Tom se amestecară cu mulțimea în următoarea oră și se simțiră liberi să fie ei înșiși. Mai târziu însă, Tom propuse o plimbare.

— Mi se pare nefiresc să vorbesc și să tot vorbesc despre nimicuri, spuse el, respirând adânc și recunoscător aerul curat încărcat cu mireasma florilor. Ție nu, Flick?

— Dar asta e viața, Tom, spuse ea, cu un hohot de râs. Aceștia sunt oamenii care contează. Ce importanță are că discuțiile sunt doar despre modă și bârfă? E interesant dacă ai simțul umorului. E mult mai plictisitor decât să vorbești despre oi și recolte tot timpul?

El o privi curios.

— Cred că încerci să mă pui la locul meu, spuse el, dar nu o să te ajute, știi. Eu nu sunt atât de plictisitor cum spui tu, Flick. Când am vorbit eu vreodată despre oi și recolte, cu excepția ocaziilor în care am discutat cu vechilul meu sau cu alt bărbat, și când nu erau de față doamne care să fie plictisite? Mă nedreptățești. Am avut întotdeauna despre ce să vorbim, fără să trebuiască să îi bârfim pe alții sau să vorbim mereu despre simple banalități.

Ea privi înapoi spre el și își mușcă buzele.

— Îmi pare rău, Tom, spuse ea. Ai dreptate, bineînțeles. Dar tu și cu mine am fost întotdeauna excepția, vezi tu. Dintr-un motiv oarecare, ni s-a părut întotdeauna ușor să vorbim unul cu celălalt fără grijă. Pentru cei mai

mulți dintre oameni, nu e atât de simplu. Dacă majoritatea oamenilor ar aștepta să aibă ceva demn de a fi spus, s-ar face o tăcere universală.

— Nu te înțeleg, spuse Tom. Asta e viața pe care ți-o dorești, ca să-ți risipești toată inteligența, lecturile și sensibilitatea? Ești sigură că vei fi fericită?

Ea râse și îl strânse de braț.

— Tom, spuse ea, cititul și conversațiile înțelepte nu îți aduc prea multe emoții în viață, să știi. Sunt destule locuri în care să mergi, destui oameni pe care să-i întâlnești și destule evenimente la care să participi, ca să îți umpli toată viața de activități. De ce să pui sub semnul întrebării utilitatea unei asemenea vieți, dacă te bucuri de ea? În orice caz, are viața vreo utilitate, oricum ar fi trăită?

Pașii lui Tom se răriră, și el o privi cu o oarecare tristețe.

— Nu te credeam atât de cinică, Flick, spuse el. Te-ai bucurat de săptămânile care au trecut până acum? Vreau să zic, te-ai bucurat destul de mult ca să simți că acesta e felul în care vrei să-ți petreci viața?

— Bineînțeles că nu, prostuțule, spuse ea afectuos, încă nu m-am căsătorit. Când o să mă căsătoresc cu bărbatul potrivit, Tom, viața o să fie idilică. Nu o să mai existe monotonie, plictiseală sau nesiguranță.

Tom îi aruncă o privire și apoi se uită înainte. Se întreabă dacă ea știa cât de naive îi erau așteptările. Chiar credea că era destul să încheie o căsătorie avantajoasă, ca să trăiască fericită până la capătul vieții? Simți nevoia aproape copleșitoare de a se opri și a o strânge în brațe, jurându-i că avea s-o protejeze de toate lucrurile care ar fi putut s-o împiedice să se bucure de viață. O atitudine la fel de naivă ca a ei, se gândi el trist.

Apoi se opri dintr-odată. Fără să-și dea seama măcar, ajunseseră aproape de sere, și Tom își dădu seama că înăuntru erau doi oameni, care stăteau unul lângă altul, dar nu se atingeau. Recunoscui boneta albastră a lui Lady Page. Tovarășul ei era lordul Waite, fără îndoială. Erau cu fața spre Tom și Felicity. Tom privi grăbit în urmă, spre casă.

Aproape că nu se mai vedea, ascunsă de un pâlț de arbori.

— Flick, spuse el, ești încă hotărâtă să pui mâna pe Waite?

— Oh, da, spuse ea. Nu pot renunța la ținta asta acum. Toată mândria mea depinde de succesul pe care îl am.

— Atunci nu intra în panică și nu mă pălmui, spuse el. Ești pe cale de a fi sărutată, iubirea mea, de un amant foarte înfocat. Omul tău se uită spre noi din sere, dar nu știe că și noi l-am văzut.

Felicity nu avu timp să se uite spre mica structură sau să spună ceva despre planul lui Tom. Fu trasă de niște mâini foarte ferme, una în spatele mijlocului și alta în jurul umerilor. Și apoi, când mai găfâia încă șocată, gura lui Tom se așeză peste gura ei, deloc prietenoasă sau blândă. Era sărutul unui amant, așa cum promisese, și Felicity răspunse imediat la fel. Nu avusese timp să se pregătească, nu avusese timp să se întrebe cum avea să fie să îl sărute pe Tom după opt ani. Și nici nu avu nevoie de gândire, fiindcă trupul ei se lipi de al lui și brațele ei îl cuprinseseră, iar capul ei se aplecă, până când gura i se deschise sub sigiliul fierbinte al gurii lui; nu se mai întrebă cum trebuia să se poarte ca să stârnească gelozia bărbatului din seră. Se abandona, fără gând sau voință, durerii plăcute a dorinței fizice pure.

Lipită de Tom de la gură până la coapse, Felicity uită că ea era Lady Wren, iar el Thomas Russell, un prieten; uită de petrecerea în aer liber, de prezența apropiată a câtorva sute de membri ce aparțineau elitei lumii bune; uită că lordul Waite și Lady Page erau în seră; uită până și de existența lordului Waite. Pentru câteva momente, știu doar că era acasă în sfârșit.

Tom puse capăt sărutului. Îi apăsă ferm fruntea de umărul lui și o ținu acolo un moment întreg. Când îi permise în cele din urmă să ridice capul, zâmbea mai degrabă răutăcios.

— Asta ar trebui să meargă foarte bine, spuse el. Nu te uita acum, Flick, dar sunt încă acolo. Dacă m-aș putea

uita mai bine, pariez că aş vedea că ochii lui Waite s-au înverzit mai tare ca iarba de invidie.

— Tom, haimana ce eşti! exclamă Felicity, înăbuşindu-şi un chicotit, a fost un lucru foarte necuviincios. De fapt, cred că onoarea mea îmi dictează că ar trebui să mă ceri în căsătorie imediat.

El îi ridică mâna şi se aplecă deasupra ei cu prefăcută reverenţă.

— Doamnă, spuse el, îmi faci marea onoare de a deveni soţia mea?

— Fireşte, domnule, spuse ea, cu mâna liberă peste inimă, credeam că nu o să mă mai întrebi niciodată. Onoarea ar fi numai a mea. Şi într-adevăr, Tom, e o idee splendidă. Te-ai gândit? Ca parte a şaradei, vreau să zic? Ce inteligent eşti! Da, bineînţeles că ne vom logodi. Unde vom face anunţul? Îşi trecu braţul pe sub braţul lui şi se întoarse intenţionat din nou spre casă. Eşti sigur că lordul Waite a observat, Tom? Oh, ce rău eşti! Săruţi teribil de bine, ştii. Mult mai bine decât el.

Chicoti.

*

— Vreau să fiu dusă acasă imediat, spunea Lady Dorothea în seră, cu faţa în mod normal palidă, înroşită de indignare. Nu am fost expusă în viaţa mea unei manifestări atât de dezgustătoare şi vulgare. Lady Wren nu e o lady; nu e mai bună decât o femeie uşoară. Şi să-şi etaleze amantul într-un mod atât de public! Acasă o să mă întind în pat, şi sper că până la cină îmi voi reveni suficient, pentru ca mama şi tata să nu se alarmeze pentru sănătatea mea.

Lordul Waite se ridică încet în picioare.

— Haide, haide, iubirea mea, spuse el, trebuie să fii tare. La urma urmei, nici nu au fost atât de indiscreţi. Din casă nu erau văzuţi, şi se pare că nu au ştiut că noi am fost martori la toată scena. Lucrurile acestea se întâmplă între bărbaţi şi femei, să ştii.

— Sper că nu o să-ţi treacă prin cap să mă tratezi cu o

asemenea grosolănie, spuse Lady Dorothea, fixându-l cu o privire oțelită. Nu aş suporta o asemenea vulgaritate, Edmond.

— Nu te teme, iubirea mea, replică Waite pe un ton egal, privind-o rece cu ochii lui palizi. Nu m-aş gândi niciodată să te ating aşa.

Din fericire pentru el, Lady Dorothea fu atât de indignată pe drumul de întoarcere spre pajişti, că nu mai trebui întreţinută. Nu trebui să se mai obosească susţinând o conversaţie. Ar fi fost puţin spus să afirmăm că lordul Waite era perplex. Nu era sigur dacă era furios sau dezgustat. Ştia totuşi un lucru: nu mai era amuzat. Nu credea că ei îl văzuseră. Era sigur că îmbrăţişarea fusese cu totul spontană. Se crezuseră neobservaţi. Aşa că nu putea trece cu vederea incidentul, ca pe o punere în scenă pentru a-l face gelos. Şi nici nu se mai putea linişti considerând că ardoarea venea doar din partea lui Russell. Ea îi răspunse cu o înflăcărare care nu era prefăcută.

Waite simţea că, pentru prima dată în viaţă, judecase greşit o femeie. Ştia că ea îl plăcea, că era atrasă de el, că voia să se culce cu el. În experienţa lui, femeile care îl doriseră îl voiau doar pe el. Presupusese că Lady Wren făcea parte dintre ele. Se hotărâse să îi urmeze jocul, încet dacă era nevoie, sigur că mai devreme sau mai târziu ea avea să capituleze şi să fie a lui până când se sătura de ea şi era liber să îşi îndrepte din nou atenţiile spre altcineva. Dar se părea că ea nu era onestă. În timp ce amâna consumarea aventurii lor, îşi luase alt iubit. Waite nu se îndoia că cei doi se culcaseră împreună. Mâinile lui Russell rămăseseră pe mijlocul ei, dar ea îşi lipise tot trupul de el, într-un mod care sugera familiaritatea. Mâna ei îi mângâiasse părul, şi înclinarea capetelor lor sugera un sărut foarte profund.

Dar de ce? Ce văzuse la celălalt bărbat? Era acceptabil, presupunea Waite cu oarecare dispreţ, dar cu siguranţă că nu avea calităţile personale sau manierele care să-l recomande unei frumuseţi atât de deosebite ca Lady Wren. De ce îşi pierdea vremea cu Russell, când îl

putea avea pe el?

Ajutându-și logodnica să urce în trăsură după câteva minute și așezându-se în fața ei, lordul Waite hotărî că sosise timpul unei confruntări cu Felicity Wren. Nu îl deranja că se jucase cu el. Putea chiar să se bucure de caracterul picant pe care îl adăuga acest lucru la achiziția unei noi amante. Dar nu permitea să fie făcut de răs, și nu avea de gând să o împartă. Pe Dumnezeuul lui, nu avea să o împartă. Ea era a lui.

capitolul 11

Felicity avu prea multe lucruri la care să se gândească în timpul serii și al dimineții următoare. Totuși, nu putu să nu observe purtarea gânditoare a surorilor ei. Așteptaseră cu atâta entuziasm petrecerea în aer liber, și de fiecare dată când se uitase la ele în timpul după-amiezii, i se păruse că se distrau bine. S-ar fi așteptat să fie exuberante, debordând de entuziasm și povestind cum își petrecuseră timpul. În schimb, amândouă erau neobișnuit de tăcute. Cina fu aproape tensionată. Tom se scuzase, și cele trei surori cinară singure, iar Felicity purta singură povara de a întreține cât de cât conversația.

I-ar fi plăcut să se retragă în camera ei în timpul serii, ca să își pună gândurile în ordine, dar se simți obligată să se îngrijească întâi de bunăstarea surorilor sale. Luase asupra ei responsabilitatea debutului lor, dar uneori simțea că le neglijase într-un mod nefericit. Presupunea că practica de a avea o mamă, o bunică sau o mătușă mai bătrână care să se îngrijească de debutul unei tinere fete era o idee bună, la urma urmei. Aceste însoțitoare se gândeau desigur doar la misiunea lor. Nu aveau pe cap și grija de a încheia chiar ele o căsătorie avantajoasă.

Felicity o găsi pe Lucy în bibliotecă, un sanctuar neobișnuit pentru ea. Luase o carte de pe un raft, dar aceasta zăcea deschisă în poala ei. Privindu-i coperta, Felicity se gândi că fata trebuie să fi fost foarte neatentă, de alesese un volum de predici pe care nici Wilfred nu le

citise, probabil. Dar Wilfred cumpăra întotdeauna cărțile așa cum cumpăra tablourile sau vasele: fiindcă îi sporeau faima de rafinament pe care o cultiva.

— Te-am căutat, draga mea, spuse ea blând, așezându-se în fața lui Lucy și sprijinindu-și coatele pe brațele fotoliului. Pot să te ajut cu ceva?

— Ce? spuse Lucy. Oh, nu, mulțumesc, Felicity. Am găsit ce doream. Arată cartea din poala ei.

— Te-ai distrat în după-amiaza asta?

— Oh, da, spuse fata strălucitoare. L-ai cunoscut pe domnul Sotheby, vărul Pamelei? E foarte agreabil. M-a dus să văd serele.

— Da, spuse Felicity, pare un tânăr chipeș. Cred că te-am văzut plimbându-te și cu contele de Darlington, nu-i așa?

— Cine? spuse Lucy. Oh, Darlington. Da. S-a plimbat câteva minute cu mine. Pleacă, știi.

— Chiar așa?

— Da. Mama lui se simte rău. Trebuie să plece la țară.

— Oh? Când se întoarce? întrebă Felicity. O să-ți fie dor de el.

— Cui? Mie? spuse Lucy. Vai de mine, nu! O să mă distrez prea tare ca să îmi fie dor de cineva. Oh, Felicity, nu a spus când se întoarce. A sugerat că poate nu se mai întoarce deloc. Cred că și-a luat rămas-bun de la mine.

Felicity se încruntă.

— Și contează pentru tine, nu-i așa? spuse ea. Iar eu nu sunt surprinsă. Ți-a acordat foarte multă atenție. De asta ești nefericită, draga mea?

Lucy lăsă jos cartea pe masa de lângă ea și sări în picioare.

— A fost atât de straniu, Felicity, atât de distant. Parcă nu dansase niciodată cu mine, nici nu mă vizitase și nici nu îmi trimisese flori.

— Îl iubești, Lucy?

Fata se așează din nou și își întinse mâinile în poală.

— Chiar nu știi, spuse ea. Uneori cred că aș putea să-l iubesc. Dar e singurul bărbat care mi-a acordat cu

adevărat atenție și e atractiv și e conte. Nu știu dacă sunt doar flatată și orbită sau țin cu adevărat la el. Dar nu mai trebuie să-mi bat capul din pricina asta, nu-i așa? Și-a arătat foarte clar sentimentele în după-amiaza asta. Sunt rănită, asta e tot. Dar nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Domnul Sotheby mi-a cerut primul dans și dansul de la supeu la balul Grayson de mâine-seară, iar domnul Pendleton și-a rezervat al doilea dans.

Felicity se îngrijoră pentru sora ei și se înfurie pe conte. Era adevărat că nu o compromisese pe Lucy în niciun fel, din câte știa ea, că nu arătase niciodată că s-ar fi gândit la căsătorie. Totuși, atențiile sale vizibile față de Lucy la toate evenimentele la care luaseră parte și frecvența vizitelor sale și a invitațiilor la plimbare stârniseră speculațiile multor oameni și o determinaseră pe fată să-și facă speranțe, ceea ce era de înțelese. Părase un gentleman; Felicity îl plăcuse. Era dezamăgită de el.

O găsi pe Laura în camera de muzică, cântând bine, dar indiferent la spinetă. Era clar că mintea ei nu era la melodia pe care încerca să o reproducă.

— Ai nevoie de note? întrebă Felicity. Sunt în taburet, să știi.

— Oh, nu, replică Laura fără să-i pese, nu voiam de fapt să cânt. Nu mă pot liniști. Am început trei scrisori către mama și le-am rupt pe toate. Când am căutat-o pe Lucy, a mormăit pur și simplu ceva. Cred că suntem obosite toate.

— Nu ar fi de mirare, încuviință sora ei. Nu îmi mai amintesc de când nu ne-am mai culcat la o oră decentă. Ți-a plăcut petrecerea în aer liber, Laura?

— Destul de mult, răspunse fata. Știi ce s-a întâmplat, Felicity? Nu ai ghici nici într-un milion de ani. Nu am fost mai surprinsă în viața mea, deși m-am mirat, bineînțeles.

Felicity râse.

— Fiindcă nu am la îndemână un milion de ani, spuse ea, presupun că îmi vei spune.

— Varley m-a cerut în căsătorie! anunță Laura, cu ochii ieșiți din orbite. Poți să-ți imaginezi? Pe mine!

— E adevărat? întrebă Felicity. Trebuie să mărturisesc

că nu credeam că vicontele se află pe lista celor care vor să se căsătorească.

— A spus că trebuie să se însoare cândva, zise Laura, și a spus că sunt mai drăguță decât orice altă fată pe care a întâlnit-o vreodată. Chicoti. Inclusiv Lucy. Poți să-ți imaginezi ceva mai absurd? Suntem identice.

Felicity se încruntă.

— L-ai acceptat, Laura? Îl iubești?

Laura chicoti din nou.

— Nu știi, spuse ea. E teribil de chipeș. Mi se taie puțin picioarele de fiecare dată când mă uit la el. Și e viconte, Felicity, și bogat, cred. Imaginează-ți, aș putea fi contesă și aș avea câteva case și o grămadă de bani la dispoziție.

— Lucrurile astea nu înseamnă totul, zise Felicity. Fericirea e lucrul cel mai important. Trebuie să fii sigură că ai putea fi fericită cu vicontele, că v-ați înțelege bine și ați avea o relație de prietenie. Se încruntă din nou, auzind cuvintele care îi ieșeau din gură.

— Oh, da, știi, spuse Laura, știi. Am o săptămână în care să mă hotărâsc. Chiar nu știu ce să fac, Felicity.

— A spus ceva cum că ar merge să discute cu tata? Întrebă Felicity.

— Nu, răspunse Laura. Presupun că vrea să fie sigur de răspunsul meu întâi.

Una peste alta, se gândi Felicity când se așeză în pat, viața devenise cam complicată pentru toate trei. Una din ele fusese respinsă de un bărbat a cărui cerere în căsătorie părea aproape sigură; alta primise o ofertă de la un bărbat care părea un simplu craidon, și alta tocmai se logodise cu un bărbat în speranța de a câștiga un altul. Oftă, în timp ce își peria părul lung și auriu, acum desfăcut pe umeri. La urma urmei, veniseră la Londra ca să vâneze câte un soț, dacă era să vorbim pe șleau. Nu se puteau aștepta să rezolve treaba fără probleme, decizii complicate și dureri de inimă. Și care era situația ei? Era mai aproape ca niciodată de câștigarea lordului Waite? Era adevărat că trandafirii albi soseau încă în fiecare dimineață și că el o

vizita în majoritatea după-amiezilor, de cele mai multe ori când ea nu era acasă. Dar nu mai vorbise în particular cu el de câteva zile. În după-amiaza asta, în afară de cele câteva momente de conversație încordată de pe terasă, imediat ce sosiseră, el nu făcuse niciun efort de a o lua deoparte. Bineînțeles, la drept vorbind, nu fusese ocazia potrivită pentru așa ceva. Lady Dorothea nu plecase de lângă el, și ea fusese cu Tom în majoritatea timpului.

Dar trebuia să se întrebe dacă mai era încă interesat de ea și dacă făcea bine încercând să îi stârnească gelozia. Și dacă flirtul ei cu Tom îl îndepărta, în loc să-l aducă mai aproape? În special sărutul acela, la care nu era pregătită să se gândească prea atent în momentul de față, ar fi putut să-l dezguste. Și ea îl dorea atât de mult. Din ce în ce mai des, își imagina cum ar fi arătat alături de el, ori de câte ori îl vedea. Silueta lui înaltă și elegantă era fără îndoială aristocratică. Ca soție a lui, ar fi fost în centrul lumii bune, acceptată fără dubii oriunde ar fi mers, respectată ca una din doamnele cele mai seamă ale Londrei. Da, ea îl dorea încă. Și trebuia să-l facă să-și dea seama că și el o dorea, destul de mult ca să o ceară în căsătorie. Nu se îndoia că, odată ce se căsătorea cu el, avea să fie în stare să-l țină. Arăta bine și știa că el îi admira farmecul. Urma să-și petreacă timpul făcându-i pe plac și satisfăcându-l, ca să nu mai simtă niciodată nevoia de a-și lua o amantă. Avea să fie un preț mic pentru câștigul pe care l-ar fi avut. El era, la urma urmei, un bărbat foarte atractiv. Atențiile lui aveau să-i facă plăcere. Ar fi putut ajunge chiar să îl iubească.

Măcar dacă lordul Waite ar fi fost singura ei problemă! Felicity oftă. Mai era și Tom, bineînțeles. Era atât de conștientă de faptul că întinsese deranjant de mult limitele prieteniei lor. Poate prea mult. Odată cu trecerea timpului, îi ceruse tot mai multe lucruri. La început ar fi trebuit să fie un simplu flirt, care să trezească gelozia. Acum îi ceruse să se logodească. Necazul cu ea, se gândi, era că fusese mult prea impulsivă. Să îi sugereze lui Tom un simplu flirt era una, și să îi ceară să meargă până la capăt cu o falsă logodnă era cu totul alta. Pentru ca logodna să fie

convingătoare, nimeni nu trebuia să știe că nu era reală, în afară de ea și Tom. De fapt, hotărâseră asta deja. Dar asta însemna că și gemenele trebuiau să creadă că logodna era reală, și era prea mult să te aștepti de la Laura să nu îi scrie imediat mamei și tatei, lui Cedric și lui Adrian. Mama avea să împrăstie vestea acasă.

Făcuse într-adevăr ceva de neiertat. Tom fusese de acord cu planul, bineînțeles. Era prea bun din fire și era în stare să pună în scenă chiar și o bătaie, dacă își imagina că astfel o ajuta pe ea. Dar avea să-l facă să se simtă grozav de stânjenit când urma să pună capăt șaradei, ca să se poată căsători cu lordul Waite. El avea să fie amantul părăsit, ținta tuturor râsetelor, poate. Acasă urma să fie compătimit. Sărmanul, dragul de Tom. Cum să-i poată face așa ceva? Bănuia că încă nu era prea târziu să pună capăt problemei. Tom preluase controlul situației de îndată ce ea făcuse planul și hotărâse să publice imediat anunțul în ziarul Morning Post. El avea să se ocupe de asta. Dacă i-ar fi trimis un mesaj chiar acum...

Felicity se ridică și se duse la fereastra dormitorului. Trase perdelele grele și privi în grădina slab luminată de lumina lunii. Sărutul acela! Încercase să nu se gândească la el toată seara, dar o tot sâcâise dintr-un cotlon al minții. Fusese doar o parte a șaradei lor, pus în scenă pentru a fi văzut de unul din spectatorii din seră. Nimic mai mult.

Necazul era totuși că fusese mult mai mult decât atât. Nu exista nicio îndoială; dacă analiza situația cu sinceritate, trebuia să recunoască: fusese un sărut adevărat, cel puțin din partea ei. De ani de zile nu se mai gândise la Tom în felul acesta. Iubirea față de el ca prieten supraviețuise și era puternică, dar crezuse că pasiunea fizică manifestată în anul de dinaintea căsătoriei cu Wilfred se stinsese odată cu tinerețea ei. Fusese doar o parte dulce-amară a maturizării ei. De când se întâlniseră din nou, îl atinsese de multe ori. Chiar îl îmbrățișase la prima întâlnire. Și el fusese întotdeauna doar Tom. În ciuda atingerilor, rămăseseră două persoane separate.

Ce se întâmplase atunci în după-amiaza asta? Când

buzele lui le atinseseră pe ale ei, nu-și mai putuse opri răspunsul, așa cum nu și-ar fi putut opri respirația. În brațele ei, el devenise partea care lipsea din viața ei, însuși aerul pe care îl respira. Dacă el nu și-ar fi păstrat mintea limpede, se gândi ea, cu obrajii în flăcări, probabil că l-ar fi implorat iar și iar să o posede, așa cum făcuse în noaptea aceea groaznică. Dar atunci era doar o fată naivă, prea tânără ca să fi învățat să își controleze propriile emoții. Era foarte alarmant să afle că se putea întâmpla din nou.

Nu își permitea să aibă iar felul acesta de sentimente față de Tom. Ar fi fost total nerealist să înceapă să se gândească la o căsătorie cu el. Nu s-ar fi potrivit niciodată. El nu putea trăi mult timp departe de casă; ea nu putea să se îngroape la țară. Oricum, un aspect mult mai important era acela că nu îl putea împovăra pe Tom cu o dragoste nedorită. Ținea atât de mult la ea și era atât de bun cu ea, încât probabil că ar fi fost de acord să se căsătorească cu ea, doar ca să o facă fericită. Or așa ceva nu se putea întâmpla. Bietul Tom: prins mai întâi într-un flirt, apoi într-o logodnă și în cele din urmă în lațul căsătoriei. Iar Felicity începuse să creadă în cele din urmă că el își dorea o existență liniștită de burlac.

Nu, trebuia să aibă mare grijă. Fusesse o mare neplăcere să descopere că Tom mai avea încă puterea de a-i atâta sângele. Nu voia să aibă asemenea sentimente față de el și trebuia să aibă mare grijă și să se asigure că ei nu își dădea seama. Făcuse deja atât de mult pentru ea.

*

Lordul Waite se hotărî să facă o mișcare îndrăzneță. Ar fi putut încerca să o ia deoparte pe Lady Wren la balul Grayson. Dar avea să fie al naibii de greu, cu Lady Dorothea și mama ei urmărindu-l mereu și cu boiernașul acela încurcă-lume care se ținea mereu după Felicity. Dacă o vizita în după-amiaza asta, existau șanse ca ea să iasă în oraș sau ca în salonul ei să fie și alți musafiri.

Și până să apuce să o invite la o plimbare, altcineva i-

ar fi putut-o lua înainte sau ea ar fi putut pretinde că are un alt angajament doar ca să-i facă în ciudă.

Așa că trimise de dimineață un lacheu cu un bilet în care îi cerea să se plimbe cu el până la Richmond, după-amiaza devreme. Adăugă că dorea să vorbească ceva cu ea. Lacheul trebuia să aștepte răspunsul. De fapt, lacheul avu timp să mănânce mai multe prăjituri și să bea și două cani de bere în bucătărie, înainte de a-i duce scrisoarea de acceptare stăpânului său. Când el sosise, Lady Wren era la cumpărături, împreună cu surorile ei.

Bineînțeles că scrisoarea lordului Waite fusese concepută în așa fel, încât Felicity să accepte. Fu curioasă să afle ce comunicare atât de importantă voia să-i facă. Oare îmbrățișarea de ieri reușise să-și atingă scopul atât de repede? Era pregătit să o ceară în căsătorie? Își alese cu grijă hainele și îl întâmpină în hol, o apariție încântătoare într-o rochie de muselină de culoarea piersicii, cu o pelerină roșcată și o umbreluță, și boneta ei de paie care avea și panglici roșcate pe lângă cele galbene.

— Ah, ce frumoasă ești, milady, spuse el, aplecându-se curtenitor peste mâna ei.

În timp ce el conducea caii cu îndemânare îndelung exersată pe străzile aglomerate, Felicity înțelese că nu se îndreptau spre Richmond. El conversa mereu, într-un stil lejer și amuzant.

— Unde mergem, milord? întrebă ea.

El lăsa caii și se întoarse spre ea, zâmbindu-i.

— Acum că te am doar pentru mine câteva ore, Felicity, spuse el, intenționez să fiu singur cu tine.

Ea simți un fior de alarmă.

— Oh? spuse ea, cu cea mai rece și distantă voce. Și mi se permite să știu unde o să fim singuri, milord?

— Ți-am spus o dată despre casa mea, spuse el. Mergem acolo. Personalul ne așteaptă. Și numele meu este Edmond, îți amintești?

— Aș prefera să rămânem în aer liber, spuse ea, rotindu-și umbreluța cu aparentă nepăsare. În curând, vremea asta bună se va schimba. Este păcat să pierdem

soarele.

El râse.

— Te-ai născut ca să mă tachinezi, Felicity, spuse el, dar astăzi nu o să-ți meargă. Avem ceva de vorbit.

Ea nu îi răspunse nimic, mulțumindu-se să își rotească umbreluța și să privească nonșalant în jur de parcă ar fi fost condusă în fiecare zi într-o casă în care un bărbat își primea amantele. Cu siguranță, nu avea să arate niciun semn de teamă sau alt indiciu care să sugereze că era naivă și neexperimentată.

Felicity privi pe furiș în jur când tovarășul ei opri în cele din urmă trăsura. Era un cartier liniștit, cu aparență perfect respectabilă. Aproape că se așteptase să vadă prostituate plimbându-se în sus și în jos și arătându-și nurii. Lordul Waite sărise de pe locul lui și îi înmâna hățurile unui rândaș care apăruse dintr-o laterală a casei.

— Nu trebuie să fii atât de tensionată, Felicity, spuse el, citindu-i perfect gândurile. Totul e destul de monden, după cum vezi.

Majordomul părea un model de bună-cuviință. Se înclină în timp ce lua pălăria și biciul stăpânului său, se înclină în timp ce luă boneta și pelerina lui Felicity, se înclină din nou în timp ce Waite îi dădea haina. Și după ce oferă toate aceste articole unui muritor de rând, le deschise drumul, țeapăn de parcă ar fi înghițit un băț, pe o scară îngustă cu balustradă excesiv ornamentată, deschise ușile unui salon, se dădu la o parte și se înclină din nou.

— Asta e tot, milord? întrebă el.

— O să sun, spuse lordul Waite, cu ochii la Felicity, și majordomul închise ușa.

Felicity se întrebă cât de surde ar fi fost urechile acelea respectabile dacă ea ar fi țipat în următoarea oră. Rămase în mijlocul camerei și își afișă expresia cea mai distantă.

— Ei bine, Edmond, spuse ea, suntem singuri. Acum poate că o să-mi satisfaci curiozitatea și o să-mi spui ce e atât de important, și de ce nu mi-o puteai spune la Richmond.

El râse și se dezbracă de haina albastră din stofă foarte fină. O parte din mintea lui Felicity se întrebă curioasă cum avea să reușească să intre înapoi în ea. Era atât de cambrată, îi sublinia atât de perfect silueta, că avusese probabil nevoie de ajutorul unui valet foarte hotărât și musculos ca s-o poată îmbrăca. În mod deliberat, îi privi alene cămașa albă cu mâneci dantelate, gulerul înalt, lavaliera legată cu obișnuitele ei pliuri complicate. Ridică din sprâncene și privi întrebător în ochii lui.

— Vino aici, Felicity, spuse el, să te sărut. Vreau să văd dacă pot să-l întrec pe porcul acela de la țară.

— Poftim? spuse ea, nevinovată și trufașă.

— Nu știai că ați fost observați, nu? spuse el. Vreau să zic ieri, la petrecerea în aer liber.

— Cu Tom? întrebă ea, mușcându-și buza de jos. Ai văzut?

— Și nu am fost foarte încântat, o asigură el. Ești mulțumită să afli că am fost gelos, Felicity? Teribil de gelos. Nu e pentru tine, să știi. Ești o ființă mult prea încântătoare pentru a te irosi cu unul ca el. „Icre negre pentru oameni de rând”⁶, cum a spus cândva nemuritorul bard.

În timp ce vorbea, pășise spre ea, și acum se opri la o distanță de câțiva centimetri. Un deget lung și subțire trasă linia feței ei, de la ureche la bărbie, și rămase acolo în timp ce degetul arătător îi mângâia buzele.

— Ești sortită să fii a mea, Felicity, spuse el. Știi asta, nu? O să fac în curând dragoste cu tine și pe urmă vei recunoaște că niciun bărbat nu va mai însemna niciodată atât de mult pentru tine.

Felicity privi în ochii lui. Nu se temea, deși el îi spusese limpede ce intenționa să-i facă înainte de a părăsi casa. Acesta era bărbatul cu care intenționa să se căsătorească. Era curioasă să îi simtă atingerea, nerăbdătoare să afle dacă o putea afecta așa cum o afectase Tom, cu o zi înainte. Deci îi așteptă sărutul. Avea să se gândească mai târziu cum să evite intimitățile mai mari.

⁶ William Shakespeare, Hamlet, actul II, scena II (n.tr.)

El nu îi făcu pe plac imediat. Își puse amândouă mâinile pe umerii ei și apoi coborî, explorându-i trupul de parcă ar fi fost goală în fața lui. Ea rămase complet nemișcată, prea șocată ca să se miște și neștiind cu adevărat cum să reacționeze. El îi mângâie sânii cu degete ușoare și îi cuprinse în palme, încercuindu-le vârfurile cu degetele arătătoare. Trasă curba subțire a mijlocului ei, curbele feminine ale șoldurilor, linia picioarelor, moliciunea dintre coapse. Fu o explorare paralizantă, accentuată de faptul că ochii lui urmară traseul mâinilor în întreaga călătorie.

Felicity simți o căldură incomodă răspândindu-i-se prin șira spinării și ajungându-i la față. Respirația i se înteți. El îi zâmbi privind-o în ochi și o sărută. Nu îi permise să se adapteze îmbrățișării, așa cum făcuse Tom. O mână foarte hotărâtă îi apăsă șoldurile și o lipi de el, așa că nu mai încăpea nicio îndoială în privința sentimentelor lui. Cealaltă mână îi răsuci dureros cocul strâns. Era complet la voia lui. Gura lui poruncitoare îi deschise gura și o făcu să accepte neajutorată invazia limbii lui. Ea încercă să se relaxeze, să își amintească că el era soțul pe care și-l alesese, bărbatul căruia dorea să îi acorde drepturile asupra trupului ei. Încercă să se bucure, să simtă dorință și excitare, nu o panică tot mai mare.

Apoi se trezi împingându-l orbește, fără să se gândească, cu mâinile pe pieptul lui, clătinându-și violent capul dintr-o parte în alta, gâfâind și înfigându-și unghiile. Și apoi, simțind că era liberă din nou, îl pocni cu toată forța pe un obraz.

— Au, vrăjitoare mică, exclamă el, ducându-și mâna la obrazul rănit.

— Milord, gâfâi ea, cu pieptul ridicându-i-se și ochii în flăcări, nimeni nu și-a luat asemenea libertăți cu persoana mea fără permisiunea mea expresă. Cum îndrăznești, domnule! Cum poți să te consideri un gentleman?

Buzele lui se strânsură. Ochii lui palizi erau arctici când se uitară direct în ochii ei.

— Ce vrei, doamnă? întrebă el. Ți-am spus clar, de la

Început, ce doream de la tine. Am presupus că vrei același lucru. Nu ești o fetișcană, o virgină, ca să ai asemenea scrupule. Când ai intrat în casa asta, ar fi trebuit să-ți dai seama că ai consimțit să faci dragoste cu mine.

— Mi se pare, milord, că nu am avut de ales, spuse ea rece.

— Oh, haide, haide, Felicity, spuse el nerăbdător, să nu dramatizăm situația. Ai fost legată și ți s-a pus căluș?

— Nu ți-am dăruit consimțământul meu, domnule, spuse ea.

— Ce vrei? întrebă el. Ești o femeie bogată de rang înalt. Aș considera vulgar să îți ofer o anumită sumă în schimbul favorurilor tale, așa cum aș face cu o dansatoare sau cu o actriță. Asta așteptai? Vrei un angajament anume din partea mea, înainte de a-mi deveni amantă?

— Amantă? spuse ea cu răceală trufașă. Nu am fost amanta nici unui bărbat, milord, și nici nu voi fi. Ai dreptate, Edmond. Sunt o femeie bogată și de rang înalt. Nu am nevoie să îmi vând trupul pentru bani sau pentru plăcere, sau ca să satisfac pofta unui bărbat. Am fost insultată destul. Fii bun și spune-i servitorului să îmi cheme o trăsură de închiriat. Vreau să mă întorc imediat acasă.

Lordul Waite se întoarse fără un cuvânt și păși spre dulăpiorul pe care ținea mai multe sticle și pahare pe o tavă. Își turnă o porție generoasă de băutură, dar nu îi oferă nimic tovarășei sale. Bău cu spatele la ea. Deci asta era, nu? Voia căsătoria. Ce femeiușcă impertinentă! Se gândise în mod serios că el avea să se înjosească atât de mult, încât să se căsătorească cu ea, fiica unui nimeni, văduva unui om care nu fusese decât o mârțoagă, cu toată bogăția lui. Ce femeiușcă vicleană și prefăcută! Ar face mai bine să caute alt prost.

Lăsă jos paharul gol și se întoarse spre ea. Stătea în același loc, cu bărbia ridicată, cu o buclă grea de păr căzându-i pe umăr. Dumnezeule, dar ce frumoasă era!

— O să te conduc chiar eu acasă, doamnă, spuse el, luându-și haina pe care o aruncase pe spătarul unui scaun. Te rog să iei loc. Mă întorc în cinci minute. Ai vrea să bei

ceva? Un ceai, poate?

— Nu, mulțumesc.

El se înclină și o părăsi. Se întoarse după cinci minute, cu paltonul peste haină, aducându-i pelerina și boneta. În drumul spre Pall Mall nu schimbă nicio vorbă. Numai când o ajută să coboare în curte, în fața ușii, o privi în cele din urmă în ochi și îi duse mâna scurt la buze.

— Scuzele mele, Felicity, dacă te-am supărat, spuse el țeapăn. Îți doresc o zi bună.

— Bună ziua, milord, spuse ea.

capitolul 12

Felicity își imaginase că era pregătită pentru reacția pe care urma să o stârnească anunțul logodnei sale cu Tom.

Însă descoperi că nu se gândise decât la două persoane.

Se îngrijorase din pricina lui Tom, fiindcă anunțul era fals și el avea să ajungă până la urmă un iubit abandonat, atunci când ea avea să se căsătorească cu altcineva.

Și se gândise la lordul Waite, deși nu era deloc sigură că anunțul avea să aibă efectul dorit asupra lui. Însă când lucrul se întâmplă, află că nu era pregătită deloc.

Anunțul apără în ziar în dimineața următoare discuției dintre ea și lordul Waite. Laura citi ziarul la masa de dimineață, așa cum obișnuia. Nu era prea interesată de paginile de politică, dar simțea întotdeauna că era datoră ei să citească știrile și anunțurile din societate și să o poată informa pe mama lor în scrisorile ei săptămânale. Atenția surorii ei fu trezită atunci când o văzu înecându-se cu cafeaua și tușind un minut întreg, roșie ca focul.

— Te simți bine, Laura? întrebă Lucy, ridicându-se în picioare și bătându-și sora geamă pe spate.

Drept răspuns, Laura emise o serie de zgomote nearticulate printre accesele de tuse și arătă spre mijlocul paginii la care era deschis ziarul.

Lucy se aplecă peste ea, bătând-o încă pe spate și citi.

— Ce? țipă ea. Abandonă misiunea de salvare și înșfacă ziarul cu ambele mâini. Spune că tu și cu domnul Russell v-ați logodit, Felicity.

Felicity se lăsă pe spate în scaun și zâmbi încurcată. Cumva, în ziua precedentă nu se ivise nicio ocazie favorabilă de a le spune gemenelor vestea. Acum era prea târziu.

— E adevărat? întrebă Laura.

— Da, e adevărat, spuse ea calm. La petrecerea în aer liber, ne-am hotărât să facem anunțul oficial.

Amândouă săriră pe ea într-o clipă. Nu știa care dintre ele țipase prima și se repezise la ea. Dar era sigură că timp de câteva minute bune fusese sufocată de brațe care o îmbrățișau, sărutări înflăcărâte și țipete.

— Felicity! Știam! Știam că se va termina așa.

— Dar nu ai dat niciun semn, secretoasă ce ești.

— Domnul Russell! Felicity, ce incredibil de norocoasă ești; dacă ar fi fost puțin mai tânăr, aș fi pus eu mâna pe el cu ani în urmă.

— O să locuiești din nou acasă, Felicity? Oh, ce minunat!

— Și ce romantic. Voi v-ați iubit întotdeauna, nu-i așa?

— Și acum v-ați regăsit unul pe altul din nou.

— Felicity, putem fi domnișoare de onoare, nu-i așa?

— Oh, te rog, Felicity.

Felicity râse din toată inima.

— Copii, vă rog! spuse ea. Am stat jumătate de oră nemișcată pentru coafura asta. Amândouă o să mă despletiti din nou. Adevărul e că nu ne-am gândit prea mult la nuntă sau la locul în care vom trăi după aceea. Ținem foarte mult unul la altul și dorim o uniune mai strânsă, asta e tot.

Explicația i se păru și ei cam șchioapă, dar gemenele

erau atât de emoționate, că probabil că nu auziseră nimic din cele spuse.

Își terminară micul dejun cât de rapid le-o permise bunul-simț și alergară în salon, ca să scrie niște scrisori. Privilegiul de a-i anunța pe mama și pe tata aproape că dădu naștere uneia dintre rarele lor certuri. Laura câștigă pe motiv că era corespondența ei obișnuită și că nu ar fi fost corect ca Lucy să le scrie doar atunci când era de spus ceva cu adevărat important. Lucy fu consolată prin faptul că i se permise să le scrie și lui Cedric și lui Adrian.

Înainte de prânz, sosi Tom în persoană. Fu condus în salon, unde gemenele scriau cu hărnicie, iar Felicity sorta corespondența de dimineață. Din vagi rațiuni de bună-cuviință, gemenele țipară puțin mai încet și se năpustiră asupra lui Tom. El zâmbi și o privi pe Felicity peste capetele lor, cu sprâncenele ridicate; drept răspuns, aceasta ridică exagerat din umeri. Când fetele îl eliberară în cele din urmă, el se îndreptă spre ea și o sărută ușor pe buze.

— Bună dimineață, iubirea mea, spuse el. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de sprijin moral astăzi. Se pare că anunțul nostru a stârnit o oarecare vâlvă. De când am ieșit din sanctuarul camerelor mele, de dimineață, am fost oprit în parc și la club. Opinia generală pare să fie aceea că sunt „un câine al naibii de norocos¹”, după cum a binevoit să spună Excelența Sa Newton. A avut chiar amabilitatea de a mă examina prin lornion.

Felicity râse.

— În fiecare ocazie în care cinam împreună cu el și cu Wilfred, spuse ea, obișnuia să spună că i-ar fi plăcut foarte mult să fugă după mine în jurul mesei din salon, și că m-ar fi prins dacă nu ar fi fost „guta asta a naibii.

Gemenele chicotiră.

— Și tu ce îi spuneai? întrebă Lucy.

— Obișnuiam să spun că, dacă nu ar fi avut gută înainte de a mă prinde, ar fi făcut-o sigur după ce mă prindea, spuse ea. Dar îl sărutam întotdeauna pe obraz după ce spuneam asta. Mi s-a părut întotdeauna un scump, deși Wilfred îmi spunea că fusese un libertin fără pereche,

Înainte de a fi încetinit de bună.

În timpul după-amiezii veni ră de fapt neobișnuit de mulți vizitatori, majoritatea ca să îi felicite. Când cei doi ieșiră la plimbare în parc mai târziu, fură salutați de mai mulți oameni decât de obicei. Iar anunțul logodnei lor din dimineața aceea aduse un aer și mai sărbătoresc balului de la Grayson. De când se întorsese la Londra, se speculase cine avea să fie bărbatul care să câștige favorurile văduvei. Atrăsese multă atenție, fusese însoțită și condusă de mulți bărbați, dar niciunul nu păruse mai favorizat. Ciudat, foarte puțin oameni îl observaseră pe bărbatul care era mereu cu ea. Se aflase de la început că era un prieten din copilărie, un vecin al tatălui ei, un bărbat care nu era nici foarte bogat, nici de un rang foarte înalt. Era un tânăr tăcut, liniștit, cu maniere foarte plăcute. Cei mai mulți dintre oameni își dădură seama că îl plăceau, acum că se gândeau la asta. Nu era unul din tinerii aceia care stăteau în sala de bal doar cât le dicta datoria, pentru ca apoi să dispară în camera în care se jucau cărți, pentru propria lor plăcere. Domnul Thomas Russell, își aminteau acum oamenii, rămăsese întotdeauna în sala de bal și dansase, alegându-și adesea partenerele după ce fetele cele mai frumoase și mai populare fuseseră deja invitate. Mulți oameni o apreciau pe încântătoarea Lady Wren, pentru că fusese destul de înțeleaptă ca să alege un bărbat pentru caracterul său, nu pentru rang și poziția socială.

Dar o persoană ieși în evidență prin însăși absența sa. În dimineața aceea nu mai sosi niciun trandafir alb, pentru prima dată în câteva săptămâni. Și lordul Waite nu își făcu apariția nici în salonul lui Felicity, nici în parc și nici la balul Grayson. Nu apărură nici a doua zi, zi pe care Felicity o petrecu singură acasă în cea mai mare parte a timpului. Tom spusese că avea niște treburi care îi ocupau toată ziua, iar gemenele aveau angajamente. Ambele fuseseră invitate la un picnic pentru tineri în acea după-amiază. Mama gazdei se oferise să însoțească toate tinerele prezente. Seara, Lady Pamela și domnul Booth, Lucy și domnul Sotheby și Laura și viconte Varley urmau să

meargă la o piesă de teatru.

Lui Felicity îi părea bine să petreacă o zi acasă. Simțea că planurile ei îi scăpau din mână în mod serios. Ideea aceea impulsivă de a se preface logodită cu Tom fusese o nebunie. Nici nu visase că anunțul urma să provoace o asemenea vâlvă. Se simțise atât de îngrozitor de ipocrită cu o zi înainte, primind felicitările cu un zâmbet, strângându-l de braț pe Tom și surâzându-i afectuos. Măcar această ultimă acțiune fusese sinceră, dar se simțise teribil de vinovată fiindcă își folosea cel mai drag prieten într-un asemenea mod.

Unul dintre cele mai rele aspecte ale afacerii era că acum nu mai avea niciun rost. Evenimentele care avuseseră loc cu două zile în urmă puseseră capăt efectiv relației care luase naștere între ea și lordul Waite. Ea dorise să se poarte ca o doamnă sofisticată și care cunoștea lumea. Dorise să zâmbească misterios, să îi permită să o sărute pe buze și să iasă cumva din situația aceea, tachinându-l. Apoi, logodna ei urma să îl zdruncine și să îl forțeze să acționeze.

În schimb, se purtase ca o școlăriță înfricoșată, intrând în panică de îndată ce el o tratase ca pe femeia care se pretindea a fi. La drept vorbind, fusese teribil de înfricoșată. Erechția lui și intenția de a o poseda acolo pe loc fuseseră atât de evidente, atingerile lui fuseseră atât de pricepute și siguranța că va primi un răspuns afirmativ atât de mare, încât ea își pierduse mințile. Își dăduse seama, speriată, că era o situație pe care nu o putea controla, așa că îl împinsese violent, pălmuindu-l și țipând. Ce comportament teribil de provincial!

Cel mai ciudat era că în momentul acela cuvintele ei fuseseră foarte serioase. Se înfuriase fiindcă o forțase să intre în casa aceea și începuse imediat să o pipăie de parcă în lume nu ar mai fi existat tandrețe și curtenie, și dragoste. Bărbatul acela se concentrase doar asupra scopului său. Ea era doar un trup pe care dorea să-l folosească pentru propria lui plăcere. Nu îl interesa să știe cine era ea sau de ce era așa. Mai mult decât orice, ea își dorise să se întoarcă

acasă și să nu-l mai vadă niciodată.

Acum, după două zile, vedea bineînțeles problema într-o lumină mai rațională. Lordul Waite era un om de lume experimentat. Îi cunoștea reputația cu femeile. Farmecul lui, siguranța de sine îi demonstra că era un amant experimentat. Dacă s-ar fi putut căsători cu el – acum era prea târziu – nu se îndoia că ar fi fost extraordinar de fericită. Însă nu avea de ce să se aștepte ca el să știe că experiența ei nu era egală cu a lui. De fapt, ea era o școlăriță înspăimântată – o școlăriță de douăzeci și șase de ani – și văduvă pe deasupra.

Lordul Waite nu avea de unde să știe că singura ei experiență sexuală era formată din trei încercări nereușite – patru, dacă punea la socoteală propria lui încercare de acum două zile. Fusesse ocazia aceea cu Tom, din noaptea de dinaintea nunții, singura ocazie în care s-ar fi dăruit de bunăvoie și cu dragoste. Și apoi fusese noaptea nunții și noaptea de după. În ambele ocazii, Felicity se comportase exact după instrucțiunile mamei ei, stând liniștită și relaxată și permițându-i soțului să facă ce dorea. Avea să dureze doar câteva minute în fiecare noapte, îi spusese mama. Făcuse așa în ambele nopți, și Wilfred o sărutase și o pipăise până când ea nu mai știuse cum să își stăpânească tresăririle de dezgust. Dar în ambele dăți, când îi ridicase cămașa de noapte și se întinsese peste ea, ceva nu mersese bine. În ambele ocazii, el părăsise patul furios și respirând greu. Și nu se mai întâmplase niciodată. Curtenia lui neschimbătoare ajunsese să fie o afecțiune aproape paternă în particular, și o mândrie strictă și posesivă în public.

Felicity se întrebă dacă lordul Waite ar fi apreciat situația ca pe o glumă, dacă ar fi aflat despre ea. El își dorea o aventură care să le aducă plăcere la amândoi, o întâlnire dintre două persoane experimentate. Adevărul era că la fel de bine ar fi putut seduce cea mai inocentă debutantă. Ea era la fel de virgină ca ele.

Totuși, nu trebuia să-și facă griji. Tăcerea lui din ultimele două zile era destul de răsunătoare ca să îi spună

exact lucrul de care se temea. Anunțul logodnei ei avea să îi întărească decizia, nu să îl înfurie și să îl facă să se gândească la o căsătorie cu ea. În mod pervers, acum îl dorea mai mult ca niciodată. Voia să fie cunoscută ca femeia care reușise în cele din urmă să-l îmblânzească pe vânătorul de femei.

Acuma Felicity se gândi că ceea ce fusese mai rău trecuse. În ziua în care apăruse anunțul, înfruntase alături de Tom un val de publicitate. Poate că balul de la Grayson fusese o binecuvântare deghizată. Fusese mare înghesuială, și aproape toate persoanele cât de cât importante avuseseră șansa de a-i felicita. Noutatea avea să treacă în curând, sezonul urma să se termine și logodna putea fi anulată în tăcere în timpul verii. La anul, vestea că Lady Wren îl părăsise pe domnul Thomas Russell nu avea să mai fie atât de senzațională. Singurul rău era că acum tot sezonul era ruinat. Pierduse șansa de a-l îngenunchea pe lordul Waite și acum onoarea o obliga să rămână alături de Tom în cele câteva săptămâni de primăvară care mai rămăseseră.

Măcar o să aibă mai mult timp pentru surorile ei, se gândi Felicity cât putu de veselă. Observase cu admirație că Lucy lupta cu hotărâre să nu se lase copleșită de supărare. Cu o seară înainte, vorbise mai veselă decât Laura despre picnic, iar dimineața sporovăise despre vizita la teatru. Fratele domnului Sotheby, un gentleman căsătorit, spusese că avea de gând să le ducă să viziteze grădinile Vauxhall, într-o noapte în care urmau să fie artificii, și Lucy nu ezitase să accepte invitația domnului Sotheby. Felicity se bucurase. Își cunoștea destul de bine surorile ca să știe că fata suferea, că tânjea după contele necredincios, dar era prea mândră ca lase pe cineva să știe și poate chiar să o compătimească.

Laura fusese foarte gânditoare în ultimele zile. Felicity era conștientă că se gândea serios la oferta vicontelui. O întrebă despre asta la micul dejun.

— Încă nu m-am hotărât, admise Laura. Uneori, când mă gândesc la asta, Felicity, cred că nu mi-ar oferi o viață

care să mă facă fericită. Vezi tu, el vrea doar veselie și frivolitate. Apoi mă întâlnesc cu el și mă întreb de ce am îndoieli. E atât de fermecător și dinamic. Și văd cum se uită la el celelalte fete, și chiar doamne mai în vârstă, și mă simt neobișnuit de mândră că mă dorește și vrea să se însoare cu mine. Ei bine, mai am patru zile în care să mă hotărâsc, deși aseară a insistat foarte mult să îmi dau răspunsul.

Da, Felicity se bucura că trecuse ce era mai rău pentru ea și că surorile ei se dovedeau a fi mai așezate decât se așteptase. Așa că nu era în mod sigur pregătită pentru agitația care se auzi din hol, în timp ce își mânca liniștită prânzul alături de gemene; agitația fu urmată de deschiderea largă a ușilor salonului și de sosirea neanunțată a mamei și a tatălui lor.

Gemenele izbucniră în țipete.

— Mamă! Tată! Ce surpriză minunată! exclamă Felicity încântată, ridicându-se să traverseze camera, cu brațele întinse.

Nu ajunsese foarte departe. După câțiva pași, se trezi în brațele doamnei Maynard.

— Felicity, draga mea, oh, cea mai dragă fată! exclamă ea. Nu am fost mai fericită în toată viața mea. Domnul Maynard îți va spune că am plâns o jumătate de oră fără oprire ieri-dimineață, când am citit scrisoarea scumpei de Laura. Tu și dragul de Thomas. Oh, sunt cea mai fericită dintre mame!

— Nu am avut ce face, adăugă domnul Maynard, care rămăsese nehotărât în spate, a trebuit să scoatem vechea trăsură și să pornim cu toată viteza încoace, ca să îți spunem personal cât de fericiți suntem.

— Eu și cu Laura aproape că ne-am ieșit din minți, țipă Lucy. Imaginează-ți, mamă, că nu au spus nimic, și ne-au lăsat să citim singure anunțul în ziar.

— O să fim domnișoare de onoare, spuse Laura. Felicity aproape că ne-a promis-o.

Felicity era îngrozită. Probabil că așa se simțise bietul

rege Cnut⁷, stând pe plajă și încercând să poruncească fluxului să nu vină, în timp ce apa îi trecea întâi peste degetele picioarelor, apoi peste călcâie și apoi peste glezne, înaintând inevitabil spre genunchi. Cum s-o scoată la capăt cu situația asta neașteptată?

Cumva, hainele de călătorie ale părinților fuseseră luate și acum erau așezați cu toții la masă, deși nimeni nu mânca.

— Așa că a trebuit să venim, vezi tu, spunea mama înflăcărată. Dacă s-au logodit pe neașteptate și fără nicio avertizare, i-am spus eu domnului Maynard, poate că se vor și căsători în același fel. Și au tot dreptul s-o facă, i-am spus. Sunt amândoi destul de mari. Dar chiar nu am fi vrut să pierdem nunta ta, Felicity.

— Unde va fi? întrebă domnul Maynard. Ați aranjat totul pentru un mare eveniment social de data asta, nu-i așa, iubito?

— Nu, noi...

— Oh, vino acasă și căsătoriți-vă acolo, Felicity, o rugă mama. Fiindcă și tu, și Thomas sunteți din același loc, o să fie foarte mulți prieteni și vecini care să-și dorească să vină și să vă felicite. Vreau să ieși ca mireasă din casa noastră, dragă, și de data asta voi fi fericită pe deplin, știind că e o căsătorie din dragoste.

— Eu l-am respectat întotdeauna pe Thomas, foarte mult, spuse domnul Maynard. Un tânăr cumsecade și cu judecată. Mă bucur, iubito, că nu ai devenit atât de mare și cu nasul pe sus încât să nu-ți mai alegi un soț pentru meritele lui.

— Nu l-ai considera atât de potrivit dacă l-ai fi văzut ieri-dimineață, spuse Lucy. A sărutat-o, mamă.

Chicoti.

⁷ Povestea regelui Cnut este o anecdotă apocrifă care ilustrează evlavlia sau umilința regelui Cnut cel Mare înregistrată de Henry de Huntingdon în secolul al XII-lea. În poveste, Cnut le demonstrează curtenilor lingușitori că nu are nicio putere asupra forțelor naturii (fluxul care urca), explicând că puterea unui rege este o deșertăciune atunci când este comparată cu puterea supremă a lui Dumnezeu, (n.tr.)

— Pe buze, adăugă Laura, și pufni amuzată.

— Foarte corect și foarte potrivit, spuse mama lor. Văd că Londra nu v-a vindecat de apucăturile de școlărițe. Eu și tata vom rămâne aici câteva zile, adăugă ea, întorcându-se spre Felicity. Voi putea să te ajut să-ți alegi traseul, iubire. O să mă lași, nu-i așa, deși sunt conștientă că ești mult deasupra mea în ceea ce privește moda?

— Adevărul este, spuse Felicity, încercând să oprească apa să-i ajungă regelui Cnut până la mijloc, că încă nu am hotărât împreună cu Tom când va fi nunta. Ne-am gândit doar că ar fi comod să fim logodiți. S-ar putea să nu ne căsătorim multă vreme, să știți.

— Prostii! exclamă mama, și fluxul ajunsese la umerii bietului rege.

Felicity îi transmise majordomului instrucțiuni stricte, spunându-i că în după-amiaza aceea nu era acasă pentru nimeni, cu excepția domnului Russell. Tânjea după Tom cu fiecare fibră a ființei ei. Tom, întotdeauna atât de calm, atât de rațional, avea să știe cum să procedeze și să pună capăt acestui coșmar oribil care o învăluia. Dacă ar fi venit, ea ar fi putut să se relaxeze și să lase lucrurile în seama lui. Ce naiba îl reținea atât de mult? Nu îl văzuse deloc de alaltăieri. Ciudat, nu îi trecuse niciodată prin minte că s-ar fi putut ca el să se fi retras de pe scenă asemenea lordului Waite, fiindcă lucrurile nu mergeau așa cum își dorea.

În cele din urmă, sosi pe la mijlocul după-amiezii. Probabil că majordomul îl anunțase că mai sosise cineva, realizează Felicity ușurată de cum intră. Zâmbea și părea în largul lui, arătând atât de drag, familiar și demn de încredere, că îi veni să se prăbușească în cel mai apropiat fotoliu și să ofteze ușurată din adâncul inimii. Nu făcu niciuna, nici alta.

Tom îi zâmbi și traversă încăperea ca să își salute din toată inima vecinii. Doamna Maynard îi prinse capul între mâini și îl sărută sonor pe amândoi obraji.

— Îmi iau libertatea unei viitoare soacre, Thomas, spuse ea. Te voi iubi la fel de mult ca pe propriii mei fii.

— Ce mai faceți, ștregărițelor? întrebă Tom,

răvășindu-le părul gemenelor, care țipară înfuriate, în timp ce se îndrepta spre logodnica lui.

De data asta nu o sărută pe gură, ci îi ridică mâna la buzele lui.

— Bună, Flick, spuse el. Îmi pare rău că am lipsit atât de mult, iubirea mea.

Și zâmbi. De data asta, lui Felicity i se tăiară picioarele și se așeză în grabă pe canapeaua din spatele ei. Tom se așeză alături de ea. Însă ușurarea lui Felicity nu avea să fie de lungă durată. Se schimbă complimente timp de câteva minute și fură servite băuturi răcoritoare.

— E uimitor că nu ne-am întâlnit undeva pe drum, îi spuse Tom domnului Maynard. Am fost acasă ieri, știți, și m-am întors în oraș azi-dimineață.

— Ai fost acasă? Întrebă Felicity uimită. Nu ai spus nimic, Tom. Ce te-a făcut să străbați tot drumul acela pentru o noapte petrecută acasă?

— Cel mai bun motiv, iubirea mea, spuse el zâmbindu-i afectuos. Am vrut să îți aduc inelul de logodnă al mamei mele. E aproape o moștenire de familie, știi. A trecut de la o mireasă la alta timp de patru generații, în familia mea. Trebuia să-l aduc eu însumi. Nu puteam avea încredere într-un curier.

Scoase dintr-un buzunar o cutiuță și o deschise. Felicity crezu că o să leșine. Toate zgomotele și oftările din jur păreau să se estompeze. Rămaseră doar Tom și inelul lui magnific, un cerc greu din aur, împodobit cu trei rubine mari.

— Nu, șopti ea, nu, nu trebuie să mi-l dai, Tom.

— Bineînțeles că trebuie, spuse el. Vocea lui îi răsună în urechi, foarte blândă, dar foarte insistentă. Trebuie să ai un inel care să arate că logodna noastră e reală, și acesta este inelul pe care l-a folosit familia mea. A fost al mamei, acum e al tău.

Ridică mâna ei rece și amorțită și îi strecură inelul pe deget.

Era ridicol. Inelul ar fi trebuit să îi rămână înțepenit pe prima articulație. Sau să fie atât de mare, încât să se

rostogolească pe dușumea de cum ar fi lăsat degetul în jos. Nu ar fi trebuit să i se potrivească de parcă fusese făcut anume pentru ea.

— Mama nu-l prea purta fiindcă era prea mare pentru degetul ei, spuse Tom, și nu a vrut să distrugă vreo parte a lui, micșorându-l. Mă bucur că ți se potrivește, Flick.

Începură să se audă și zgomotele din afară. Deveni vag conștientă că vocile entuziaste care o felicitau, pline de dragoste și fericite pentru ea și Tom, fuseseră acolo tot timpul. Li se alătură, cu un efort de voință de care nu se știuse în stare, până veni majordomul să ia tava, și atunci se strecură afară, coborî scările spre salon și ieși prin ușile franțuzești în grădină. Se cutremură sub cerul înnorat, dar nu mai putea risca să se întoarcă și să își ia șalul. Se cuprinse cu brațele și deveni foarte conștientă de inelul care îi apăsa brațul.

Tom o găsi acolo, așezată pe zidul de piatră care înconjura grădina de trandafiri, privind în gol.

— Ți-am adus un șal, Flick, spuse el. Cred că ți-e frig.

Îi înfășură umerii cu el și se așeză lângă ea.

— Tom, spuse ea, ce ți-am făcut? Cred că sunt cea mai egoistă persoană de pe fața pământului. Nu mă plac absolut deloc.

— Nu, nu, rosti el liniștitor, nu trebuie să te simți așa. E din cauza inelului, nu? Mă gândeam doar să fac logodna să pară mai reală, Flick. Poate că a fost o nesăbuință din partea mea, nu? Nu am vrut să te supăr, chiar nu am vrut.

— Oh, Tom, spuse ea, întorcându-se spre el fără să-și dea seama, cuprinzându-l cu mâinile pe după gât și lăsându-și capul pe umărul lui, nu lua vina asupra ta. Ești atât de scump și de bun. Te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva pe lume.

Tom o bătu ușor pe spate, liniștitor.

— Poartă inelul, spuse el, și nu te mai gândi la asta. Probabil că următoarea persoană care îl va purta va fi soția moștenitorului meu, oricine va fi acesta. Vreun văr pe care nu l-am văzut niciodată. O să mă bucur să îl văd pe mâna ta un timp.

— Oh, Tom, spuse ea, ce ne facem? Habar nu am avut că aveam să stârnim o asemenea vâlvă. Cum o să ieșim din asta?

— Dacă Waite reacționează așa cum se presupune, nu va fi nicio problemă, spuse Tom; o să găsim un mod de a explica situația. Și părinții tăi vor trebui să admită că este o partidă bună, mai ales când vor vedea că asta îți dorești cu adevărat. Dacă nu o face, ei bine, putem continua așa cum suntem o vreme, nu-i așa, Flick, până se mai stinge agitația. La urma urmei, nu îți displace compania mea, nu?

— Tom! exclamă ea, strângându-l mai tare.

— Știi, spuse el, am putea chiar să ne căsătorim dacă vrei. Ar fi cea mai ușoară soluție și ne-am simți confortabil împreună, nu?

— Oh, se jelui ea și se ridică în picioare, stând în fața lui. Nu o face, Tom. Mă faci să mă simt o ticăloasă fără inimă. Mai întâi ești de acord să flirtezi cu mine de dragul prieteniei noastre. Apoi ești dispus să te logodești cu mine, și acum ești pregătit chiar să te căsătorești cu mine. Nu aș cere niciodată atât de mult de la prietenia noastră, crede-mă. Știu cât de mult ții la intimitatea ta de burlac. Nu ți-aș permite să sacrifici atât de mult pentru mine. Dar oh, ești atât de bun. Îți mulțumesc pentru ofertă. O să îmi amintesc întotdeauna de ea.

Îi întinse ambele mâini. El le luă și îi zâmbi.

— Ei bine, spuse el, sper că îl vei obține pe bărbatul pe care ți-l dorești, Flick, dar dacă nu îl obții, oferta mea rămâne în picioare. Părinții tăi sunt în ușa salonului. Sărută-mă.

Ea o făcu, ținându-l încă de mâini.

— Te iubesc cu adevărat, Tom, spuse ea în timp ce familia ei traversa peluza.

capitolul 13

Domnul și doamna Maynard hotărâra să rămână în

Londra doar câteva zile, de vreme ce fuseseră asigurați că nu exista posibilitatea ca fiica lor să se căsătorească cu Tom așa cum se logodise, în grabă și în taină. Dar doamna Maynard insistă destul de mult ca logodna să fie sărbătorită printr-un eveniment social, înainte ca ei să se întoarcă acasă. Nu se punea problema unui bal. Era prea puțin timp pentru organizarea lui și pentru trimiterea invitațiilor. În plus, nu demult avusese loc balul pentru debutul gemenelor. În cele din urmă, se hotărî ca Felicity să dea o cină pentru patruzeci de oaspeți, urmată de jocuri de cărți, conversație și muzică în salonul mare și salonașele învecinate. Poate că aveau chiar să scoată covorul din salonul mare și să danseze, dacă tinerii vor fi destul de interesați.

După cină, în timp ce domnul Maynard și Tom împărțeau o sticlă de porto și câteva țigări în camera de zi, doamnele munceau cu entuziasm la lista oaspeților. Unele nume erau obligatorii, bineînțeles: familia Townsend, Lady Pamela, domnul Booth, domnul Sotheby, viconte Varley. Felicity adăugă numele câtorva dintre prietenii lui Wilfred, oameni care o primiseră de multe ori în casele lor în trecut și o tratau și acum cu deosebită politețe. Cu un zâmbet, adăugă și numele ducelui de Newton. Incluse și pe câțiva dintre cunoscuții lui Tom. De fapt, fu uimită să vadă că lista se apropia atât de rapid de cifra de patruzeci de persoane.

— Nu îl chemi și pe lordul Waite, Felicity? întrebă Laura în cele din urmă, transpunând în vorbe problema care o necăjea pe sora ei de când începuse lista.

— Ar trebui s-o faci, adăugă Lucy. Este un bărbat foarte important, și tu îl cunoști foarte bine. De fapt, cred că a avut anumite sentimente față de tine la începutul sezonului.

— Lordul Waite, spuse mama. Sună impresionant să ai câteva persoane de rang înalt pe lista invitaților, dragă. Îți mărturisesc că întâlnirea cu toți acești oameni va fi marele eveniment al vieții mele.

Oarecum stânjenită, Felicity adăugă la listă numele lui și cel al lui Lady Dorothea Page. Marea consolare era,

bineînțeles, faptul că nu avea să vină. Astfel scăpa de stânjeneala de a-l întâlni din nou, la propria ei logodnă, în compania părinților ei. Dar oare nu era de prost gust să îl invite? Nu urma să i se pară că ea voia să se laude sau să încerce să îi intre din nou pe sub piele? Și dacă venea? Situația avea să fie aproape intolerabilă. Sau nu? Avea să fie pregătită să profite de a doua șansă pe care ar fi sugerat-o apariția lui?

Treizeci și doi de oameni acceptară invitația, un număr îmbucurător pentru o perioadă atât de scurtă și un anotimp al anului în care fiecare zi prezenta un tumult de activități din care să alegi. Printre ultimele scrisori de acceptare care sosiră, chiar în ziua de dinaintea dineului, fu cea a lordului Waite. Felicity fu uluită, fiindcă Lady Page trimisese o scrisoare de refuz cu două zile înainte, explicând că trebuia să ia parte la o petrecere la țară care dura mai multe zile. Așa că Felicity presupusese că lordul Waite urma să ia parte și el la petrecerea la țară, și că îi ignorase pur și simplu invitația.

Tremura de excitație. Imediat după ce deschise scrisoarea de acceptare, căută liniștea camerei ei, fiindcă era singurul loc în care putea să se bucure de o oarecare intimitate în zilele acelea. Ce putea însemna decizia lui de a lua parte la petrecerea ei? Putea însemna că venea să zâmbească disprețuitor, să o pună la punct, să se arate dezagreabil într-un fel oarecare. Sau putea însemna că era curios, nerăbdător să o vadă din nou, să se convingă că logodna ei era reală și irevocabilă. Nu avea cum să știe, bineînțeles. Trebuia să aștepte ca să vadă – mai mult de douăzeci și patru de ore!

Nu îl văzuse de o săptămână. În unele privințe, fusese o încercare dificilă. În mod normal, era aproape imposibil să nu vezi un alt membru al lumii bune în decursul unei întregi săptămâni, când toată lumea frecventa aceleași parcuri și stabilimente la modă în timpul zilei, și aceleași evenimente strălucitoare seara. Dar se întâmplase. Bineînțeles, propriile ei activități fuseseră limitate de sosirea mamei și a tatălui ei. Aceștia nu cunoșteau orașul, iar ea și Tom fuseseră

încântați să îi ducă peste tot, și nu neapărat în locurile cele mai la modă. Ei trăiau după orarul de la țară, și din respect pentru ei Felicity nu plănuise nicio ieșire seara. În timp ce gemenele ieșeau mereu la petreceri, la baluri și la operă cu diferite însoțitoare și însoțitori, ea fusese mulțumită să rămână acasă cu părinții ei – și cu Tom, inevitabil.

Felicity zâmbi pentru sine în camera ei, răsucind inelul lui Tom pe deget, un obicei pe care îl dobândise repede, fiindcă nu îl scotea niciodată ca să nu îl piardă. În mod ciudat, serile domestice și ieșirile de zi cu familia fuseseră plăcute. Fuseseră o pauză bine-venită de la iureșul nebun al activităților sociale, așa cum fusese și vizita lui Adrian. La drept vorbind, o viață socială neînsoțită de nimic altceva putea fi neașteptat de plictisitoare. Vedeai aceleași fețe oriunde mergeai și era ciudat să vezi cum sălile de bal începeau să semene foarte mult. Chiar și persoanele cu o conversație foarte apreciată puteau deveni o dezamăgire. La o petrecere de la începutul sezonului ascultase uimită povestirile despre pericolele și aventurile campaniei din Peninsulă, istorisite de un veteran. Cu mai puțin de o săptămână în urmă, ascultase politicoasă aceleași povestiri pentru a treia oară, și relatarea i se păru mult mai puțin interesantă.

Dar rămânea faptul, se gândi ea răsucind din nou inelul, că nu îl văzuse pe lordul Waite de o săptămână și că avea să-l vadă în propria ei casă în seara următoare, în împrejurări oarecum dificile. Nu știa dacă mai era furios, dacă era supărat sau dacă îi devenise total indiferentă. Dar avea puternicul simțământ că ocazia aceasta avea să îi ofere șansa de a-i câștiga din nou interesul. Dacă lăsa să treacă seara fără a-i face niciun semn, putea fi sigură că accepta logodna ei ca pe un fapt și nu dorea să schimbe nimic.

Uneori, camera ei nu îi garanta deloc intimitatea, se gândi ea cu tristețe văzând capul Laurei, care apăru în ușă după o bătaie foarte ușoară.

— Ești ocupată, Felicity? Întrebă ea. Mă temeam că nu te simți bine și că te-ai întins.

— Nu, nu, o asigură Felicity, mă gândeam doar la seara de mâine și încercam să mă asigur că m-am ocupat de toate detaliile.

— Sunt sigură că mama nu ți-ar fi permis să uiți nici cel mai mic fleac, zise Faura. Și eu mă gândeam la seara de mâine. I-am promis lui Jonathan să îi dau răspunsul.

— Da, a trecut mai mult de o săptămână, nu-i așa? spuse Felicity. Și ai nevoie de ajutorul meu, Faura? Încă ți se pare grea decizia?

— Puțin, recunoscui fata. Nu am vorbit cu mama. Mă tem că va fi atât de impresionată de faptul că Jonathan e viconte, încât mă va sfătui să accept. Și nu îmi place să vorbesc despre asta cu Lucy. E teribil de supărată, știi, din cauză că Darlington a abandonat-o. Nu mi-a spus-o chiar cu vorbele astea, dar eu știu. Vezi, gemenele știu lucrurile astea.

— Da, oftă Felicity. Și eu știu, și nu sunt sora ei geamănă.

— M-am hotărât să spun da, spuse Laura, dar voiam să te întreb și pe tine, Felicity. Este corect să spui da atunci când nu ești sigur că vei fi fericit până la adânci bătrâneți?

— Nu putem fi niciodată siguri de viitor, răspunse Felicity. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să ne folosim inteligența și bunul-simț și să fim cât se poate de siguri.

— Dar vezi, spuse Laura, eu mă uit la tine și la domnul Russell și chiar și eu pot să văd că sunteți perfecți unul pentru celălalt. Vreau să zic, tu pari întotdeauna în largul tău și discuți cu el despre orice lucru de pe lumea asta. Și păreți să țineți teribil de mult unul la altul. Îmi doresc doar să pot fi și eu la fel de sigură de Jonathan.

Felicity fu zguduită.

— Nu te compara cu altcineva, spuse ea. Ceilalți oameni și celelalte relații nu sunt întotdeauna ceea ce par. Tom e prietenul meu din copilărie.

— Ei bine, oricum, spuse Laura, am de gând să spun da, și apoi Jonathan poate să vorbească cu tata înainte să plece acasă și să aranjeze totul. Îmi urezi fericire, Felicity?

— Bineînțeles că da, răspunse sora ei, ridicându-se și îmbrățișând-o strâns.

*

Bucătăreasa se întrecuse cu adevărat pe sine, se gândi Felicity în timp ce al treilea fel era luat și se aducea la masă al patrulea. Invitații sosiseră la timp, mâncarea și vinul erau bune, conversația era însuflețită. Seara avea să fie un succes, în ciuda prezenței lordului Waite. Acesta intrase printre ultimii în salon, chiar înaintea cinei. Apariția lui îi făcuse inima să bată incomod de tare, dar îl prezentase părinților ei, purtându-și masca de răceală. Mama fusese evident impresionată de silueta lui înaltă și aristocratică, deosebit de impunătoare în hainele negre, cu o cascadă de dantelă la guler și mâneci. El nu zâmbise, dar ochii lui de un albastru palid priviseră direct în ochii lui Felicity, și îi dusesse mâna la buze. Fusese unul dintre puținii oaspeți care nu vorbise despre logodna ei.

Dar întâlnirea trecuse cu bine. Acum, el era așezat la mijlocul mesei lungi, vorbind cu doamnele de lângă el, fără să pară nici foarte vesel, nici prea furios sau deprimat. Trebuia să aranjeze o întrevvedere particulară cu el, înainte de sfârșitul serii. Când vorbise despre asta cu Tom, mai devreme, el fusese de acord. Credea că era important să discute cu lordul Waite, ca să știe dacă mai exista sau nu speranță. Tom îi spusese că amândoi fuseseră furioși când se despărțiseră ultima dată, și că o asemenea despărțire nu era satisfăcătoare. Trebuiau să fie amândoi cu mintea limpede și rașionali, înainte de a decide viitoarea lor relație. Tom judeca întotdeauna foarte bine. Felicity nu se îndoia niciun moment de validitatea sfatului său.

Conversația de la cină nu putea fi generală. Erau prea mulți oameni ca să fie posibil așa ceva. Dar uneori, o pauză ciudată în conversația generală te făcea în stare să auzi pentru scurt timp conversația unui alt grup. Doamna Maynard vorbea despre subiectul ei favorit, când avu loc o asemenea pauză. Era așezată în capul mesei, în stânga lui

Felicity.

— Și m-am gândit la alt motiv pentru care nunta ta ar trebui să aibă loc vara asta, spuse ea, bătând-o pe Felicity pe mână înainte de a ridica din nou cuțitul. La toamnă vom avea un nou ajutor de paroh. Domnul Moorehead a primit propria sa parohie, undeva în Midlands. Imaginează-ți, dragă. Și e atât de tânăr. Dar ar fi mult mai drăguț ca ceremonia de nuntă să fie oficiată de cineva pe care îl cunoaștem. Știu că l-ai întâlnit doar de câteva ori, dar e prieten foarte bun cu Thomas.

Felicity râse și dădu un răspuns evaziv, iar conversația din josul mesei, unde se aflau gemenele și grupul lor de tineri prieteni, fu reînviată atunci când domnul Booth abordă un nou subiect.

După cină, domnii li se alăturară doamnelor după doar o jumătate de oră. Un salon fu pregătit pentru jocurile de cărți și se umplu rapid. În salonul principal se servi ceaiul, în timp ce câteva grupuri conversau și câteva tinere doamne își arătau talentul la pian. Dar tinerii voiau să danseze, după cum se așteptase Felicity, și doamna Price acceptă binevoitoare să le cante. Ceaiul și grupurile care discutau fură mutate în cel mai mic dintre cele două saloane, covorul fu luat și începu muzica la pian.

Felicity se hotărî să nu se alătore nici unuia din cele trei grupuri, ci să treacă dintr-o încăpere în alta, relaționând cu cât mai multe persoane și asigurându-se că toți aveau tot ce le trebuia. Acum îi era mai ușor decât îi fusese la începutul sezonului. De data asta mai avea și inelul lui Tom după care să se ascundă, pe lângă zâmbetul abia schițat și ochii visători, și toate formau un minunat zid de apărare.

Tom însuși era în salonul mare, zâmbind vesel și dansând mereu. Felicity fu oarecum surprinsă când îl văzu alegând salonul, dar apoi numără invitații. Erau de două ori mai multe doamne decât domni, chiar și punându-l la socoteală pe Tom. Bineînțeles că trebuia să se asigure că nicio fată nu rămânea lângă perete, cel puțin nu foarte mult timp. Recent, Felicity descoperise, dintr-un comentariu întâmplător, că dintre toate activitățile sociale, dansul era

cel care îi plăcea cel mai puțin lui Torn. Cu toate acestea, nu ai fi crezut-o văzându-l acum. Ii prinse privirea și îi zâmbi.

— Nu dansezi, Lady Wren? o întrebă lordul Waite, aflat lângă umărul ei. Trebuie să recunosc că ringul e destul de aglomerat.

— Încerc să am grijă de nevoile tuturor oaspeților, milord, spuse ea.

— Chiar așa? Cumva, ea se trezi privind în ochii lui. Și sunt și nevoile mele incluse în asta, Felicity?

Ea zâmbi.

— Să chem un lacheu să vă aducă o băutură, milord?

— Vrăjitoareo! replică el. Îmi răstălmăcești cuvintele deliberat? Unde putem fi singuri?

Felicity ridică ochii spre el, cu o expresie aproape imposibilă.

— În bibliotecă sau în grădină, spuse ea în cele din urmă. Ce preferi?

— Oh, grădina, în orice caz, replică el. Probabil că e pustie într-o noapte atât de rece. Du-te și adu-ți un șal. Eu te aștept aici.

Tom îi văzu în timp ce scotea câteva cuvinte întretăiate de la foarte timida domnișoară Price, cu care dansa. Observă și șalul pe care îl luă Waite din mâinile lui Felicity, așezându-i-l pe umeri. Deci mergeau în grădină.

Însemna că nu se terminase totul între ei. Iar Waite știa deja că ea nu voia să fie amanta lui. Avea de gând să încerce din nou sau se gândea să-i facă altă propunere? Tom simți că i se făcea rău.

Bănuia că era cel mai mare prost din lume. Se implicase mai mult decât intenționa. Conducându-se de visuri și speranțe slabe și desperate, intrase în logodna cu ea, și ca să facă înșelăciunea mai credibilă de dragul ei, se purtase de parcă totul ar fi fost real. O atinsese, folosise cuvinte drăgăstoase și o sărutase, iar toate acestea fuseseră un chin autoimpus. Rațiunea îi amintea mereu că toate se puteau sfârși oricând și că avea să se întoarcă la țară fără ea, singur pentru tot restul vieții.

Acum trebuia să admită că afacerea cu inelul fusese un act de egoism. Se înclină peste mâna domnișoarei Bell și o asigură că într-o ocazie excepțională putea valsa, chiar dacă nu primise încă aprobarea matroanelor. El nu avea să spună nimănui și era sigur că și buzele celorlalți dansatori aveau să fie pecetluite, mai ales cele ale domnișoarei Price și ale lui Lucy Maynard, care nu primiseră nici ele aprobarea. Dar uită-te la ele acum! Se convinsese că inelul urma să facă logodna să pară autentică, pentru ca lordul Waite, de exemplu, să nu-și dea seama că totul era o punere în scenă destinată lui. Dar el știa că inelul nu fusese necesar. Iar ea se simțise chiar puțin rănită când i-l oferise. Dar el visase de la nouăsprezece ani să pună inelul pe degetul lui Felicity – inelul lui, mireasa lui. Nimeni nu avea să-l mai poarte pe toată durata vieții lui. Nu fusese în stare să reziste ocaziei de a-l vedea pe mâna ei câteva zile, sau poate câteva săptămâni, cât ținea șarada.

Tom strânse mai tare mijlocul domnișoarei Bell, își aplecă fruntea mai aproape de a ei și zâmbi liniștitor. Era vina lui că se poticniseră de atâtea ori. Trebuia să îi mărturisească: nu luase niciodată lecții de vals. Nici ea? Ei bine, atunci nu se descurcau chiar atât de rău, pentru un cuplu de amatori, nu? Dacă se străduia să se relaxeze și să aibă încredere în el, el încerca să nu o mai calce pe picioare în tot restul dansului. Voia s-o facă? Domnișoara Bell zâmbi timid, se relaxă privindu-i zâmbetul amabil și sincer și descoperi că, la urma urmei, nu era chiar atât de greu să valsezi.

Era atât de greu uneori, se gândi Tom, să îți amintești că de fapt nu exista nicio logodnă. Părea atât de drept, ca o extindere firească a prieteniei lor, să o poată săruta, să îi spună „dragostea mea”, să stea cu ea și cu părinții ei seara, într-o atmosferă de armonie domestică. Și îi era foarte greu să demonstreze exact gradul de afecțiune necesar, pentru ca nimeni să nu bănuiască adevărul, și să nu își arate toată dragostea, pentru ca ea să nu bănuiască adevărul. În ansamblu, considera că se descurcase destul de bine. Nu credea că ea observase bucuria nebună pe care

i-o provocase vederea ei, după ce se întorsese din călătoria grăbită de acasă. Și cu siguranță că nu detectase durerea teribilă pe care o simțise inima lui văzând inelul pe degetul ei și știind că avea să rămână doar puțin timp acolo. În timpul întâlnirii lor din grădină, nu își dăduse seama cu câtă cruzime îi răsucea cuțitul în piept, îmbrățișându-l și spunându-i că îl iubea așa cum i-ar fi spus-o o soră foarte scumpă.

Și fusese foarte grijuliu și astăzi, ascunzându-și durerea atunci când ea îl întrebase cum să-l abordeze pe lordul Waite în această seară. Încercase să îi dea un sfat obiectiv, sfatul pe care i l-ar fi dat dacă ar fi fost doar un prieten apropiat. De fapt, singura ocazie în care se pierduse și fusese cât pe ce s-o lase să descopere adevărul fusese la petrecerea în aer liber dată de Townsend, când o sărutase. Intenționase să îi atingă scurt buzele și să o îmbrățișeze strâns. Nu știa ce se întâmplase. Dar după aceea fusese foarte bucuros că ea se dăruise cu un asemenea abandon, ca să-l convingă pe Waite de pasiunea dintre ei. Altfel, cum s-ar fi putut ca ea să nu-și dea seama că o sărutase cu toată ardoarea unui iubit? Nu știa încă în ce fel reușise să se smulgă din nebunia care îl cuprinsese în cele câteva momente de neatenție.

Tom se așeză alături de Lady Pamela Townsend.

— Pot să te conving să dansezi dansul acesta cu mine? întrebă el. Sau ai prefera să îți aduc un pahar de limonada rece?

Ea îi zâmbi recunoscătoare.

— Limonadă, te rog, domnule Russell. Oh, bietele mele picioare. Am crezut că era sigur să îmi iau pantofi noi în seara asta, fiindcă nu urma să dansez.

— Știi, îi spuse Tom, pariez că nimeni nu ar observa dacă pantofii ar dispărea sub scaun. Poate că celelalte fete îți vor urma exemplul, dorindu-și să fi avut curajul de a lansa moda.

— Să îndrăznesc? întrebă ea zâmbind, sincer amuzată.

— Eu o să plec în căutarea limonadei, spuse Tom.

Cum putea să facă asta, se gândi el în timp ce pornea în căutarea unui lacheu: să danseze, să zâmbească, să vorbească despre nimicuri, să se îngrijească de nevoile tinerelor doamne, când toată inima lui, tot sufletul îi era afară, la întâlnirea din grădină? Ce se întâmpla? Își venise Waite în fire și îi propunea chiar acum căsătoria iubitei lui? De dragul ei, spera că da. Aproape că își dorea ca rivalul lui să se poarte onorabil. Ea îl dorea cu atâta pasiune pe el și felul de viață pe care i-ar fi oferit-o el. Și merita atât de mult să fie fericită. Se temea că viața cu Wren nu îi adusese multă mulțumire. Totuși, se temea să o vadă intrând din nou, se temea să vadă lumina strălucitoare de fericire care ar fi putut să apară pe fața ei. Știa că oricum nu avea nicio speranță, dar era destul de disperat ca să se agațe chiar și de interludiul acesta de prefăcătorie. Amintirile acestor zile trebuiau să îi ajungă pentru tot restul vieții.

*

Felicity și lordul Waite greșiseră gândindu-se că grădina era pustie. Și nici Tom nu își dăduse seama că Laura și viconte Varley nu erau în salon. Și ei se retrăseseră în grădină, el încrezător și zâmbitor, ea cu o față destul de palidă. Din fericire pentru cealaltă pereche, aleseră să se plimbe spre grajduri, în direcția opusă grădinii de trandafiri.

— Ei bine, Laura, începu Varley de îndată ce casa nu se mai văzu din pricina arborilor, spune-mi care va fi soarta mea. N-am mai avut un moment de liniște de când am vorbit cu tine, cu mai mult de o săptămână în urmă.

— Îmi pare rău, Jonathan, începu ea.

— Ce? El râse și o întoarse cu fața spre el. Nu voi fi respins, nu-i așa?

— Îmi pare rău, repetă ea. Credeam că o să spun da. Și sunt teribil de conștientă de marea onoare pe care mi-ai făcut-o. Dar nu mă pot căsători cu tine, Jonathan.

— Ce? spuse el neîncrezător. Cu siguranță că glumești, Laura. Ce ar putea să te facă să mă respingi?

Înțelegeți cât de multe îți pot oferi?

— Da, înțeleg, spuse ea.

— Nu-mi vine să cred, continuă el. Eram complet pregătit să înfrunt toate argumentele pe care le-ar fi putut aduce familia mea împotriva unei asemenea uniri. Și acum tu nu mă vrei!

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Pot să te întreb de ce? întrebă el abrupt.

— Nu cred că ne-am potrivi, spuse ea. Eu nu te iubesc.

— Iubire? spuse el ironic. Ce are de-a face iubirea cu asta? Și există cineva pe care îți închipui că îl iubești?

— Da, spuse ea aproape în șoaptă.

— Așa deci! spuse el. Ești îndrăgostită de alt bărbat, și totuși m-ai încurajat și pe mine?

— Nu am fost chiar atât de crudă, Jonathan, spuse ea cu voce imploratoare. Am încercat să îl uit fiindcă credeam că era o partidă mai puțin avantajoasă. Dar acum că a venit timpul să iau o decizie, am aflat că împrejurările nu contează. Numai persoana.

El râse aspru.

— Un fermier, presupun.

Ea nu răspunse.

— Am fost înlăturat de un fermier, spuse el, râzând din nou. E incredibil. Ți dai seama cât de multe fete și câte mame au făcut tot ce au putut ca să mă prindă în capcană? Realizezi câte doamne căsătorite mi-au semnalat disponibilitatea lor? Și eu am fost refuzat de o fetișcană fără niciun nume, în favoarea unui fermier cu noroi pe cizme și sub unghii. Ei bine, iubirea mea, cred că ai ceva cu care să te lauzi în fața nepoților – dacă te vor crede.

— Acum sunt bucuroasă că te-am refuzat, spuse Laura destul de calmă. Mă temeam că vei fi supărat. Dar nu îmi mai pare rău. Văd că doar mândria ta e rănită. Știu acum că nu ne-am fi potrivit niciodată, milord. În viața ta există loc pentru o singură iubire, și locul e deja ocupat. Te iubești pe tine însuși foarte mult, milord.

După ce rosti acest mic discurs foarte satisfăcător,

Laura se întoarce și porni agale spre casă, în ciuda faptului că aerul serii îi făcuse pielea de găină pe brațele goale. Varley nu o urmă imediat, ci rămase printre copaci, ca să își răcorească nervii și să își recupereze mândria.

capitolul 14

— O grădină de trandafiri, comentă lordul Waite. Foarte plăcută în timpul zilei, îmi imaginez. Mirosul este destul de puternic și acum.

— Da, spuse Felicity, sunt îmbobociți.

— Ne așezăm pe banca asta? sugeră el.

Se așezară alături, cu o mică distanță între ei.

— Felicity, spuse el, vrei să vorbim pe șleau? Amândoi am jucat jocuri, cred, dar din nefericire cred că nu a fost vorba despre același joc. Eu credeam că știi regulile și le-am urmat. Credeam că dorința ta de a deveni amanta mea era la fel de intensă ca dorința mea de a te face amanta mea. Șovăielile de la început mi s-au părut o tachinare încântătoare. Dar nu mă îndoiam că ținta noastră era aceeași. M-am înșelat?

— Da, te-ai înșelat foarte tare, milord, admise ea.

— În trecut, continuă el, am aflat că văduvele tinere, frumoase și bogate țin la libertatea lor și preferă să își ia amanți, în loc să își predea libertatea și banii în mâinile altor soți. Desigur că e rău să generalizezi, dar mă declar vinovat. Tu pari să ai nevoie de siguranța pe care ți-o aduce o căsătorie. Am dreptate?

— Da, spuse ea, ținându-și inconștient răsuflarea.

— Felicity, spuse el, știi că eu nu mă pot căsători, nu-i așa? Oricât de încântător ar fi prospectul, nu sunt un bărbat cu totul liber. Nu sunt încă logodit formal cu Dorothea, dar între familiile noastre a existat o înțelegere din copilăria ei. Aș provoca un scandal urât de familie dacă aș anula-o și m-aș căsători cu altă femeie. Așa că aș vrea să te căsătorești și tu, cu un bărbat cu care să poți duce o viață comodă și

respectabilă.

— Mă voi căsători cu Tom Russell, spuse ea pe un ton egal.

— Dar asta ne va ajuta, spuse el. Russell nu e un om de oraș, Felicity. Nu mă îndoiesc că va pleca acasă la vară și nu se va mai întoarce poate până nu va sosi timpul să caute soți pentru fiicele lui. Căsătoria asta nu o să meargă, draga mea. Vom fi despărțiți pentru totdeauna dacă îți urmezi planurile. Nu-mi vine să cred că te gândești serios la așa ceva.

— Ne vom căsători vara asta, spuse Felicity, răsucind inelul pe deget.

— Și vei părăsi viața căreia îi aparții? spuse el. Și pe mine? Nu pot să cred că vrei cu adevărat să faci asta. Căsătorește-te cu altcineva, Felicity, cineva care se mișcă în aceleași cercuri ca noi. Sunt o mulțime de bărbați care ar fi încântați să se căsătorească cu tine și să îți dăruiască siguranța de care ai nevoie, dar care nu ar încerca să stea în calea aventurii noastre.

— Cred că nu înțelegi, milord, spuse ea. Eu nu vreau o aventură. Nu voi fi amanta nimănui, ci propria mea stăpână.

El se ridică în picioare și își trecu o mână nerăbdătoare prin părul pieptănat cu grijă.

— Vino aici, spuse el, întinzându-i o mână poruncitoare. Lasă-mă să-ți dovedesc cât de mult mă dorești și câtă nevoie ai de mine.

— Nu, spuse ea. Nu-ți voi permite să mă atingi sau să mă săruți din nou în felul acela, Edmond. Îi sunt promisă lui Tom. Nu voi face dragoste cu alt bărbat.

— Ha! Russell, rosti el disprețuitor. Nu prea e tipul de bărbat căreia să dorești să îi fii credincioasă. Deși la țară, draga mea, nu vei avea prea multe opțiuni. Te avertizez. E un tip al naibii de plictisitor.

Ea sări în picioare, cu ochii scânteind.

— Nu vei spune nimic împotriva lui Tom în casa mea, milord, nici în alt loc în care să te pot auzi, spuse ea. Este cel mai drag, mai bun și mai onorabil bărbat din lume. Are

mai multă valoare în degetul cel mic decât avem noi amândoi la un loc. Cum îndrăznești să îi mănjești numele!

— Gata, gata, spuse lordul Waite, cu un zâmbet ciudat pe buze, m-ai convins că e o uniune din dragoste, Felicity. Ești o mică actriță foarte talentată, draga mea.

— Îl iubesc pe Tom, strigă ea cu pasiune. Îl iubesc mai mult decât am iubit pe cineva vreodată. Și nu merit nici măcar un zâmbet de la el.

— Așa deci! spuse el, maimuțărindu-i vocea și tonul. Apoi râse și întinse mâna spre ea. Da, te înțeleg, iubire. Îl cunoști de-o viață și îl admiri ca pe un erou de tot atât timp. Și îndrăznesc să spun că ai dreptate. Dacă trec peste gelozia mea, cred că pot să recunosc că e un bărbat valoros. Pare surprinzător de popular la toate reuniunile. Dar nu trebuie să crezi că sentimentele tale înseamnă dragoste, să știi. Te deosebești de el ca ziua de noapte. Dacă te căsătorești cu el pentru că ții la el, Felicity, vei ajunge să-l urăști și îl vei face și pe el să te urască. Locul tău e aici, unde viața are mereu noi emoții și noi amanți. Noi doi vom fi norocoși. Putem să ne iubim și să ne oferim plăcere reciprocă atât cât dorim – toată viața, poate. Dar nu vom fi legați, Felicity. Vom fi amândoi liberi să ne îndreptăm oriunde dorim.

Ea își îngropase capul în umărul lui de îndată ce el o luase în brațe. Acum el o liniști, legănând-o încet.

— Îmi dau seama că te-am tulburat, spuse el. Te voi lăsa să te gândești la asta peste noapte și te voi vedea mâine. Să ne întoarcem în casă acum. Un sărut înainte de a pleca?

Felicity înălță capul de pe umărul lui, dar își feri fața.

— Este timpul să mă întorc imediat la oaspeții mei, spuse ea.

Înăuntru, lacheii începeau să întindă masa pentru cină în salon. Felicity intră întâi în salonaș, zâmbindu-le oamenilor care vorbeau. Se strecură în camera în care se juca cărți, ca să vadă dacă putea servi supeul în cinci minute. Și apoi se duse la ușile salonului mare, ca să vadă dacă dansatorii erau gata să se odihnească și să mănânce

ceva. Tom i se alătură imediat, în timp ce dansul câmpenesc se apropia de sfârșit. Îi privi zâmbitor fața hotărâtă și strălucitoare și îi trecu mâna pe sub brațul lui.

— Ai spus că e timpul pentru gustare? întrebă el. Să o luăm înainte.

Luară farfuriile cu ei înapoi în salon, fiindcă încăperea în care se așternuse masa era plină de oameni care se serveau de pe masa lungă.

— Nu e bine, Flick? întrebă Tom liniștit, în timp ce se așezau pe o sofa.

— Încă mă dorește ca amantă, răspunse ea, cu ochii în farfurie.

Cum de luase atâta mâncare, când nu îi venea să mănânce deloc? Era sigură că nu era flămândă.

Mâna lui Tom acoperi scurt una din mâinile ei și o strânse liniștitor.

— Îmi pare rău, spuse el. Sperasem că lucrurile aveau să se schimbe în folosul tău. Nu există nicio speranță?

— Nu mă voi căsători niciodată cu lordul Waite, spuse ea. Deci povestea s-a terminat. Acum tot ce mai rămâne e să te eliberez pe tine, Tom, pricinuindu-ți cât mai puține neplăceri.

— Știi că nu trebuie să te îngrijorezi din cauza asta, spuse el. Sunt dispus să mențin povestea cât de mult dorești. Și nu trebuie să te temi că mă vei incomoda. Nu o să-mi pese de ce vor spune oamenii, când vom merge pe drumuri separate.

Ea îi dăruî un zâmbet slab, iar buzele începură să-i tremure.

— Am făcut un dezastru din viața mea, nu? spuse ea.

— Nu văd cum, o liniști el. Ai avut ghinionul de a te îndrăgosti de bărbatul care nu trebuia, poate. Dar ești încă tânără, Flick, și ai casa asta, averea și frumusețea. Vei întâlni pe altcineva cu care să poți trăi o viață de călătorii, distracții și respect social. Lumea nu se sfârșește cu o dragoste nefericită. Merge înainte. Și la fel mergem și noi.

În momentul acela, Lucy veni lângă ei, alături de Lady Pamela și de însoțitorii lor, iar conversația deveni veselă

Înainte ca neobosita doamnă Price să se întoarcă la pian și să reînceapă dansul.

Felicity stătea în salon, cu spatele la ușă, când intră Laura. Citea biletul care venise împreună cu trandafirii albi, deși nu avea nevoie s-o facă. Se întoarse când auzi ușa deschizându-se.

— Oh, lordul Waite îți trimite flori din nou, spuse Laura. Sunt un dar de logodnă sau un gest de rămas-bun?

Felicity râse.

— Habar nu am, spuse ea. Te-ai trezit târziu azi, Laura. Am așteptat cu nerăbdare să apari, în tot timpul micului dejun. Aseară aproape că mă așteptam să îmi ceri să fac un anunț. Vicontele nu a putut vorbi cu tata?

Laura păși în cameră și se așează pe o sofa. Roși profund.

— L-am refuzat, spuse ea.

— Ce-ai făcut? Felicity se holbă la sora ei și se lăsă să cadă pe un scaun, alături de vaza cu trandafiri.

— L-am refuzat, repetă Laura, și după aceea am fost și foarte bucuroasă. Am știut dintotdeauna, Felicity, că Jonathan e puțin cam închipuit, dar credeam că la urma urmei are multe motive pentru care să fie închipuit. Dar chiar așa! Nu-i venea să creadă că nu mă trântisem la pământ, leșinată de onoarea pe care mi-o făcuse. A fost dezgustător. Mi-a amintit de toate femeile, căsătorite și singure, care ar renunța la toate bunurile lor lumești pentru șansa de a fi în locul meu.

— Oh, vai de mine! exclamă Felicity. Nu mă îndoiesc că a fost rănit și a primit destul de prost refuzul tău.

— Ei bine, i-am cam spus ce cred despre el, oricum, spuse Laura.

— Dar de ce, draga mea? întrebă Felicity. Vreau să zic, de ce l-ai refuzat? Credeam că voiai să rămâi cu el.

— Voiam, spuse Laura, și rămase privind-și mâinile, un timp. Dar mama m-a făcut să-mi vină mințile la cap.

— Mama? Credeam că o să te convingă să accepți.

— Oh, nu știe nimic despre ofertă, spuse Laura. E vorba despre ce am auzit-o spunând, ieri la masă.

Felicity părea uimită.

— Despre domnul Moorehead.

— Ajutorul de paroh? Întrebă Felicity. A fost ceva între voi, Laura? Mărturisesc că, pe când eram acasă, am bănuir că are anumite sentimente față de tine. Și era sigur în stare să te deosebească de Lucy.

— Nu am spus nimănui, spuse Laura, nici măcar lui Lucy. Obişnuiam să merg la biserică aproape în fiecare săptămână, ca să aranjez florile. Am făcut-o întotdeauna, de când aveam cincisprezece ani. Lucy obişnuia să vină și ea, dar nu îi plăcea. Ideea ei de aranjat florile era să le așeze la același nivel și să le arunce într-o vază cu apă. Devenea nerăbdătoare când îmi petreceam timpul schimbându-le iar și iar până arătau așa cum trebuia. Oricum, anul trecut a venit domnul Moorehead, ca ajutor de paroh; cu timpul, s-a obișnuit să vină în biserică atunci când eram și eu acolo și să vorbească puțin cu mine. Nu era nimic clandestin în asta, Felicity. Nu ținea niciodată mai mult de cinci sau zece minute.

— Sunt sigură că nu era, spuse Felicity zâmbind.

Nu și-l putea imagina pe tânărul și foarte înflăcăratul ajutor de paroh pe care nu și-l amintea purtându-se altfel decât desăvârșit de cuviincios cu o tânără fată din parohie, în propria lui biserică.

— Așteptam întotdeauna întâlnirile noastre, spuse Laura, și nu m-am gândit niciodată de ce păstram secretul. Poate că, fără să-mi dau seama, nu voiam să fie și Lucy acolo. Îți amintești că ne-am întâlnit cu domnul Moorehead în sat, chiar înainte de a veni aici cu tine? Când m-a oprit să vorbească cu mine, a spus că își dorea să fiu fericită în Londra. Dar a spus că dacă mă voi întoarce acasă liberă, avea să vorbească cu tata. Am fost surprinsă. Vezi tu, nu m-am gândit la el ca la un posibil pretendent. Și nu știam ce să cred.

— Iar mama a spus aseară că va pleca la sfârșitul verii, adăugă Felicity.

— Da. Și atunci mi-am dat seama cât de rău mi-ar părea să nu-l mai văd niciodată. M-am bucurat de

săptămânile astea cu tine, Felicity, și îți voi întotdeauna recunoscătoare că m-ai adus aici. Vezi tu, dacă nu aș fi venit m-aș fi întrebat totdeauna cum e viața asta. Dar acum cred că mă voi întoarce acasă cu mama și cu tata. De fapt, nu mai am răbdare. Mi se pare că a trecut o viață de când nu l-am mai văzut.

— Și ești sigură că vei putea îndura viața unei soții de preot de țară? Întrebă Felicity. Cred că poate fi foarte plictisitoare și monotonă. Și preoții nu sunt foarte înstăriți.

— De fapt, spuse Laura scuzându-se, deși nu vreau să te jignesc, Felicity, mi se pare că viața de aici e cam plictisitoare. Dimineața mergem la cumpărături. După-amiază facem sau primim vizite și ieșim la plimbare. Seara mergem la o petrecere, la un bal, la o serată, la teatru sau la operă. Și în fiecare zi e la fel. Când mai ai timp să faci ceva interesant?

— Cum ar fi să aranjezi florile?

— Da. Laura chicoti. Sau să te îngrijești de gospodărie, să te asiguri că ai casa curată și pregătită pentru bărbatul tău, cu masa caldă pe masă când se întoarce după o zi de vizite la bolnavi.

Dintr-odată, Felicity sări în picioare și își îmbrățișă sora.

— Oh, și când te gândești, spuse ea, că la început am crezut că erați două fete foarte scumpe, dar cam zăpăcite! Nici vorbă de așa ceva. Amândouă aveți o maturitate și un bun-simț care mă fac de rușine. Nu trebuie să îți doresc să fii fericită. Sunt sigură că vei fi. Și sunt sigură că domnul Moorehead va fi un cumnat admirabil. Du-te și pregătește-ți cuferele, draga mea. O să trimit o slujnică să te ajute.

Da, fără îndoială, se gândi Felicity după o oră, în timp ce hoinărea prin grădina de trandafiri și cerceta progresul bobocilor de floare, surorile ei gemene o făcuseră de rușine. Laura avusese șansa să fie contesă, să se căsătorească cu un tânăr foarte bogat și atractiv. Puține fete de optsprezece ani ar fi fost în stare să reziste unui asemenea viitor, mai ales că alternativa era căsătoria cu un

tânăr preot care nu avea aproape nimic, în afară de propria lui bunătate. Laura fusese destul de înțeleaptă ca să-și dea seama că o viață aglomerată nu era neapărat o viață împlinită. La rândul ei, Lucy nu fusese orbită de rangul contelui de Darlington. Încercase să îl vadă ca pe un bărbat, o persoană cu care ar fi dorit sau nu să își petreacă viața. Și acum încerca, cu o demnitate mai presus de anii ei, să înfrunte dezamăgirea respingerii lui. Probabil că nimeni nu bănuia că se îndrăgostise de conte, cu excepția surorilor ei.

Ea era cu opt ani mai mare decât gemenele, totuși de abia începea să dobândească înțelegerea lor asupra vieții. Și era prea târziu, dezastruos de târziu. Noaptea trecută își dăduse seama de asta cu adevărat. De fapt, era de răs, însă ei îi venea să plângă. Fusese atât de convinsă că își dorea să se căsătorească cu lordul Waite, chiar și atunci când devenise evident că el o dorea doar ca amantă, nu ca soție. Chiar și atunci când el o forțase să intre în casa aceea, în care servitorii o priviseră probabil cu dispreț, și îi pipăise trupul cu cea mai mare familiaritate. Chiar și noaptea trecută, la început, când el îi sugerase unei femei logodite cu alt bărbat să meargă cu el în grădină. Nu se gândise deloc la caracterul lui. Văzuse doar că era un bărbat izbitor de chipeș, că era un membru de seamă al societății, că avea un titlu și îi putea oferi o viață activă și veselă în Londra și în alte capitale ale Europei.

Fusese complet oarbă, sau deliberat oarbă, față de aroganța lui, de răceala lui și de lipsa valorilor morale. Felicity nu o respecta foarte mult pe Lady Dorothea Page. Tânăra i se părea nesuferit de trufașă. Dar chiar și așa, lordul Waite avea o înțelegere cu ea. Înțelegerea era că aveau să se căsătorească în viitor. Totuși, chiar în timpul sezonului în care fata își făcuse debutul, el era ocupat încercând să facă rost de o nouă amantă.

Și aseară îi sugerase, de parcă ar fi fost ceva de neîndoielnic bun-simț, ca ea să se căsătorească cu alt bărbat și să devină amanta lui. Moralitatea lui nu era mai scăzută decât cea a unui mare segment din lumea bună,

știa, dar ar fi vrut ca un bărbat cu atât de puține scrupule să îi devină soț? Dacă s-ar fi căsătorit cu el, cum s-ar fi simțit când și-ar fi luat altă amantă? Ar fi fost în stare să se poarte, ca atâtea alte soții, de parcă nu ar fi știut și nu i-ar fi păsat de crailăcurile soțului ei? L-ar fi putut respecta dacă se întâmpla așa ceva?

Și până aseară nu realizase ce viață îngrozitoare își pregătea pentru sine. Ce fericită era că el nu își pierduse puterea și nu o ceruse în căsătorie. Acum ar fi fost logodită cu el, atât de emoționată cu pregătirile de nuntă, încât nu ar fi avut timp să se gândească. S-ar fi trezit într-o căsnicie mult mai îngrozitoare decât cea cu Wilfred. Măcar Wilfred o prețuisese foarte mult și chiar o iubise. Și nici nu se pusese problema standardelor lui morale.

Felicity prinse în palme un boboc roșu-închis și se aplecă să îl miroasă. Dar nu îl rupse. Era mai bine să lași florile să crească și să înflorească pe deplin. Nu voia să amestece trandafirul roșu printre cei albi din camera de zi. Oh, ce oarbă fusese! Oarbă. Aseară în grădină fuseseră trei oameni. Fusese lordul Waite. Și Felicity, femeia furioasă care strigase că îl iubea pe Tom mai mult decât orice pe lume. Și fusese Felicity ascultătoarea, care rămăsese în spate și auzise cuvintele, și realizase cât de adevărate erau. Cum de nu-și dăduse seama mai repede? Nu dormise toată noaptea, orbită de această realizare. Tom era totul pe lume pentru ea, cel mai drag prieten, cel mai scump iubit. Cum să-și imagineze viața fără el din nou? Avea să fie dureros de goală, total lipsită de sens, așa cum fuseseră cei șapte ani cu Wilfred. Se gândise că îi lipseau emoțiile și activitățile sociale. Dar îi lipsea Tom.

Oh, de ce nu-și dăduse seama mai repede? De ce nu știuse din momentul în care îi văzuse silueta dragă și familiară pășind spre casa tatălui ei, cu atâtea săptămâni înainte? Cum de fusese atât de oarbă? Presupunea că era de vină și obiceiul din ultimii ani. În timpul primilor ani cu Wilfred, se gândise că avea să înnebunească. Refuzase să și-l scoată pe Tom din minte, refuzase să lase să treacă o singură noapte în care să nu re trăiască ultima lor

îmbrățișare. Dorea cu înverșunare ca el să nu se fi oprit, să fi dus actul până la capăt, ca să se poată consola cu convingerea că fusese a lui, că era singurul bărbat de pe pământ care o avusese. În schimb, avea doar sentimentul acela teribil de gol, de tânjire, și lacrimile. O dată fusese cât pe ce să fugă la el, însă rațiunea o convinsese că l-ar fi pus într-o încurcătură teribilă dacă ar fi făcut-o.

În cele din urmă, în timp ce stătea în casa lor din nordul Angliei, iar Wilfred plecase în una din rarele lui călătorii de afaceri, ea rămăsese doar cu sora lui Beatrice, și se împăcase cu ea însăși. Era căsătorită de trei ani. În timpul acesta se schimbaseră, învățase mai mult despre lume și plăcerile pe care i le putea oferi. Tom o uitase probabil, sau uitase în orice caz pasiunea pe care o trăiseră. Probabil că se îndreptase în cu totul altă direcție, departe de ea. Căuta un trecut care nu mai exista. Se purta ca o fetiță prostuță. Trebuia să uite anul acela de dragoste. Trebuia să nu-și mai amintească de el sau să și-l aducă aminte ca pe prietenul drag dintotdeauna.

Felicity se așeză pe zidul care înconjura mulți dintre trandafirii ei. Reușise foarte bine. Când îl revăzuse pe Tom în cele din urmă, deși era liberă și necăsătorită, văzuse în el doar un prieten. Argumentele pe care le folosisese timp de cinci ani ca să nu înnebunească o convinseseră atât de bine, încât le acceptase ca pe un adevăr. Învățase că din viața ei lipsea doar vârtejul activităților sociale și un soț strălucitor și sociabil, cu care să le împărtășească.

Ce nebunie! Chiar fusese fericită în timpul acestor săptămâni în Londra? De ce încercase să se convingă tot timpul că dacă lordul Waite ar fi cerut-o în căsătorie, totul ar fi mers bine în viață, dintr-odată și ca prin magie? Oricât de mult s-ar fi gândit, își amintea doar câteva ocazii fericite de când se întorsese la Londra. Fusese după-amiaza aceea absurdă și prostească pe care o petrecuse cu Tom și cu Adrian, și serile petrecute cu Tom și părinții ei fără să facă nimic, vorbind și relaxăm du-se la căldura iubirii familiale.

Dacă Tom nu ar fi venit la Londra, și-ar fi dat seama mai repede? Cu siguranță că da. Privind în urmă, realizează că

doar prezența lui îi înfrumusețase zilele. Tom venind în vizită și însoțind-o, Tom vorbind și râzând cu ea, Tom atingând-o și sărutând-o. Oh, sărutul acela! Apărarea ei trebuie să fi fost foarte puternică, de nu își dăduse seama de tot adevărul acolo, în grădina familiei Townsend. Ar fi știut atunci, în mod sigur, că găsisese partea care lipsea din viața ei, că se afla acolo unde îi era locul și unde voia să rămână tot restul vieții. Tom! Iubirea și viața ei.

Și se purtase oribil cu el. Nici măcar nu îi fusese prietenă. Îl folosisese, îl folosisese pe bărbatul pe care îl iubea ca să își îndeplinească ambiția de a prinde în capcană alt bărbat, care nu îi ajungea nici la degetul cel mic al lui Tom. El venise la Londra să se relaxeze, să se bucure de sezon măcar o dată, și ea îl târâse în problemele ei, forțându-l să-i dedice aproape tot timpul, forțându-l într-un flirt și într-o falsă logodnă. Orice bărbat obișnuit și-ar fi pierdut de mult răbdarea, nu ar mai fi ținut cont de prietenia lor. Dar Tom, scumpul de el, rămăsese alături de ea liniștit și vesel, ajutând-o să dobândească ceea ce credea că îi va aduce fericirea. Și se oferise chiar, în felul lui liniștit și amabil dintotdeauna, să se căsătorească cu ea dacă simțea nevoia de sprijin. Ar fi făcut-o și pe asta, știa, deși știa la fel de bine că Tom își aranjase o existență fericită de burlac și nu dorea decât să se întoarcă la ea.

Nu știa cum să-l elibereze fără să pară că fusese abandonat. Nu conta ce credea lumea bună. Tom avea să întoarcă spatele Londrei fără să se uite înapoi. Dar conta ce credeau prietenii lui și vecinii de acasă. Mulți dintre ei știau, fără îndoială, că fusese abandonat de ea cu opt ani în urmă. Nu aveau să îl vadă ca pe întruchiparea ridicolului, demn de milă, când se întorcea acasă fără ea și anul acesta? Simți remușcări amare. Nu putea face nimic ca să-l salveze de reacțiile vecinilor, oricare aveau să fie acestea.

Singurul lucru pe care îl putea face acum era să îl elibereze în liniște și să dispară din viața lui, pentru ca prezența ei să nu îl stânjenească mereu. Urma să rămână până se termina sezonul, de dragul lui Lucy. Dar de îndată ce se termina, avea să îi înapoieze inelul lui Tom, să îi

dorească toate cele bune și să se întoarcă acasă cu Beatrice. Cumnata ei era mult mai bătrână decât ea și ducea o viață sedentară în casa care îi aparținea acum lui Felicity. Dar avea să îi prindă bine. Trebuia să fie de acord cu Laura: Sezonul putea fi foarte monoton, chiar neinteresant, de fapt, dacă stăteai să te gândești la valoarea lucrurilor.

Cu timpul, poate va călători din nou, ca să îi viziteze pe Cedric și pe Laura. Nu trebuia să fie un viitor plictisitor sau singuratic. Putea să meargă oriunde în lume, de fapt, numai la ea acasă, nu. Numai la Tom, nu.

capitolul 15

Ziua fu aglomerată, fiindcă părinții lui Felicity se pregăteau să se întoarcă acasă în dimineața următoare. Laura urma să îi însoțească. Nu le spusese părinților adevăratul motiv, explicându-le doar că văzuse destul din viața de la Londra ca să își dea seama că nu i se potrivea. Le spuse că îi era dor de casă. Felicity știa, bineînțeles, și i se părea că îi spusese și lui Lucy, fiindcă nu încercă să își convingă sora geamănă să rămână. De fapt, părea și ea gata să plece, până când Felicity vorbi cu ea în după-amiaza aceea.

— E înțelept, draga mea? întrebă ea. Știu că înfrunți situația cu curaj și te admir nespun pentru asta, dar de fapt tânjești încă după Darlington, nu-i așa? Dacă te întorci acasă acum, nu te vei gândi mai mult la el și nu vei fi și mai nefericită? Măcar aici ai prieteni și admiratori, și multe activități care să îți țină mintea ocupată.

Lucy oftă.

— Da, sunt sigură că ai dreptate, spuse ea, și chiar îmi plac balurile, reuniunile și toate lucrurile astea, Felicity. Pe viitor, o să-mi dau cu pumnii în cap amintindu-mi că mi-am scurtat de bunăvoie unicul și singurul meu sezon. E adevărat că în sufletul meu simt o mare plictiseală. Dacă

mă opresc, sunt sigură că o să mă apuce plânsul și trebuie să ies după aceea în lume cu fața roșie și umflată, tot restul primăverii. Sunt o găscă proastă, nu-i așa?

— Nu, nu ești, răspunse Felicity zâmbind. Ești doar o fată care a trecut printr-o experiență nefericită. Dar ai și alți pretendenți. Domnul Sotheby pare destul de atașat de tine, și este un pretendent destul de eligibil. Ți place de el?

— Oh, da, spuse Lucy, încrețindu-și nasul. Îmi amintește de Adrian. E doar un băiat înflăcărat. Nu mă văd căsătorindu-mă cu el.

— Ei bine, zise Felicity, poate că ar trebui să ții minte că ai doar optsprezece ani. Mai ai la dispoziție ani buni, până să capeți eticheta oribilă de „fată bătrână”. De ce să nu te bucuri de compania domnului Sotheby, chiar dacă e doar o versiune mai vârstnică a unui adolescent poznaș? Eu m-am bucurat enorm de sfârșitul acela de săptămână cu Adrian, să știi, și nu m-am gândit niciodată la căsătorie.

Lucy râse.

— Acum mă simt mai bine, spuse ea, și o să rămân. Ca să fiu sinceră, mi-ar părea foarte rău să pierd balul pe care îl dă Lady Jersey peste... cât? Două, trei, patru zile. Le socoti pe degete. Toată lumea va fi acolo. Chiar și Prințul Regent. Imaginează-ți! Nu am fost niciodată în aceeași cameră cu el.

*

Lordul Waite își făcu vizita promisă în după-amiaza aceea. Salonul era aglomerat. Puținii oameni care întâlniseră familia Maynard în zilele precedente veniseră să își prezinte omagiile, știind că plănuiau să se întoarcă acasă a doua zi. Laura îi scrisese prietenei ei, Lady Pamela Townsend, ca să îi spună că urma să își însoțească părinții, iar tânăra lady transmisese vestea altor persoane, și toți se îndreptaseră spre casa din Pall Mall în timpul orelor obișnuite de vizite de după-amiază.

Felicity încercă să stea departe de lordul Waite, dar el reuși să vorbească cu ea, în mod inevitabil. Așteptase ca

lordul Townsend să se ridice de lângă ea și îi luă rapid locul, înainte s-o poată face altcineva.

— Ei bine, Felicity, spuse el, nu mă așteptam chiar la un asemenea circ. Dar nu contează. O să vii să ne plimbăm în parc mai târziu?

— Nu, răspunse ea. E ultima zi pe care o petrec părinții mei în Londra. Mi-am dedicat lor toată ziua.

— Ah, înțeleg, spuse el. Pot să vorbesc în particular cu tine acum? Sunt destui oameni aici, și nu cred că absența ta va fi observată.

— Tom o va observa, spuse ea. Ar fi nepoliticos față de el, milord, să ies din cameră cu alt bărbat.

— Atunci trebuie să îți vorbesc aici, spuse el. Te-ai gândit la ce ți-am spus aseară?

— Nu a trebuit să mă gândesc.

— Înseamnă că ai luat o hotărâre?

Ea își așeză ceașca pe farfurioară și îl privi drept în față.

— Răspunsul meu e același, spuse ea, și niciun fel de argumente sau păreri nu mă vor face să-l schimb. Dacă voi aparține unui bărbat, o voi face în calitate de soție, milord. Nu voi fi amanta ta, nici a altcuiva.

Ochii lui palizi se uitară în ochii ei, cu o intensitate de nepătruns.

— Și plănuiești încă să continui căsătoria asta smintită cu Russell? întrebă el.

— Sunt încă logodită cu el, replică ea.

— Atunci nu mai are rost să prelungim această întâlnire, nu? spuse el, ridicându-se în picioare.

Se ridică și ea și îi întinse mâna.

— La revedere, milord, spuse. Am fost onorată de vizita dumneavoastră.

El se înclină cu eleganță și ieși fără nicio vorbă.

*

Balul dat de Lady Jersey era întotdeauna unul din cele mai de seamă evenimente ale sezonului. Lady Jersey nu era

o persoană populară. Avea prea multă putere ca să nu jignească numeroși oameni. Dar o invitație la balul ei era poate mai dorită decât certificatul de membru de la Almack. Omiterea de pe lista ei de invitați însemna umilire și jenă, dacă nu chiar moarte socială.

Anul acesta, faimoasa gazdă se întrecuse pe sine cu decorațiunile. Toată sala de bal era decorată cu flori roz și albe și cu frunze verzi de ferigă, astfel că efectul general era deosebit de delicat. Printr-o minune a tehnicii, o fântână arunca apă în mijlocul încăperii. Toate ferestrele erau larg deschise. Terasa era luminată strălucitor și împodobită cu aceleași flori roz și albe. Răcoritoarele fuseseră așezate într-un capăt al terasei, și erau servite de lachei cu veste de satin alb, șosete și cămăși albe de mătase și haine roz. Fiecare purta o perucă albă, după moda care fusese în vogă cu zeci de ani în urmă. În copaci și în tufișurile din grădina ornamentală fuseseră agățate felinare, astfel ca oaspeții să se bucure de aerul răcoros al serii, plimbându-se pe aleile pietruite sau așezându-se pe băncile de fier forjat care străjuiau cărările la intervale regulate.

Felicity și Lucy sosiră împreună cu Tom, când scara ce ducea spre sala de bal era deja plină de siluete strălucitoare și elegante, care așteptau să treacă de linia de primire. Felicity privi mândră spre sora ei. Lucy era extrem de drăguță, îmbrăcată într-o rochie cu talie înaltă de un albastru pal, cu dantelă delicată de un albastru și mai deschis pe deasupra, care o făcea să arate mică și aproape fragilă. Buclele ei întunecate erau împletite cu panglici argintii, care se potriveau cu evantaiul de mătase și cu pantofii. Uitându-te la obraji ei îmbujorați și la ochii strălucitori, nu ți-ai fi dat seama că se lupta cu o inimă rănită.

Felicity se uită apoi la Tom, care arăta la fel de liniștit și elegant ca de obicei. Fără să vrea, fusese jenată când îl întâlnise, după ce realizase care erau adevăratele ei sentimente față de el. Cum să se poarte firesc și să nu arate că îl iubea prin fiecare cuvânt, privire și gest? Dar,

bineînțeleles, era ușor, și ar fi putut să-și dea seama dacă s-ar fi un oprit un moment să se gândească.

Cum să nu se simtă în largul ei cu Tom, atât de relaxat, vesel și liniștit? Problema era că era foarte ușor să crezi că jocul pe care îl jucau era adevărat. Părea atât de firesc să îl vadă venind în casa ei la orice oră, să o conducă peste tot, să folosească nume de alint și să o privească ca un îndrăgostit oriunde erau văzuți. Era atât de ușor să te lași legănat de sentimentul acesta de siguranță, să crezi că dacă îți țineai respirația și nu schimbai cu nimic situația, putea să continue în felul acesta la nesfârșit. Acum îi prinse privirea, iar ochii lui îi zâmbiră, când îi luă mâna și o așeză pe brațul lui, jucându-se absent cu degetele ei.

— Se pare că o să avem ceva de așteptat, spuse el. Vrei să îmi rezervi primul dans și dansul de dinaintea supeului, Flick?

Ea îi zâmbi încuviințând și se întrebă de ce mai jucau șarada aceea. Nu mai era nevoie de falsa logodnă, și o știau amândoi. Bineînțeleles, era mai inteligent să aștepte sfârșitul sezonului înainte de a anula oficial logodna, dar puteau pune capăt deja tuturor dovezilor publice de dragoste. De fapt, ar fi fost mai înțelept să procedeze așa. Poate că avea să fie mai puțină surprindere și mai puțin scandal, atunci când despărțirea devenea oficială. Spera că nu o să-i vină și lui Tom același gând. Nu putea să-l piardă încă. Avea nevoie de un timp în care să se obișnuiască cu ideea că în curând va fi singură din nou, neștiind ce să facă pentru a-și umple restul vieții. Era atât de egoistă. Nu avea să învețe niciodată să îl pună pe primul loc pe Tom și nevoile lui?

Felicity se uită nefericită dincolo de Tom, care o tachina pe Lucy. Privi peste umărul lui jos pe scară. Lordul Waite se afla la mică distanță, cu Lady Dorothea la braț și mama ei în partea cealaltă. Felicity îl salută ușor, țeapănă, iar el îi răspunse în același fel, fără să zâmbească; apoi se uită în depărtare, peste capul lui, în holul de jos. Știuse că avea să fie acolo, bineînțeleles, și se pregătise să afișeze o politețe rece. Nu avea de ce să se teamă de avansurile lui.

El avea să dorească la fel de mult să o evite, tot timpul serii.

Ochii ei se ațintiră dintr-odată asupra unei siluete singuratice din hol, un bărbat care tocmai intrase în casă și nu ridicase capul ca să-i vadă pe invitații care urcau încet scările. Era contele de Darlington! Privi rapid spre Lucy, care nu mai vorbea cu Tom. Fata își întoarse și ea încet privirile spre scară. Și Felicity îi privi reacțiile în timp ce îl recunoștea pe bărbatul de jos. La început păli, apoi roși dintr-odată. Își îndreptă brusc privirea în față și apoi se luptă vizibil să se controleze. În câteva secunde ajunseră în vârful scării, la linia de primire. Când intrară în sala de bal, Felicity observă cu oarecare admirație că sora ei zâmbea și privea cu uimire interesată la decorațiunile florale.

Tom se arătă a fi binedispus și chiar ironic în timp ce stăteau pe margine, așteptând să înceapă primul dans. Lucy fusese răpită de Lady Pamela, care o adoptase ca prietenă apropiată după plecarea Laurei.

— Ei bine, Flick, spuse Tom, jucându-se din nou cu degetele ei, care se odihneau pe brațul lui, iată un nou câmp de luptă pentru tine. Și mai este jumătate din sezon, să știi. Să încercăm din nou să îți găsim o partidă potrivită?

Felicity simți cum i se oprea inima, dar se alătură jocului.

— Chiar crezi că nu trebuie să fiu descurajată de eșec? Întrebă ea pe un ton lejer. Prea bine, domnule. Prima mea alegere a fost dezastruoasă. Poate că tu judeci mai bine. Pe cine mi-ai sugera?

— Hmmm, spuse Tom. Presupunem că soliciți încă titlu, bogăție, poziție socială, tinerețe, farmec și o înfățișare plăcută, de preferință, nu-i așa?

Fusese atât de ușuratică și de închipuită încât să spună așa ceva?

— Oh, categoric, spuse ea. Și omite „de preferință”. Trebuie să fie extraordinar de chipeș.

— Ei bine, să vedem, spuse Tom, măsurând încăperea cu ochii. Nu poate fi prea dificil. Trebuie să fie vreo douăzeci într-o asemenea reuniune. Ce zici de Newton?

Ea pretinse că se gândea.

— Nu, spuse în cele din urmă. Când spun „tânăr*1, mă refer la un bărbat care nu a ajuns încă la șaptezeci de ani.

— Ah, spuse el, de ce nu ai spus așa? Asta scoate din joc câțiva candidați foarte buni. Dar Creighton?

Ea îl privi pe contele în cauză peste estrada pentru dansatori.

— Nu, spuse ea încet. Când spun „extraordinar de chipeș”, mă refer la cineva care e așa fără corset și fără pernuțe la umeri și la gambe.

— Nu mai spune! exclamă el. Și eu eram pe cale să ți-l sugerez pe însuși Prințul Regent.

— Iar eu aș fi fost de acord, spuse ea, dar e căsătorit deja, domnule. Ce trist!

— Foarte! încuviință el și izbucniră într-un râs care atrase multe priviri. Ei bine, spuse Tom când își recăpătară cumpătul, se pare că ești legată de mine. Să ne gândim. Nu am titlu, bogăție și poziție socială, dar am celelalte calități, într-o măsură extraordinar de mare. Te declari mulțumită cu trei din șase?

— Oh, domnule, spuse ea fără răsuflare, privindu-l printre gene, pot să o consider o ofertă definitivă? Și ți-am spus că și modestia se include printre ele?

— Atunci am sigur patru, spuse Tom, ridicând patru degete deasupra capului și atrăgând spre ei mai multe lornioane și monocluri. Patru din șapte, Flick. Te provoc să găsești altul mai bun.

Se îndreptară spre estradă, alăturându-se șirului de dansatori care se forma. Lady Jersey intră în încăpere la brațul soțului ei și făcu semn orchestrei să înceapă. Nu mai avea rost să aștepte sosirea lui prințului George. El sosea întotdeauna foarte târziu și stătea puțin.

Lucy, cu fața palidă și zâmbetul hotărât, îl asigura pe contele de Darlington că primele patru dansuri erau deja luate, ceea ce era adevărat, și la fel și dansul de dinaintea supeului. Dar îi permise să își mângăiească numele în dreptul celui de-al cincilea dans. Nu se uită la el în timp ce

scria, ci îi zâmbi domnului Sotheby, care aştepta răbdător să o conducă la primul dans. Contele plecă imediat şi dispăru în camera pentru jocurile de cărţi.

Prinţul Regent sosi mai repede decât de obicei, în timpul celui de-al patrulea dans. Muzica se opri imediat ce se află că el şi anturajul său se aflau la parter.

Lady Jersey se repezi în întâmpinarea lui, făcând penele şocant de lungi din părul ei întunecat să se unduiască. Oaspeţii se aliniază lângă pereţii sălii de bal, şi un zumzet emoţionat trecu prin încăpere, mai ales printre tinerele doamne, fiindcă unele dintre ele nu îl văzuseră niciodată pe prinţ în persoană.

În ciuda unei siluete extrem de îndesate şi de încorsetate, regentul mai avea încă ceva din frumuseţea şi farmecul care îl făcuseră atât de popular în tinereţe, înainte ca extravaganţa, iresponsabilitatea şi o căsătorie dezastruoasă să întoarcă opinia publică împotriva lui. Dar se părea că toate resentimentele dispăreau când te aflai în prezenţa acestui mare om. El înaintă încet, zâmbind şi salutând regeşte toate doamnele care făceau reverenţe şi toţi domnii care se înclinau. Adesea, se oprea să schimbe câteva cuvinte cu un oaspete privilegiat. În cele din urmă dansă cu Lady Jersey, iar oaspeţii care stătea încă uimiţi şi îl priveau plini de respect observară că prinţul era surprinzător de uşor şi de graţios pentru un bărbat atât de voluminos. Curând după aceea dispăru, lăsând în urmă un aer excitare şi bunăvoinţă.

— Mi-a zâmbit exact mie, îi spuse Lucy lui Lady Pamela, cu care se întâlnise la sfârşitul dansului.

— A vorbit cu doamna Gay, care stătea exact lângă mine, spuse Lady Pamela, cu ochii cât cepele.

Lucy îşi examina satisfăcută carneţelul de dans. Era complet plin. Apoi îşi aminti tresărind că următorul dans îi aparţinea lui Darlington. Uitase ce aproape era, cu toată emoţia cauzată de vizita prinţului. Privi nervoasă în jur şi văzu că el îşi croia deja drum printre grupurile care pălăvrăgeau, cu ochii la ea. Inima i se făcu cât un purice şi strânse din dinţi.

Observă că nici el nu se simțea în largul lui când ajunsese lângă ea. Bun! Poate că nu avea să observe agitația ei.

— E un dans câmpenesc, spuse el abrupt. Nu o să am nicio șansă să vorbesc cu tine. Vrei să ne așezăm undeva, domnișoară Maynard?

Chiar în timp ce încuviința, Lucy realizează că dădea dovadă de slăbiciune. El o tratase rușinos, plecând fără să o avertizeze după ce o îi făcuse curte în mod vizibil. Și acum ea îi asculta supusă poruncile. Trebuia să fi insistat că nu putea pierde dansul și să îi fi zămbit nepăsător de fiecare dată când erau despărțiți de mișcări.

El privi grăbit în sala de bal și descoperi că toate scaunele erau ocupate sau prea publice pentru o conversație privată. O conduse pe terasă și văzu că și acolo erau o grămadă de oameni și dansatori care încercau să scape de înghesuiala din sala de bal, accentuată de mirosul sutelor de flori. O conduse fără să protesteze pe o cărare pietruită care își croia drum cu precizie geometrică printre pajiștile ornamentale, straturile de flori și tufișurile tăiate.

— Credeam că o să fii prea supărată ca să mă recunoști, spuse contele.

— Supărată, milord? Întrebă ea, privindu-l cu ochi mari și nevinovați. De ce să fiu supărată?

El îi întoarse rapid privirea.

— Cred că m-am purtat foarte rău cu tine, spuse el.

Lucy râse ușor.

— Chiar nu știu despre ce vorbești, milord, replică ea. În ce fel te-ai purtat rău cu mine, mă rog?

— Se pare că te-am făcut să crezi, spuse el, că urma să te cer în căsătorie.

Lucy roși dureros.

— Ce prostie! exclamă ea. Cine ți-a băgat în cap o idee atât de ridicolă?

— Sora ta, răspunse el.

— Felicity?

— Nu, spuse el, sora ta geamănă.

— Laura? Întrebă ea, complet perplexă. Când a avut

Laura ocazia de a-ți spune așa ceva?

— Ieri, răspunse el, când am fost acasă la tine.

— Ai fost acasă la mine? Întrebă ea. Se opri din mers și se întoarse spre el, încruntată. Și Laura ți-a spus că mă așteptam să mă ceri în căsătorie? Cum a putut face așa ceva? Ce teribil de rușinos! Și, bineînțeles, este o prostie.

— Nu, spuse el, nu te înfuria pe sora ta. Cred că am făcut un dezastru din începutul acestei conversații. Sora ta nu a fost indiscretă. A spus ce a spus doar după ce a știut că intenționez într-adevăr să te cer în căsătorie. Vezi, am fost să cer permisiunea tatălui tău pentru a-ți face curte.

— Ce ai făcut? Întrebă Lucy, întorcându-se și începând să pășească din nou rapid.

— Mă descurc îngrozitor, nu-i așa? Întrebă el. Te rog să te oprești, Lucy. Nu putem să ne așezăm puțin? Arată o bancă așezată la umbra unei sălcii. Vezi tu, eu nu am fost niciodată îndrăgostit și nu mi-am propus niciodată să mă căsătoresc, așa că habar nu am cum să procedez.

Lucy se așează pe bancă, dar rămase țeapănă, cu capul plecat și umerii aduși, ținându-și mâinile strâns în poală.

— Nu pot găsi nicio scuză pentru purtarea mea abominabilă, fiindcă te-am părăsit fără să îți explic aproape nimic, spuse el. Pot să-ți spun doar adevărul. Vezi, eu nu m-am gândit niciodată la căsătorie, și am presupus că nu trebuia să mă gândesc în următorii șapte sau opt ani. Nu urmăream nici măcar un flirt. Și apoi m-am trezit într-o zi simțind că țineam foarte mult la tine, că visam deja să fii soția mea. În același timp, mă gândeam la comportamentul tău. Ești întotdeauna atât de plină de viață și de veselă, atât de încântată de fiecare experiență nouă. Nu credeam că îmi împărtășeai sentimentele. Și trebuie să admit că propriile mele sentimente mă alarmau. Erau atât de neașteptate și de neplanificate. Când m-a chemat mama, așa cum face uneori, uitând că sunt un bărbat adult și propriul meu stăpân, am hotărât să merg.

— Aveai tot dreptul s-o faci, îl asigură Lucy cu mâinile în poală. Nu ai dreptate să crezi că am fost dezamăgită. Am

avut numeroși însoțitori. Nu mă așteptam ca toți să mă ceară în căsătorie. Am prea mult bun-simț pentru asta, milord.

— Lucy, spuse el, și una din mâinile lui atinse un moment mâinile ei încheștate, m-am chinuit zile în șir. Mama voia să îmi amintească de înțelegerea care exista mine și fiica unuia dintre vecinii noștri. Fata are doisprezece ani și înțelegerea e numai în mintea mamei mele și a mamei ei. Și am încercat să mă conving că îmi exageram sentimentele pentru tine, că mă bucuram doar de compania unei fete frumoase și că asta era totul. M-am convins că erai foarte tânără și că de abia ieșiseși în lume și nu ai fi primit bine o propunere care venea atât de curând. Dar în loc să te uit treptat și să mă întorc la normal din nou, m-am trezit tot mai obsedat de gândul la tine. Nu îți puteam uita râsul, chipul încântător, atât de plin de viață, felul tău de a te bucura de toate.

Lucy îl privi pe furiș, realizează că el o privea fățiș și înflăcărat, și privi repede din nou în jos.

— Așa că am mers la tatăl tău, spuse el, și acum am venit la tine. Speram să te vizitez în după-amiaza asta, dar am avut un cal șchiop și nu am ajuns acasă până la cină. M-am gândit că vei fi aici în seara asta. Nu aș fi surprins dacă m-ai respinge cu dispreț, Lucy, dar te implor să mă ierți dacă poți.

— Nu e nimic de iertat, spuse ea, continuând conversația cu mâinile. Nu ai spus nimic care să mă facă să cred că vrei să te că... căsătorești cu mine.

— Înseamnă că acum spui da? Întrebă el, aplecându-se spre ea și încercând o privească în față.

— Da, spuse ea, întinzând mâinile și adresându-se degetelor ei.

— Da? repetă el. Chiar așa? Mă vrei?

Ea respiră adânc, își înălță capul și se întoarse cu fața spre el.

— Da, spuse ea. Te iubesc, dar nu am știut-o bine până nu ai plecat. Mă gândeam că eram poate orbită de titlul tău.

— Dar nu e așa? întrebă el.

— Nu, spuse ea încet, și chicoti dintr-odată. Dar va fi foarte drăguț – sau grozav, cum ar zice fratele meu Adrian – să fiu contesă.

— Dacă ești atât de nerăbdătoare să ai titlul, spuse el grav, o să ți-l dăruiesc mai curând. S-o fac, iubire?

Ea nu știa cum ajunsese să se joace cu nasturii de argint de la haina lui de seară. Dar se opri să privească în sus.

— Da, te rog, spuse ea, și apoi chicoti nervos în timp ce el îi adresă un zâmbet lung.

În cele din urmă, el plecă fruntea și o sărută, acțiune care îi salvă probabil năsturele de la smulgere.

capitolul 16

La sfârșitul primului dans, pe când stătea alături de estradă și își aștepta următorul partener să vină și să o ia, Felicity fu surprinsă și nu puțin deconcertată văzându-l pe lordul Waite, care se înclină formal în fața ei și o întrebă dacă îi putea rezerva un dans pentru mai târziu. Fu prea surprinsă ca să se gândească să refuze, dar îl informă că primul dans liber era cel de după supeu.

— Te rog să consideri atunci că dansul acesta îmi aparține, doamnă, spuse el fără să zâmbească sau să își trădeze sentimentele prin alt gest, și se îndepărtă.

Felicity se întoarse și se uită la Tom. Acesta ridică din sprâncene.

— Chiar vrei să dansezi cu el, Flick? o întrebă. Nu o să-i permit tipului să te insulte sau să îți producă mai multă durere. Vrei să-l pun eu la punct?

Felicity zâmbi. Oare Tom își dădea seama că se oferise să „îl pună la punct” pe unul din cei mai periculoși bărbați din Londra? Lordul Waite nu luptase în duel de ani de zile. Toți cei care se certau cu el preferau să dea înapoi, fiindcă o provocare ar fi însemnat sinucidere sigură. Dar nu conta că Tom își dădea sau nu seama. Era sigură că ar fi

fost de ajuns ca ea să-i spună că simțea că onoarea ei fusese serios compromisă, și Tom l-ar fi provocat imediat pe lordul Waite sau ar fi încercat să îl pedepsească pe loc cu pumnii.

— Nu, spuse ea, atingându-l afectuos cu evantaiul pe braț, voi dansa cu el. Știi, trebuie să fim politicoși.

Mai târziu, îi veni greu să părăsească încăperea în care se supa, fiindcă fuseseră întâmpinați de un grup de prieteni de ai lui Wilfred și petrecu o jumătate de oră foarte plăcută cu ei și cu Tom. Tom părea să le fi făcut o impresie bună, și mai mulți dintre ei îi spusese că alesese bine. O doamnă mai în vârstă merse atât de departe încât asigură cuplul logodit că Sir Wilfred și-ar fi aprobat fără rezerve succesorul. Era straniu, se gândi Felicity. În anii căsătoriei ei, fusese deranjată de faptul că trebuia să trăiască mereu în compania unor oameni vârstnici. Tânjise să fie printre tineri, ca să se bucure de viață. Dar acum, cu Tom alături, se trezi bucurându-se de înțelepciunea și amabilitatea acestor oameni pe care nu îi considerase niciodată propriii ei prieteni.

Însă sosi și momentul inevitabil în care camera supeului începu să se golească și orchestra din sala de bal fu auzită acordându-și instrumentele pentru primul dans. Tom o conduse înapoi și o lăsă, plecând în căutarea partenerei sale de cadril. Nu trebui să aștepte mult. Partenerul ei era destul de aproape, și se înclina despărțindu-se de logodnica lui și de mama acesteia.

— Ei bine, Felicity, spuse el, luând-o de mână, ca de obicei, eclipsezi orice altă femeie din încăpere. Ai avut informații din interior, de te-ai asortat atât de bine cu nuanțele folosite de Sally?

Ochii lui măsurară aprobator rochia ei strălucitoare din satin roz-închis.

— A fost o simplă intuiție norocoasă, milord, răspunse ea, pășind înainte ca să se alătore dansatorilor.

— Mi-am rezervat jumătate de oră din timpul tău, spuse el. Sper că nu ai de gând să mă silești să irosc timpul acesta dansând, Felicity.

Ea îl privi circumspectă.

— Mi se pare cea mai bună idee, spuse ea. Nu cred că mai avem altceva să ne spunem, milord.

— Poate că ai dreptate, spuse el, dar poate că nu. Îmi dăruiești această ultimă jumătate de oră? Dacă la sfârșitul acestui interval cădem de acord că nu mai avem nimic să ne spunem, atunci nu te voi mai deranja cu atențiile mele.

Suna destul de corect. Cu toate neajunsurile lui, lordul Waite era în principiu un om de onoare, credea ea, și un bărbat foarte mândru. Dacă îl putea convinge acum că nu exista nicio posibilitate ca ea să devină amanta lui, atunci îi făcea o favoare și lui, și ei. O jumătate de oră nu era mult, dacă prin asta își liniștea mintea.

— Foarte bine, milord, spuse ea, luându-l de braț și permițându-i să o conducă prin ușile franțuzești pe treptele de la terasă, spre grădinile de jos.

El se îndepărtă de grădinile ornamentale, preferând să o ducă pe o cărare mai umbrită, printr-un tufiș de stejari și ulmi. De îndată ce se îndepărtară destul de mult de sunetele muzicii, glasurilor și râsetelor, rări pasul.

— Ei bine, Felicity, spuse el în cele din urmă, trebuie să recunosc că ai învins. Ai câștigat jocul.

— Chiar așa? spuse ea, încercând să mențină un ton lejer. Sunt încântată să aud asta. Dar la ce joc te referi, milord?

— O să mă căsătoresc cu tine, spuse el dintr-odată.

— Chiar așa?

Felicity se opri și își retrase mâna de sub brațul lui. Tonul ei era înghețat.

— Nu pot trăi fără tine, spuse el, și cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că nu aș fi satisfăcut să te am doar ca amantă. Te vreau în casa mea, vreau să fii tovarășa mea, nu doar iubita mea.

— Edmond, protestă ea, sunt logodită. Și tu ești la fel. Cuvintele tale sunt o nebunie.

— Nu, spuse el, nu cred asta. Nimic nu e scris în piatră. Nu pot să cred că logodna ta e serioasă. Meriți mai mult decât un tip plictisitor, Felicity, și felul de viață pe care

ți-o poate oferi el. Și eu nu am cerut-o încă pe Dorothea în mod oficial. Nu îmi voi petrece viața cu aisbergul acela, când pot să fiu cu tine.

— Îl iubesc pe Tom, spuse Felicity.

El făcu un gest nerăbdător.

— Da, cred că îl iubești, replică el, ca o soră. Dar ca soție a lui, Felicity? Ai înnebuni de plictiseală. Cu mine poți avea tot ce dorești – bijuterii și haine frumoase, călătorii, companie scilicet, sezonul în fiecare an. Și pasiune, iubirea mea. Pot să-ți promit asta. Și cred că ai nevoie. Ai atât foc ascuns în tine. Cum poate tipul acela să te satisfacă? Te-ai plictisi, Felicity, așa cum te-ai plictisit cu Wren. Te-ai plictisit, nu-i așa? Bătrânul acela idiot și împiedicat nu ți-a trezit niciodată pasiunea.

Ca să își dovedească priceperea, lordul Waite o trase mai aproape și o sărută, pe ochi și pe obraji, pe gât, pe gură. Felicity rămase nemișcată, uluită. Da, câștigase, până la urmă. Acesta era lucrul pe care dorise să-l obțină, lucrul după care tânjise și pe care îl plănuise. Viața pe care o dorea era la îndemâna ei. Trebuia doar să spună da. Și nu simțea nimic, absolut nimic. Nu simțea nici scârbă – lordul Waite era un bărbat foarte atractiv și era evident că știa ce făcea. Fiecare loc pe care îl alegea pentru o mângâiere sau o sărutare era ales cu grijă, ca să o facă să se simtă ca o femeie iubită și prețuită. Dar nu simțea încântare, nici triumf și nici dorință. Se îndepărtă de el.

— Vom fi văzuți, spuse ea. Sunt și alți oameni în grădină.

— Ai dreptate, spuse el, luând-o de braț și pășind foarte încet alături de ea. Nu vrem să stârnim un scandal înainte de a trebui. Mă tem totuși că vor fi niște neplăceri. Mi-aș dori să le evit de dragul tău, dar le vom înfrunta. Vom călători în Europa câteva luni, poate chiar un an. Când ne vom întoarce, douăzeci de alte scandaluri se vor fi întâmplat, iar scandalul nostru nu va mai fi atât de nou.

— Presupui multe, Edmond, zise Felicity.

— Trebuie să ne căsătorim imediat, spuse el, în liniște, în afara orașului. Mi-am procurat deja o licență

specială. Va fi mai bine așa, un singur mare scandal, în loc de neplăcerea unei logodne rupte pentru tine, o dispută în familie pentru mine și anunțurile dureroase din ziar. Cred că ar trebui să plecăm mâine. Am o proprietate în Hampshire. Ne putem căsători acolo mâine-seară sau poimâine dimineață.

— Cred că faci prea multe presupuneri, milord, repetă ferm Felicity, retrăgându-și din nou mâna și oprindu-se să-l privească în față.

— Da, fac, spuse el, privindu-i încordat fața. Nu sunt obișnuit să plănuiesc fuga cu logodnica altuia. Am uitat cel mai important lucru. Felicity, draga mea Lady Wren, vrei să îmi faci marea onoare de a deveni soția mea?

Și acum întrebarea fusese pusă, acum el se uita la ea cu o față neliniștită, iar respingerea indignată care aștepta ocazia refuză să iasă de pe buzele ei. Rămase privind în ochii lui palizi, cercetându-i de parcă ar fi încercat să îi privească sufletul.

Singurul gând care se schiță în mintea ei fu că poate acesta era răspunsul, modul de a ieși dintr-o situație care părea intolerabilă. Putea să îi înapoieze lui Tom libertatea și viața liniștită pe care o dorea; avea să scape de tentația de a încerca să câștige iubirea lui Tom, și urma să se poarte atât de scandalos, încât toată condamnarea avea să cadă asupra ei și toată simpatia asupra lui Tom. Iar el putea să se întoarcă acasă mulțumit, fericit că își ajutase prietena să câștige ceea ce dorea.

Cât despre ea, poate că nu era o nebunie chiar atât de mare dacă accepta oferta lordului Waite. Era bărbatul pe care și-l alesese la început, îi putea oferi genul de viață pe care o plănuise, înainte ca iubirea și Tom să intre în inima ei și să îi întoarcă ideile cu josul în sus. Petrecuse luni întregi, ani chiar, plănuindu-și viitoarea viață, cu ceea ce considerase a fi bun-simț. Nu putea să aibă dragostea sau pe Tom. Odată ce ar fi trecut peste primul val de durere pricinuită de pierderea lui, care urma să vină în curând oricum, poate că avea să-i pară foarte rău că nu își continuase planurile raționale. Viața cu Beatrice avea să

devină foarte proastă, după ce se mai liniștea durerea pierderii.

Și lordul Waite nu era o alegere rea. Avea toate atributele pe care le căutase la un soț, și arătase foarte clar că avea nevoie cu adevărat de ea. Ea nu îl iubea. În brațele lui, nu simțea fiorul pe care îl simțise întotdeauna cu Tom. Dar nici nu îi repugna. Puteau fi prieteni. Putea ajunge să se bucure de mângâierile lui sau măcar să le îndure. Credea că era un amant experimentat. Ar fi fost nebună să spună nu.

Gândurile acestea trecură prin mintea ei ca niște fulgere, nu într-o secvență ordonată. Dar fură destul de puternice ca să oprească refuzul pe care așteptase să-l rostească.

— Ei bine, spuse el cu o notă de anxietate în voce. Te-am grăbit prea mult, Felicity? Te-am luat prin surprindere?

— Da, spuse ea, râzând întretăiat, da, mă tem că ai făcut-o, milord.

— Și dacă își dau timp, zise el, te vei gândi serios la ce ți-am spus? Oh, mă tem să îți dau timp, iubire. Mă tem că mâine vei refuza să mă vezi.

— N-o s-o fac, îl asigură ea. Dacă vii mâine la unsprezece, mă vei vedea și vei primi răspunsul meu. Și dacă e da, voi fi pregătită să plecăm poimăine.

El o cuprinse de umeri și încercă să o sărute din nou. Dar Felicity își întoarse capul.

— Muzica s-a oprit, spuse ea. Domnul Poynter mă caută, probabil, l-am promis următorul vals.

El o conduse înapoi în sala de bal, unde următorul partener o căuta într-adevăr. Și Tom o căuta, văzu ea, singur, sprijinit de glasvand, părând neliniștit. Zâmbi când o văzu cu domnul Poynter și porni în căutarea propriei sale partenere. Felicity se bucură când văzu că nu exista nicio șansă de a vorbi cu el, iar carnețelul ei era plin pentru tot restul serii. Nu avu timp nici pentru a se gândi.

Călătoria spre casă fu dificilă. Lucy fu ciudat de tăcută și agitată. Felicity încercă să pălăvrăgească fără grijă, dar o lăsa baltă când văzu cât de fals suna animația ei. Tom

părea gânditor. Pentru prima dată, se despărțiră oarecum tensionați, fără prietenia deschisă care existase dintotdeauna între ei.

Felicity trimise slujnica la culcare, apoi se așeză în fața oglinzii, periindu-și părul lung, deși îl pieptănase deja de o sută de ori, ca de obicei. În seara asta trebuia să vorbească cu Lucy. Nu credea că avea să se trezească devreme, mai ales că se întorseseră atât de târziu. Era posibil să doarmă încă dimineată la unsprezece. Și ea voia să plănuiască totul în detaliu înainte de vizita lordului Waite.

Lucy trebuia să stea la altcineva, cel puțin câteva zile, înainte ca ea să se întoarcă cu soțul ei și să o ia și pe Lucy la reședința lui din oraș. Presupunea că și sora ei avea să fie oarecum implicată în scandal, dar nu avea ce face. Măcar Lucy se purtase întotdeauna exemplar. Nu i se putea găsi nicio greșală.

Familia Townsend părea cea mai bună opțiune. Felicity nu credea că ar fi refuzat să o primească pe sora ei. De fapt, credea că Lady Pamela s-ar fi bucurat probabil foarte mult. Singura problemă reală era ce să îi spună lui Lucy. Dintr-un motiv oarecare, nu putea să spună adevărul. Fata ar fi dezaprobat-o atât de mult și ar fi fost atât de dezamăgită de sora mai mare, pe care o privise întotdeauna cu admirație. Adevărul avea să se afle în câteva zile, bineînțeles, dar i se părea mai ușor să îl prezinte familiei ei ca pe un fapt împlinit. Măcar atunci nu vor mai putea să o roage să se răzgândească și să îi prezinte tot felul de argumente contrare. Iar ea avea să-l aibă alături pe soțul ei, ca să îi ofere sprijin moral. Nu, nu putea spune adevărul. Atunci, ce să spună?

Că sosise un mesaj urgent de la Beatrice, care îi transmitea că era bolnavă și că avea nevoie de ea? Ar fi putut funcționa, dar ura minciunile și înșelătoria care avea să devină atât de evidentă după câteva zile. Așa că trebuia să fie misterioasă și să îi spună lui Lucy că era nevoită să plece pentru câteva zile. Că nu îi putea spune motivele, dar că totul se va lămuri peste câteva zile. Explicația avea să

fie un compromis bun între adevăr și minciună. Dar trebuia să meargă acum în camera lui Lucy, fiindcă fata adormea repede.

Felicity lăsa peria pe masa de toaletă și se îndreptă spre ușă. În timp ce o deschidea, Lucy fu cât pe ce să cadă peste ea, cu mâna ridicată pentru a ciocăni.

— Oh! țipară amândouă și apoi râseră.

— Veneam să văd dacă mai erai trează, spuse Lucy.

— Și eu voiam să fac același lucru, răspunse Felicity.

Vino înăuntru, draga mea, și așează-te comod pe pat. Ce e atât de urgent că nu poate aștepta până dimineață?

— L-ai văzut pe Darlington la bal? întrebă Lucy.

— Da, spuse Felicity, și m-am înfuriat că și-a făcut apariția cu atâta nonșalanță, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Te-a supărat mult?

— Oh, da, mult, o asigură Lucy. De fapt, cred că nu voi mai fi niciodată aceeași.

— Ei bine, e o treabă tare neplăcută, spuse Felicity înverșunată, trântindu-se în pat alături de sora ei. Și chiar când reușiseși atât de bine să te împaci cu absența lui.

Lucy chicoti dintrodă și se învârti, cuprinzând-o pe Felicity de după gât.

— Suntem logodiți, spuse ea. Tata a spus da și eu am spus da, și totul e hotărât. El mă iubește și eu îl iubesc, și lumea e minunată, minunată. Și îți mulțumesc atât de mult, Felicity, pentru că ne-ai oferit șansa acestui sezon, Laurei și mie. Oh, sunt atât de fericită!

Felicity se trezi râzând și îmbrățișându-și sora.

— Sper că nu ai de gând să mă strângi de gât până leșin, spuse ea. Până acum, nu am înțeles nimic.

Lucy își desfăcu brațele chicotind și începu să îi spună lui Felicity ce se întâmplase la începutul serii în grădină, între ea și conte.

— Aș fi așteptat să-ți spun mâine, spuse ea, fiindcă sunt sigură că trebuie să fii foarte obosită. Vai de mine, aproape că se ivesc zorile. Dar trebuie să te întreb, Felicity, te-ai supăra teribil de tare dacă aș pleca acasă? Știu că pare că te abandonez, dar la început tu aveai de gând să vii

aici singură, nu? Și acum îl ai pe domnul Russell. Trebuie să plec acasă. Știu că pare absurd, pentru că ar trebui să doresc să rămân aici pentru anunțuri și pentru cumpărarea trusoului și ce mai trebuie, dar tânjesc să fiu acasă cu mama și cu Laura. Mi se pare că logodna nu va fi reală până nu le spun și lor. Darlington crede că este o idee bună. O să vină și el acolo după câteva zile, ca să putem planifica nunta. Vrea să ne căsătorim vara asta.

— Oh, da, pare o idee bună, spuse Felicity. Nu pot să te învinuiesc pentru că vrei să fii acasă. Te superi tare dacă vin cu tine?

— Oh, chiar vrei să vii, Felicity? Lucy o privi cu ochii scânteind. Ar fi minunat. Nu m-aș simți atât de rău că plec, dacă ai veni și tu.

— Atunci e stabilit, spuse Felicity cu vioiciune, ridicându-se în picioare. Presupun că vom pleca mâine sau poimâine. Acum e timpul să ne culcăm.

— Despre ce voiai să vorbești cu mine? Întrebă Lucy.

— Eu? spuse Felicity. Oh, nu era mare lucru. Voiam doar să te întreb cum a fost la bal.

— Noapte bună, atunci, spuse Lucy, îmbrățișându-și strâns sora.

Printr-un mare efort de voință, Felicity adormi aproape în momentul în care Lucy ieși. Și se trezi la timp pentru micul dejun și verifică toată corespondența, forțându-se să se gândească doar la ce făcea în momentul respectiv. Cu o seară înainte, hotărâse ce avea de făcut și nu îndrăznea să se mai gândească până când nu punea în mișcare planul și nu se mai putea retrage cu ușurință.

Fu aproape ușurată când majordomul apăru în camera de zi, cu zece minute înainte de unsprezece, și anunță că lordul Waite fusese condus în salonul albastru de jos. Ea așază scrisorile și cărțile de vizită de pe birou într-un teanc ordonat, își netezi părul ca să se asigure că nicio suviță nu scăpase din cocul lejer și ieși din cameră, coborând treptele de marmură spre lacheul care aștepta să îi deschidă ușa salonului albastru.

Lordul Waite, care se afla la fereastră, se întoarse

când o auzi intrând. Purta un costum de călărie și se bătea cu cravașa peste cizmele ofițerești bine lustruite.

— Ei bine? Întrebă el poruncitor în timp ce lacheul închidea fără zgomot ușa din spatele el. Ce ai hotărât, Felicity? E da sau e nu?

— Da, spuse ea. Am hotărât să mă căsătoresc cu tine.

El aruncă cravașa pe un scaun de lângă el și păși spre ea.

— Nu o să-ți pară rău, spuse el. Voi avea grijă să ai tot ce-ți dorești.

O trase aproape de el, cu un gest intim, și o sărută apăsător.

Felicity se forță să îi răspundă și află, oarecum ușurată, că sărutul nu era o experiență total neplăcută.

— Vom pleca în această după-amiază, spuse el. Până diseară vom ajunge pe domeniul meu. Nunta va avea loc mâine-dimineață. Poți să te pregătești?

— Nu, spuse ea, nu atât de curând, Edmond. Trebuie să o însoțesc pe sora mea. Din fericire, a ales să se întoarcă acasă mâine. Trebuie să merg cu ea. Aș putea trimite o slujnică, dar cred că va fi mai ușor așa. Dacă tu poți pleca cu o zi mai târziu, ne putem întâlni într-un oraș sau într-un sat din apropierea casei mele, unde ar fi mai convenabil pentru tine.

El ezită.

— Poate că e mai înțelept să nu fim văzuți plecând din Londra împreună, spuse el. Nu vrem ca scandalul să înceapă înainte de a fi prea târziu ca să mai aibă vreun efect. Dar va trebui să aștept cu două zile mai mult decât am sperat, Felicity, înainte de a te face a mea. Răbdarea mea e tot mai puțină.

— Încă două zile, spuse ea, cuprinzându-l cu brațele pe după gât, și voi fi a ta pentru tot restul vieții, Edmond.

— Mmm, spuse el, îmbrățișându-o și presărându-i sărutări ușoare pe buze, cred că ești o afacere mult mai bună decât un anume aisberg care era destinat să devină mireasa mea. Și cred că tu vei găsi mai multă plăcere cu mine, decât cu un anume individ plictisitor pe care l-ai ales

să-ți fie mire. Poate că atunci când ne vom căsători, iubirea mea, putem să ne transformăm în pețitori și să aranjăm o căsătorie între cei doi. Nu crezi că s-ar potrivi bine?

Râse răgușit înainte de a o săruta cu foame evidentă. Trecu aproape jumătate de oră înainte ca el să plece. Se înțelesesă să nu se vadă, până nu se întâlneau peste două zile, după-amiaza, la un han aflat la zece kilometri distanță de casa familiei Maynard.

capitolul 17

Doamna Maynard era teribil de agitată. Nu-și amintea să fi fost vreodată atât de emoționată, ca în ultimele câteva luni. Bineînțeles că mai fusese și neașteptata onoare care le fusese acordată în urmă cu opt ani, când o căsătoriseră pe Felicity cu un gentleman bogat de rang înalt, și pe deasupra în biserica din sat, dar gloria aceea fusese oarecum umbrită de faptul că ea și soțul ei o siliseră pe biata fată să se căsătorească cu un bărbat care i-ar fi putut fi aproape bunic. Și nunta lui Cedric fusese o ocazie foarte fericită, dar nu prea emoționantă. Mireasa era o simplă vecină și căsătoria – o unire din dragoste – era așteptată de ani de zile.

Dar anul acesta! Începuse cu întoarcerea lui Felicity acasă după atâta vreme, atât de frumoasă și o doamnă atât de mare. Și atât de bogată și bine aranjată. Și apoi fusese plecarea celor trei fete la Londra și sezonul. Fusese atât de încântată să poată vorbi despre asta, ca din întâmplare, când își vizita cunoștințele. Doamna Maynard considera că aceste lucruri erau un motiv suficient de mulțumire pentru o vreme îndelungată.

Dar acum! Trei fete logodite, și una cu un conte, nici mai mult nici mai puțin. Era aproape prea multă bucurie ca s-o poată îndura. Era nespus de fericită pentru Felicity. În cei opt ani de dinainte, trecuse de multe ori prin perioade de vinovăție și nefericire, știind foarte bine că Thomas și

Felicity avuseseră o înțelegere și își imaginaseră că erau foarte îndrăgostiți. Și acum povestea lor urma să aibă în cele din urmă un sfârșit fericit. Nu ar fi fost mai fericită nici dacă fiica ei cea mare ar fi vrăjit un duce.

Și Laura! Micuța și vicleana Laura. Doamna Maynard fusese atât de contrariată atunci când fiica ei insistase să-și însoțească părinții acasă, în loc să își termine sezonul. La urma urmei, tata cheltuisese mult cu rochiile gemenelor. Fusese cât pe ce să cadă din picioare de uimire după două zile, când domnul Maynard i se alătură în salonaș, unde ea cârpea liniștită niște cearșafuri, și îi spuse că îl trimisese pe domnul Moorehead în grădină, s-o caute pe Laura. Ea își întrebă soțul ce putea să vrea de la Laura și de ce nu i-o ceruse ei.

— Nu-ți poate cere să te căsătorești cu el, draga mea, îi răspunsese domnul Maynard. Ești căsătorită deja, și eu mă simt prea comod cu tine ca să te las să pleci.

Ce om caraghios! Dar adevărul e niciodată nu bănuise așa ceva, și n-ar fi crezut nici atunci că Laura se aștepta la una ca asta, dacă șmechera aceea mică nu ar fi venit după cincisprezece minute, zâmbind ca o pisică la oala cu smântână și ținându-se de mână – să vezi și să nu crezi! — cu preotul roșu ca focul.

Două fete logodite. Crezuse că paharul ei era plin de dădea pe dinafară. Și apoi, în ziua următoare, chiar a doua zi, primiră vizita contelui de Darlington. Inima i se opri cu totul în piept. Transpira și acum, chiar dacă domnul Maynard o făcuse găscă atunci când îi spusese. Nu fusese în stare să-și imagineze de ce venise – de fapt, își imaginase tot felul de catastrofe teribile care veneau peste ei, în jumătatea de oră în care stătuse închis cu soțul ei. Și apoi, după ce plecase – un bărbat foarte agreabil, care nu era deloc cu nasul pe sus –, să afle că venise să ceară mâna lui Lucy. Dragă de Lucy, cea mai mică fiică a ei, mai mică decât Laura cu 12 minute.

Și acum, de parcă nu ar fi fost gata să îi explodeze inima de atâta fericire, fiica ei cea mare și fiica cea mică sosiseră pe neașteptate, arătând de parcă de abia ieșiseră

din magazinele de pe Bond Street. Singurul lucru care ar fi făcut-o încă și mai fericită ar fi fost să afle că veniseră prin sat. Dar veniseră pe alt drum. Nu conta. Ar fi fost mult prea mult, raiul pe pământ.

Gemenele erau la fel de exuberante și chicoteau la fel de mult ca în timpul primei ei vizite acasă, se gândi

Felicity. După ce fură primite cu extaz de mama și cu afecțiune liniștită de tata, se părea că nu mai aveau nevoie de tovarășia nimănui, avându-se una pe alta. Se închiseră în salon până când mama hotărî că era locul cel mai potrivit pentru a lua ceaiul, și după o ceașcă rapidă de ceai și o tartă cu marmeladă, dispărură împreună în grădină.

Dar Felicity simțea că le cunoștea mai bine acum. Puteau să chicotească și să șoptească și să nu mai poată de veselie, dar amândouă erau fete înțelepte, pentru care dragostea însemna mai mult decât ambiție sau strălucirea căsătoriei în sine. Amândouă erau nespuse de fericite, iar ea era convinsă că fiecare își iubea sincer bărbatul ales.

Și-ar fi dorit să poată spune același lucru și despre ea însăși. Se afla într-o situație foarte ciudată, iubindu-și logodnicul, bărbatul despre care vorbea mama ei acum cu atâta entuziasm, însă fără să îl iubească pe bărbatul cu care alesese să se căsătorească. Și peste două zile urma să se căsătorească din nou, să își lege irevocabil viitorul, iar Tom urma să fie liber să se întoarcă la viața liniștită pe care o iubea. Gândul era atât de îngrozitor, încât Felicity se concentra din nou asupra mamei ei, care spunea ceva. Ascultă cu toată atenția planurile care fuseseră făcute pentru nunta Laurei în septembrie și pentru propria ei nuntă, de preferință înainte de nunta Laurei. Nunta lui Lucy, bineînțeles, nu putea fi plănuită. Aceasta spusese clar că Darlington voia o nuntă de societate în Londra. Dar avea să îi ofere mamei sale satisfacția de a plănui această nuntă cu el peste câteva zile, când urma să sosească. Era păcat, spuse mama ei, că Felicity trebuia să plece în grabă la Londra a doua zi și să piardă emoția vizitei contelui. Dar era de înțeles că voia să se întoarcă la Thomas cât mai curând posibil.

Felicity încercă să nu se mai gândească la nimic în tot restul zilei. Dacă ar fi putut să facă la fel și a doua zi... După ce se întâlnea cu lordul Waite, nu mai exista întoarcere. Atunci se va putea relaxa. Și avea să se relaxeze și mai mult după ce se căsătoreau. Atunci putea să își elibereze gândurile, fiindcă era prea târziu pentru îndoieli sau regrete. Putea să se gândească la o iubire care înflorise de două ori, dar nu fusese niciodată sortită să aducă rod.

Din nefericire pentru hotărârea ei, își dădu seama seara că aceasta era ultima, chiar ultima seară pe care și-o petrecea acasă. Probabil că avea să-i vadă din nou pe membrii familiei sale, dacă puteau să o ierte pentru ce era pe cale să facă, dar nu mai putea vizita acest loc. Și aici se aflau toate amintirile ei din copilărie, cele mai fericite momente ale vieții ei. Poate că aceste gânduri nu ar fi lovit-o cu asemenea forță dacă s-ar fi aflat în mijlocul unei conversații. Dar mama și Lucy discutau animate despre nunți, iar Laura stătea deoparte cu domnul Moorehead și, bineînțeles, nu aveau ochi decât unul pentru celălalt. Domnul Maynard ședea pe scaunul lui uzat de piele de lângă foc, fumându-și pipa și părând în termeni buni cu toată lumea. Dar nu se arăta dornic de vorbă. Felicity stătea în fața lui, aparent mulțumită. Dar durerea de a face parte din scena aceea domestică și de a ști că nu avea s-o mai împărtășească niciodată era mai mult decât putea îndura. Se ridică în picioare.

— Mă duc afară să mă plimb, spuse ea.

— Vrei să mergem la grajduri? Întrebă tatăl ei.

S-ar fi putut salva chiar și în momentul acela, dacă ar fi fost de acord.

— Nu, spuse ea, aplecându-se peste scaun și sărutăm du-l afectuos pe frunte. Știu că atunci când te așezi așa lângă foc cu pipa, ești obosit și ai nevoie de odihnă. Stai aici, tată.

— Ia-ți un șal, Felicity, spuse mama ei, întrerupându-și conversația. Serile pot fi foarte reci la vremea asta a anului, chiar dacă zilele sunt calde.

Ea se plimbă pe pajiștile de sus, admirând

rododendronii, care înfloriseră superb, și inspirând adânc parfumul lor. Seara era minunat de liniștită și răcoroasă.

Nu avea nevoie de șalul pe care îl ținea peste sâni. Se îndepărtă și mai mult de casă.

Când își dădu seama că dăduse frâu liber gândurilor, era prea târziu ca să se oprească. Urma să-și piardă din nou familia. Toți erau atât de încântați de logodna ei cu Tom. Aveau să fie dezamăgiți aflând că ea se căsătorise cu altcineva și fără să le spună o vorbă de avertizare sau de explicație. Fuga aceasta urma să-i rănească, și nu aveau să se simtă comod cu lordul Waite ca membru al familiei. Credea că avea să fie un soț suportabil pentru ea, dacă se silea să îi rețină interesul și fidelitatea, dar nu și-l putea imagina forțându-se să o împace cu familia ei. Nu știa sigur, dar credea că era un snob. Probabil că îl costase foarte scump hotărârea finală de a se căsători cu ea, pentru că ea nu era de stirpe nobilă. Da, se putea aștepta cu siguranță ca relațiile cu familia ei să devină tensionate din pricina acestei căsătorii, așa cum fuseseră și după prima căsătorie. Nu putea nici măcar să ia parte la nunta Laurei, fiindcă avea loc la biserica din sat. Și era foarte posibil să nu fie invitată la nunta lui Lucy. Chiar dacă sora ei ar fi vrut-o acolo, Darlington putea simți că lordul Waite și mireasa lui nu erau oaspeți bine-veniți la nunta lui, fiindcă fuseseră implicați într-un scandal atât de recent.

Acesta era sfârșitul, atunci. Își trecu mâna peste gardul care delimita pajiștea de pășune. Poimâine nu avea să-i mai vadă, sau oricum nu avea să-i mai vadă în împrejurări favorabile. Iar ea și Tom nu se vor mai vedea niciodată. Oh, nu, nu trebuia să se gândească la el, nu încă. Mări pasul și se cățăra peste pârleaz, trecând pe pajiște. Edmond. Trebuia să se gândească la el. Chipeș în felul lui auster. Elegant. Atrăgător. Nerăbdător să o posede. Noaptea ei de nuntă avea să fie foarte diferită de prima. Două nopți de nuntă. Peste exact două zile urma să fie în brațele lui, probabil în patul lui, soția lui. Mări pasul și trecu prin iarba înaltă de pe pajiște, fără să simtă că îi zgâria picioarele și o trăgea de fustă.

Tom. Ziua de ieri fusese teribilă, cea mai rea zi din viața ei. Nu, nu era adevărat. Bineînțeles că nu. Dar fusese o zi rea. El venise după-amiaza devreme ca să o ia la plimbare spre Richmond. Fusese o zi frumoasă și spusese că își imaginase că i-ar fi părut bine s-o salveze de întreținerea vizitatorilor. Ea ieșise, și pălăvrăgiseră și râseră un timp, până când ea nu se mai simțise în stare să îndure tensiunea și se cufundase în tăcere. „Asta e ultima dată”, își spunea ea iar și iar. Și îi examina cu disperare mâinile, mâini puternice și capabile, și părul, des și puțin cam lung pentru moda zilei; și fața, cu ochii aceia zâmbitori și ciudați, și linia dintre gură și obraz, puțin mai accentuată în stânga, fiindcă zâmbetul lui era totdeauna puțin pieziș. Ascultase cu disperare vocea lui, joasă și blândă, râsul lui, sincer și niciodată aspru. Și încercase să și le întipărească pe toate în memorie, știind că era o misiune sortită eșecului, știind din experiență că după o săptămână avea să încerce în zadar să își amintească detaliile și să vadă că aveau contururile estompate deja.

Tom fusese foarte bun. O întrebase despre seara precedentă. Se îngrijorase văzând că ieșea cu lordul Waite și dându-și seama că nu erau nici pe terasă. Nu știuse unde să îi caute ca să se asigure că nu era hărțuită cumva. Și Felicity îl mințise pentru prima dată. Ii spusese că se plimbaseră pur și simplu prin grădină, că lordul Waite nu mai făcuse nicio referire la propunerea de a-i deveni amantă, că se purtaseră ca niște cunoștințe politicoase. Și îl mințise și cu privire la călătoria la țară. Spusese că se simțea obligată să o conducă pe Lucy acasă. Probabil că avea să mai rămână câteva zile, și apoi se va întoarce. Nu, nu era nevoie să le însoțească și Tom. Făcuse deja o călătorie acasă. Nu voia să-l oblige să facă alta. Avea să-l vadă la întoarcere.

Când o adusesese acasă la timp să se schimbe pentru cină, ea se întorsese spre el și îl rugase să o scuze dacă nu lua parte la serata muzicală la care plănuiseră să meargă. Folosise scuza că trebuia să se culce devreme ca să fie odihnită pentru călătoria de a doua zi. De fapt, descoperise

că nu mai putea suporta durerea. Era mai bine să-și ia rămas-bun atunci, dintr-odată, la lumina zilei, cu un lacheu ținând ușa casei deschisă.

— Mulțumesc, Tom, îi spusese ea. Sper că nu ești dezamăgit. Ne vedem peste câteva zile, atunci.

Și apoi, nu știa de ce, mai ales că lacheul era acolo, privind țeapăn în gol, se aplecase și îl sărutase pe Tom pe obraz. Era ultima dată, ultima ocazie în care îl atingea.

Felicity văzu că ajunsese pe culmea pășunii, cățărata pe gardul care o despărțea de un ogor de porumb, și privi porumbul, greu de distins în lumina tulbure a amurgului. Ar fi trebuit să-i scrie lui Tom în dimineața de dinaintea plecării. Era corect ca el să fie primul care să afle, ca să aibă timp să plece din Londra înainte ca ea să se întoarcă acolo ca Lady Waite și înainte ca veștile despre căsătoria grăbită să ajungă la cunoștința tuturor. Avea să fie o scrisoare dificil de scris. Își așeză un moment fruntea pe brațele încrucișate deasupra gardului.

Mai bine ar fi fost, se gândi ea, să ridice fruntea, să își îndrepte umerii, să se întoarcă acasă și să o scrie chiar acum. Poate că atunci ar fi putut să doarmă puțin. Pășii înapoi pe pajiște, iar sarcina care o aștepta devenea tot mai neplăcută cu fiecare pas. Când trecu din nou pârleazul, căuta deja scuze ca să amâne inevitabilul. Avea să se ducă în crâng, la bătrânul stejar. Avea să își ia ultimul rămas-bun de la vechiul lor loc de întâlnire – rămas-bun de la casă și copilărie, de la fericire și de la Tom.

Printre copaci era aproape întuneric, dar Felicity nu se opri. Dacă ar veni aici peste treizeci de ani, simțea că pașii ar purta-o fără șovăire peste toate pietrele și rădăcinile răsucite de copaci pe care le cunoscuse atât de bine în copilărie. Putea să vadă pârâul în față, strălucind în ultimele raze ale amurgului.

Era la doar câțiva pași de stejar când își dădu seama, cu inima bătându-i dureros, că cineva se sprijinea de trunchiul lui.

— Cine e acolo? Întrebă ea cu o voce aspră.

— Eu, Flick, spuse Tom. Odinioară ai fi câștigat tot

disprețul lui Cedric și al meu, dacă nu ai fi fost în stare să te apropii cu mai puțin zgomot. Probabil că ai pășit pe fiecare crenguță uscată de la pajiște până aici.

— Tom! exclamă ea. Ce faci aici, pentru numele lui Dumnezeu, singur ca o fantomă?

— Încercam să hotărâsc dacă să vin sau nu în casă, spuse el stânjenit.

— Ce?

— Am făcut tot drumul de la Londra ca să te văd și am venit de acasă pe jos, apoi m-am descurajat în ultimul moment. Nu știam dacă voi fi bine primit.

— Să nu fii bine primit? De mine? spuse ea, apropiindu-se și privindu-i fața. Ce vrei să spui, Tom?

El îi zâmbi, dar chiar și în semiîntunericul acela văzu că ochii lui rămâneau precauți.

— Credeam că ți-ai putea imagina că te urmăresc, spuse el, mai întâi la Londra și apoi înapoi aici. Nu mi-am putut scoate din cap ideea că ceva mergea rău și aveai nevoie de mine.

— Sunt în siguranță, după cum vezi, rosti ea încet.

— Ieri și alaltăieri nu aș fi fost atât de sigur de asta, spuse el. Mi se părea că în spatele ochilor tăi se afla un zid de cărămidă. Nu e treaba mea, bineînțeles. Nu trebuie să ai încredere în mine. Dar ai făcut-o întotdeauna, Flick. Ne-am împărtășit întotdeauna toate gândurile, nu-i așa? Te necăjește un lucru cu care te-aș putea ajuta?

— Nu, Tom, bineînțeles că nu, răspunse ea, așezându-și ușor mâna pe pieptul lui și luând-o repede înapoi. Oh, da, trebuie să-ți spun. Trebuia să-ți fi spus ieri. Aveam de gând să îți scriu în seara asta, dar acum trebuie să-ți spun, Tom, și nu-mi vine să cred că ești cu adevărat aici. Este ca un vis.

Începu să se pășească spre malul pârlului, agitată.

— Ce este, Flick? întrebă el liniștit, fără să se miște de lângă copac. Ce te face nefericită?

— Va trebui să plec, spuse ea, mâine. Nu mai pot suporta existența asta nesigură, Tom, viața asta mincinoasă. Nu mai pot aștepta până la sfârșitul sezonului

ca să le spun tuturor că logodna noastră nu e reală. Nu este drept față de tine. Așa că plec. Tu vei fi liber să faci ce vrei, Tom. Știu că nu îți place la Londra. Uite. Ți dau inelul acum, și așa nu va mai trebui să ți-l trimit prin cineva.

— Lasă-l pe deget, Flick, spuse el. Nu vreau să-l pierd în întuneric. Unde pleci?

— Mă întorc acasă, spuse ea. Beatrice e bolnavă. Oh, nu, nu e adevărat. Mă duc să locuiesc acolo până hotărâsc ce vreau să fac. Nu. Se opri în fața lui și îl privi disperată. Nu, nu te pot minți, Tom. Ai ști, oricum. Nu-ți pot spune unde mă duc. Asta e totul. Vei afla destul de curând.

— E Waite, nu-i așa? spuse el fără nicio inflexiune. Te-a convins până la urmă. Te duci să fii amanta lui.

— Nu, răspuse ea.

— Oh, Flick, zise el prinzând-o de brațe și strângând-o atât de tare că ea se crispă, te rog să nu faci asta. Ești atât de încântătoare și ai mult mai mult decât frumusețe fizică. Ai atât de multe de oferit. Nu ai nevoie să fii amanta nici unui bărbat. Cel puțin nu a lui. E un bărbat care s-a gândit toată viața doar la cum să-și satisfacă dorințele. Te va da la o parte într-o clipă, când se va sătura de devotamentul tău.

— Nu e ceea ce crezi, spuse ea, sprijinindu-și mâinile pe pieptul lui și privindu-i înflăcărată fața întunecată. Dar trebuie să plec, Tom. Nu încerca să mă reții. Sunt foarte vulnerabilă în momentul acesta.

— Îl iubești atât de mult, spuse el, mângâindu-i obrazul cu dosul degetelor, că renunți la toate visurile tale, Flick? E mai bine să te căsătorești cu mine. Ai fi măcar sigură că vei fi tratată cu respectul cuvenit.

— Tom, șopti ea, nu. Te rog să n-o faci.

— Oh, Doamne! exclamă el violent, și o trase aproape de el, astfel că fața ei se lipi de eșarfa lui. Nu face asta.

Căsătorește-te cu mine. Ar fi atât de îngrozitor? Mă placi, Flick. Te-ai simți comod cu mine. Aș putea să te duc uneori la Londra. Putem călători dacă vrei. Numai nu face ce plănuiești să faci. Dumnezeu, nu pot suporta gândul că omul acela te va atinge.

— Tom, spuse ea, ridicându-și capul de pe cămașa lui

și privindu-l față. Ii rosti numele cu un suspin.

Gura lui cobori peste gura ei, deschisă, poruncitoare.

Limba lui trecu peste bariera dinților ei și se cufundă în moliciunea caldă a gurii ei. Ea era lipită strâns de el, cu sânii zdrobiți de haina lui, strânsă de mâinile lui care îi mângâiau spatele și o țineau cu înverșunare. Dar nu era nevoie s-o țină. Felicity îi răspundea cu pasiune sălbatică. El nu mai era Tom, prietenul ei. Nu era nici măcar Tom, bărbatul pe care îl iubea mai mult decât pe toți ceilalți. El era Tom, iubitul de acum opt ani, iubitul vieții ei, jumătatea ei. Și mâinile ei se mișcă pe umerii lui, pe gât și pe păr, și nu îi păsa că mâine pleca, că a doua zi avea să fie soția altui bărbat. Nu îi păsa că avea în față o viață de părăsire, în care să re trăiască momentul acesta și să își jelească dragostea pierdută. Știa doar că brațele lui Tom erau în jurul ei, că trupul lui îi apăsa trupul, că gura lui era peste gura ei. Seara aceasta, momentul acesta însemna viața, viața mai presus de orice, și avea de gând să o trăiască.

Suspina când gura lui îi părăsi buzele și se mișcă pe gâtul ei, găsindu-i pulsul.

Mâinile lui se mișcă să îi cuprindă sânii, să tragă nerăbdătoare de șalul ei și să coboare rochia decoltată de pe umeri, până când mânecile îi alunecară pe coate și el reuși să îi țină sânii în mână, mângâindu-i și sărutându-i.

— Nu plânge, îi spuse el, nu plânge, iubirea mea. Totul va fi bine. O să îndrept eu lucrurile pentru tine. Nu plânge.

Și îi ținu capul, sărutându-i blând lacrimile, murmurând cuvinte de dragoste.

— Tom, șopti ea pe buzele lui, fă dragoste cu mine.

El o cuprinse în brațe și o ținu, iar sânii ei goi se lipiră de haina lui. Așteptă ca el să o respingă, să își recapete controlul. Se întorcea în urmă cu opt ani, cu excepția faptului că acum știa care avea să fie sfârșitul. Închise ochii și așteptă.

El îi dădu drumul, căută panglica care îi ținea rochia sub sâni și o dezlegă. Stofa ușoară căzu pe pământ, lăsând-o doar în cămășuță. Tom o sărută încet pe gură, în timp ce

ea îl dezbrăca de haină. Apoi se aplecă și o întinse pe pământ, o luă pe Felicity și o așeză pe ea. Ea rămase liniștită în timp ce el o dezbrăca întâi pe ea și apoi pe el. Apoi întinse mâna spre el.

Ziua de mâine nu mai conta, era la fel de lipsită de importanță ca trecutul. Numai seara asta conta, momentul de acum, clipa de dragoste cu Tom. Nu există nicio clipă de îndoială, de teamă sau de nefericire în ea atunci când mâinile, buzele și limba lui o cunoscuseră în întuneric. I se împlinea una dintre cele mai mari dorințe ale vieții, și era mulțumită. Tom avea să fie primul bărbat care să o aibă. Când pasiunea crescândă îi făcu să se apropie mai mult, ea îi simți greutatea deasupra ei și trase aer prelung, așteptând momentul care îi fusese negat timp de opt ani.

Nevoia lui Tom era intensă. Nu intra în ea cu grijă. Nu știa că era nevoie. Împinse urgent, știind adevărul doar atunci când fu prea târziu ca să o mai ferească de durere și de țipătul involuntar.

— Oh, Dumnezeuule! exclamă el. Oh, Dumnezeuule, Flick!

— Nu, nu te opri, strigă ea, nu te opri, Tom. Și își înfipse unghiile în spatele lui, grăbindu-l.

Singura dată, ultima dată, se gândi ea cu un triumf tot mai mare în timp ce Tom intra și ieșea din ea, până când nu mai putu gândi, agățându-se doar de el și arcuindu-se până când totul explodă în jurul ei și ea nu mai era o jumătate, iar el cealaltă, ci erau în sfârșit un întreg.

Zăcea pe pământ, întinsă încă pe haina lui, ghemuită ca să îi simtă căldura trupului umed, cu rochia și șalul trase peste ea ca să se încălzească, când își veni în fire. Nu știa cât timp trecuse sau unde fusese în timpul acesta. Luna se ridicase. Îl putea vedea pe Tom alături de ea, cu ochii deschiși și privind în ochii ei.

— Ți mulțumesc, îi șopti ea.

— Îmi mulțumești?

— Știi că aveam nevoie de tine atunci, nu? spuse ea. Și am vrut întotdeauna ca tu să fii primul, Tom. Acum voi avea întotdeauna ceva de care să-mi amintesc.

— Încă nu-mi dau seama cum am ajuns să fiu primul, spuse Tom, dar nu contează fiindcă voi fi și ultimul. Ne vom căsători aici înainte de a ne întoarce la Londra. Dacă mai vrei să te întorci, adică.

— Tom, spuse ea cu un zâmbet care era încă moale și adormit, nu ți-am cerut să faci asta ca să te pot prinde în capcana căsătoriei. Aveam nevoie de asta ca să te pot elibera.

El se ridică într-un cot și o privi încruntat.

— Despre ce vorbești, Flick? întrebă el. Tocmai mi-ai dat răspunsul. Ești soția mea acum, chiar dacă ceremonia va veni după noaptea nunții.

— Nu, e în regulă, spuse ea. Nu trebuie să simți că onoarea te obligă să te căsătorești cu mine, Tom. Nu tu m-ai sedus pe mine, eu te-am sedus pe tine. Ridică o mână și își așază palma pe obrazul lui. Știu că îți place existența ta tihnită de burlac de aici. M-ai asigurat de câteva ori că nu ești în căutarea unei soții. Nu voi fi o povară pentru tine, Tom. Te iubesc prea mult pentru asta. Și nu trebuie să-ți faci griji. Nu voi fi amanta lordului Waite. Voi fi soția lui.

Ea își trase mâna rapid când văzu cum arăta fața lui Tom. Pentru prima dată în viață, simți o frică oarbă de el. Pentru un moment, se gândi că avea s-o lovească.

— Poți să uiți ideea asta, rosti el cu o voce atât de încărcată de amenințări, că de abia o recunosc ca fiind a lui Tom. Crezi că mi-am luat plăcerea de la tine, Flick, și mă voi întoarce la viața mea de burlac fericit fiindcă am cui să las ce rămâne în urmă? Tocmai am pus stăpânire pe tine, fata mea; te-am făcut soția mea. Și trebuie să fiu mort ca să-i permit altui bărbat să pună mâna pe soția mea. Poate că nu mă iubești așa cum te iubesc eu, Flick, dar sunt convins că nu îl iubești nici pe Waite. Nu mi te-ai fi putut dăruia dacă îl iubeai. Îmi pare rău dacă ești dezamăgită, dacă chiar nu vrei să trăiești cu mine pentru tot restul vieții. Dar acum e prea târziu. Ai pe deget inelul meu și ai consumat căsătoria cu mine, din propria ta voință. Nu vei mai scăpa de mine acum. Și dacă Waite are ceva împotrivă, să își aleagă arma; ne putem întâlni oricând.

— Tom, spuse ea. Stătea foarte liniștită. Mă iubești?

— Bineînțeles că te iubesc, răspunse el furios.

— Nu, spuse ea, vreau să zic, chiar mă iubești? Simți că nu merită să trăiești fără mine, de parcă ai fi doar jumătate de persoană și numai eu te pot face întreg? Așa simți, Tom?

Privi zâmbetul care îi cuprindea încet fața. Știa că și ochii lui zâmbeau, deși erau în întuneric. Putea să vadă liniile de lângă gura lui, cea din stânga mai adâncă decât cealaltă. Dinții lui păreau foarte albi în întuneric.

— Cum de poți s-o descrii atât de bine? întrebă el.

— Pentru că eu sunt cealaltă jumătate, băiat idiot! plânse ea fericită.

— Uitasem de porecla asta, spuse el surprins. Așa mi-ai spus chiar înainte de a te împinge în pârau.

— Și toți anii aceștia am fost înclinată să cred că fusese bietul Cedric, spuse ea.

— Flick, zise el, cu fața din nou sobră. Oh, iubirea mea, e adevărat?

— Te-aș fi lăsat să faci asta, spuse ea, întinzându-și brațele pe pământ, dacă nu era?

Dintr-odată, se ridicară amândoi, îmbrățișându-se, sărutându-se, râzând fără motiv.

— Oh, vai de mine, strigă Felicity dintr-odată. Mama și tata trebuie să fi organizat o patrulă de căutare pentru mine. Tom, cineva poate veni aici în orice moment. Unde îmi sunt hainele? Ce vor crede, Tom? Părul meu e tot pe umeri. Nu-mi voi mai găsi agrafele pe întuneric. Oh, ajută-mă!

— Ia-o încet, spuse el, cu o voce care râdea. Nu arătăm chiar atât de rău, doar atât de rău încât să înțeleagă perfect când le vom spune că vrem să ne căsătorim săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare? Chiar așa, Tom? Dar nu pot. Trebuie să mă căsătoresc cu lordul Waite poimăine. Vreau să zic... Oh, vai de mine.

— Uite celălalt pantof, spuse Tom. Ai celelalte lucruri? În regulă, iubire. Hai să facem o plimbare frumoasă și

liniștitoare spre casă, te rog, și povestește-mi despre toate planurile ridicole pe care le-ai făcut. O să am eu grijă de toate. Numai spune-mi. Nu intra în panică.

— Oh, Tom, spuse ea, prinzându-l de braț și relaxându-se, dacă ai ști cât de mult mi-am dorit să mă sprijin cu totul pe tine. Nu sunt deloc văduva puternică și independentă pe care o văd mulți oameni. Pot să las totul în seama ta? Nu trebuie să-mi mai fac griji?

— Trebuie doar să te gândești dacă mai putem avea toți cei șase copii înainte să împlinești treizeci de ani. La urma urmei, în familia ta sunt gemeni.

— Oh, Tom, spuse ea, lăsându-și obrazul pe umărul lui, te iubesc atât de mult.

El îi strânse brațul și o cuprinse cu celălalt braț de mijloc, trăgând-o mai aproape în timp ce își continuau drumul.

— Cu riscul de a mă repeta, spuse el, e valabil și pentru mine, iubirea mea.

Sfârșit